

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

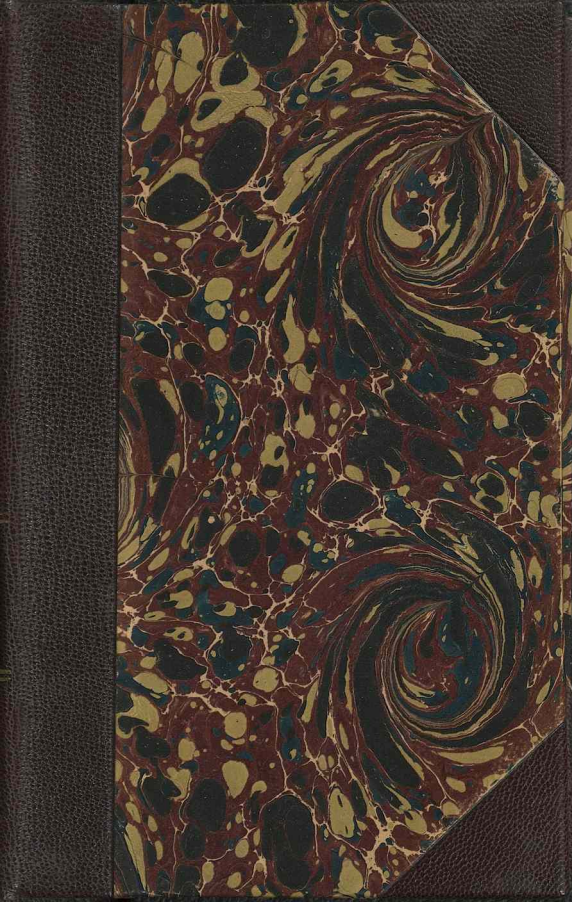
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, - 120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05736 7

+ Rex

Dehenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. E. Viefenberg.

2
32te Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **F. L. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundurs Saga, Selge, Groars Saga, Grolf Krake, Drvarodds Saga, Ragnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; nedsat Pris 4 Kr.
- II. **Kyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 β; nedsat Pris 4 Kr.

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönär: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1857.

Trakt hos J. G. Schulp.

Oehlenschlägers
Romantiske Dramaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionsair: Lh. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1857.

Deutsches Reich

Reichsanzeiger

Wien

18

18. März 1878

Im Namen des Kaisers

Druck des J. H. Schölkopf.

Dramatſke Digte.

Romantiſke Dramaer.

Anden Deel.

Grammatische Regeln

Grammatische Regeln

Grammatische Regeln

S i s t e r e n .

Dramatiskt Eventyr.

11 3 3 3 1 1 1 8

1911 1911 1911 1911

Indhold.

Fiskerhytten.
Skovtroldene.
Rosenhaugen.
Elfkobsdrikken.
Doctor Duban.
Forvandlingerne.
Havfruen.
Messingskrinet.
Fiskene.
Marmorstøtten.

Inhalt

Kittirtheil	1
Stoßreißer	2
Reißertheil	3
Reißertheil	4
Reißertheil	5
Reißertheil	6
Reißertheil	7
Reißertheil	8
Reißertheil	9
Reißertheil	10

Fiskerhytten.

En fattig Fiskerhytte i Arabien paa Kysten af det røde Hav.

Amine, en ung Pige, klæder en lille Dreng af. De tvende mindre Børn sove alt i Kurve.

Amine.

Au, skynd dig, Lolo! du er altid sidst.
Hvad vil vel Fader sige, naar han kommer,
Og du endnu er oppe?

Lolo.

Men jeg har

Jo ikke faaet Aftensmad.

Amine.

En Kringle!

Desbedre sover du. Jeg har ei fleer.

Lolo.

Naar Fader kommer, bringer han i Kurven
Og Mad fra Byen.

Amine.

Au, det kommer an paa,

Om han har fisket godt. I Fald saa er,
Jeg giemmer dig din Aftensmad til Frokost.
Sid stille, siger jeg, og lad mig trække
Dig dine Strømper af!

Lolo.

Fortæl mig først
Et Eventyr, saa sover jeg.

Amine.

Hvad skal jeg
Fortælle?

Lolo.

Det om Blommer har jeg hørt;
Fortæl mig et om Kirsebær!

Amine.

Du støder
I Bildskab altid dine Skinnebeen.
Seer du, hvor guul og grøn du er?

Lolo.

Hvor?

Amine.

Der!

Det banker.

Hvem kommer nu saa silde?

En gammel Kone

med en Rypkestok træder ind.

See, god Aften!

Amine sagte.

Af, Gud! det er den gamle Marcebille.
Hun overhænger os.

Seit.

God Aften, Moder!

Marceville.

Undskyld mig, Barn! jeg kommer noget silde.
Om Dagen maa jeg tiene mig mit Brød;
Du veed, det er kun skaaret tyndt for mig.
Jeg gaaer og plukker Nelderne i Grøsten,
Hvoraf man væver deiligt Natteldug.
Hvad mine runkne, gustne Fingre plukker,
Bedækker siden trinde Svanebarme.
Al ja, saaledes gaaer det! op og ned!
Jeg plukker ogsaa skønne Morbærblade
Til Silkeormene. Al ja, ja, ja!
Om Aftnen er jeg da min egen Herre;
Saa gaaer jeg om, og slaaer en Sladder af,
Hvor jeg er kiendt, med dem, som jeg kan lide;
Og derfor kommer jeg da nu til dig.

Amine.

Ja, mange Tak! Men det er silde; snart
Jeg vente kan min Fader hjem.

Marceville.

Saa snart

Han kommer, gaaer jeg.

Solo.

Nu — mit Eventyr!

Marceville.

Hvad vil den lille Ven?

Amine.

Han vil, jeg skal

Fortælle Eventyr.

Marceville.

Vær du kun rolig,

Væg ham i Kurven! Seer du vel, her har jeg

En gammel Bog med mange Eventyr,
Som tidt jeg forelæser smukke Piger.

Amine sagte.

Saa slipper jeg dog for at tale meget.
Arbejdet har jeg nu den hele Dag,
Og jeg er træt.

Heit.

Læs kun! vi høre gierne.

Marceville.

Ryk Lyset kun lidt nærmere paa Bordet!
Du kan vel see at bøde paa dit Garn;
Men Skriften i min Bog er meget fin,
Og jeg har svage Dine.

Amine.

Tag kun Lyset!

Hun lægger Bogen i Sengen, og sætter sig selv hen i en Krog.

Marceville.

Naa ja — som sagt: det Første da det bedste!
Jeg vælger ei, jeg lader Skiebne vælge.

Slæaer Bogen op.

Haha! Prindsessen med den lange Næse!
O, den vil more dig! Men tag dig Vare,
I Fald det muligt er et Bink til dig;
Thi jeg vil sige dig, min Spændebog
Af gammelt Pergament er en Foræring,
Som jeg har faaet af en Hex engang,
Og den forstaaer at varsle, maa du vide!

Amine

strækker sig sovsnig paa Stolen, og siger sagte:

Hvis der var Hexer til i denne Verden,

Saa var du selv vist een.

Heit.

Nu læs kun! læs!

Marcebille.

Først mine Brillen paa! For at jeg ikke
Skal snøve, seer du, mens jeg læser, har jeg
Her bundet mig en Traad i Brillenhagen;
Den stikker jeg med Naalen i min Hue,
Saa hvile Brillerne paa Kinderne,
Og flemme mig ei Næsen.

Amine.

Maa jeg skienke

Fer et Glas Vand?

Marcebille.

Ja nok! man bliver tør
I Halsen. Du maa vide, det er Vers,
Og det er vanskeligt at declamere.

Amine skienker hende et Glas Vand, og sætter sig hen i Krogen.

Marcebille læser:

Eventyret om Prindsessen med den lange Næse.

Den gamle Sultan, graa af Aar,
Sin Søn for Sottesengen kaldte.
Da Nadir for sin Fader staaer,
Med Dødens Røst den Gamle talte:
„Snart har jeg dig, mit Barn! forladt,
Men efterlader dig en Skat,
Og troste vil den fieldne Gave:
Naar jeg er død, gik i min Have,
Og grav i stille Midnatsstund,
Hvor Vandet gaaer af Lovens Mund!”

Saa hvid som Snee, saa kold som Is,
 Laae Liget nu, og Sonnen græder;
 Men Dalomor i Paradiis
 Nu nyder Mahoms stolte Glæder.
 Sig Sonnen troster, Spaden taer,
 Dg vandrer ud i Ratten klar,
 Hvor Kildens Band i Bæknet vælder.
 Han graver, finder dybt en Kielder;
 Han aabner den, og — svøbt i Viin,
 Han hæver et forsolvet Skriin.

Hvad finder han i Skrinet der,
 Den unge Drot for tappre Helte?
 En gammel Pung af Hiortelær,
 Et Messinghorn, et Seildugs Bælte.
 Han studser, læser undringsfuld:
 „Din Pung vil aldrig mangle Guld;
 Dg naar du kun i Hornet støder,
 En Hær da strax dit Banner møder;
 Dnst ikke Bæltet mere smukt!
 Det flytter dig med Tankens Flugt.“

Med Pungen gjør han Proven snart:
 Hans Haand i gyldne Dynger famler.
 Knap lyder Hornet: med en Fart
 En Ryttersflok sig flux forsamler.
 Han onsker sig i sit Gemak,
 Med Bæltet om: og Muren sprak,
 Dg lukker sig, naar han er inde,
 Paa Skyen fiørt af lette Binde.
 Han grunder, giemmer vel sin Skat,
 Dg sover ei den første Nat.

Alt har han nu den Herre der.
 Get Dnske kun hans Vængsel rober:
 Hvad ei indtage kan en Hær,
 Hvad ei for Verdens Guld man kober,
 Et Pigehiorte, Livets Lyst,
 Som banker i det stolte Bryst
 Paa Selims Datter Zoraide.
 Hun altid smiler som den Blide,
 For kun desmere stolt og fri
 At øve grusomt Tyrannie.

Det hulde Blik har Flammien tændt;
 Nu efter Lindring Hiertet tørster.
 For sin Triumphvoغن har hun spændt
 En Flok af Tibets unge Fyrster.
 Saa mangel rig og mægtig Drot
 Seer Selim paa sit stærke Slot.
 Som Slaver i hans Datters Vænge
 De alle fældne Gaver skienke;
 Men Ingen dog sin Kunst forstaaer
 Som Nadir, og, hvad han, formaaer.

„Dg, Nadir — hvis du elsker mig,
 Saa siig: hvad er din Rigdoms Kilde?“
 Han troer Prindsessen uden Svig,
 Og mærker hendes List for silde.
 Hun daarer ham med listig Mand;
 Med Pungen i sin Liliehaand
 Hun flygter til sin Faders Kammer.
 Da harmfuld den Forraadte flammer;
 Han kalder med sit Horn paa Stand
 Ti tusind harnissklædte Mand.

Indtager hurtig Selims Stad,
 Og til Prindsessens Palads iler.
 Der Zoraide venlig, glad
 Ham falskeligt i Møde smiler:
 „Kan Nadir intet Spøg forstaae?
 Hvi skal ti tusind Sværde slaae,
 For barst at tvinge det tilbage,
 Som Ingen onsket har at tage?
 Der er din Pung! og der, min Ven,
 Har du min Haand! Vær god igjen!“

Hvad kan imodstaae sliq en Bøn,
 Som siges af saa smukke Læber?
 Ak, Dalomor! din stolte Søn
 Forgives sig at hårde stræber.
 Hun sukker, er ulykkelig,
 Og Liliebrystet hæver sig,
 Og blotter fine Twillinghoie.
 En Taare staaer i hendes Die,
 Men dæmper meer ei Ildens Magt,
 End klare Fernis Farvens Pragt.

Han atter er i Lænker nu,
 Og kælent spørger sledste Pige:
 „Hvor samled disse Kæmper du,
 Hvormed du vandt min Faders Rige?“
 Og knap i Haand hun Hornet har,
 Før Tonen klinger hoi og klar,
 Og Hæren hendes Vink adlyder.
 At fængsle Beileren hun byder.
 Han flygter i den mørke Nat,
 Berøvet Kiærlighed og Skat.

Men griber til sin sidste Trost,
 Og Bæltet om sin Midie spænder.
 Med noget falske Lilliebryst
 Hun folder snart de hvide Hænder,
 Og blusser som en Ros i Vaar,
 Da atter han i Kamret staaer,
 For paa den Sledske sig at hevne.
 Ak! har han vel til Bredden Gvne?
 Hun løser Bæltet, ikke han,
 Den alt for elskovssvage Mand!

Forilde mærker han nu vel,
 Saa nedrig fluffet trende Gange,
 At Skionhed tidt som Solverskæl
 Bedækker kun en giftig Slange.
 Han gaaer i Orken uden Læ;
 Da stuer han et Figen træ,
 Hvis Grene sig med Lovet bugter,
 Hvis Qviste hænge fuldt med Frugter.
 Han sætter sig ved Træets Rod,
 Og stirrer i den klare Flod.

Saa herlig Frugt han før ei saaer,
 Hver Figen er saa stor, saa saftig;
 Han stuer ned i Vandets Blaa,
 Og føler sig igien saa kraftig.
 Men — da han ret i Floden seer,
 Han studser, undrer sig, og leer
 Ved Synet af et fremmed Væsen.
 Med Haanden griber han til Næsen —
 O, Himmel! i den klare Elv
 Har Ynglingen udleet sig selv.

Hans Næse, der var før saa smuk,
 Som nogen Næse vel kan være,
 Bemærker han nu med et Suk
 En sæl, uhyre Tilvæxt bære.
 I Angsten spiser han endnu
 Af søde Frugt, og seer med Gru,
 At Næsen altid sig forlænger,
 Indtil den ned paa Brystet hænger.
 Hvad skildrer den Fortvivltes Nød?
 O, Allah! det var værste Stød.

At miste Bælte, Horn og Pung,
 Og en livsalig, deilig Pige —
 Den Skiebne var vel saare tung;
 Dog, Nadir har endnu et Rige,
 Og den, hans Hierte havde fæer,
 Var intet ærligt Hierte værd;
 For hine Tab kan Trosten tænkes.
 Men, Himmel! slig en Næse skienkes —
 Det overlever Nadir ei,
 Han styrter sig paa Dødens Bei.

Og plumper dybt i Floden ned.
 Men — af en medfødt Lyst til Livet,
 Han svømmer, uden han det veed,
 Imellem Blomsterne blandt Sivet.
 Lidt Vand han drak ved første Fart,
 Afkølt har han betænkt sig snart,
 Og ønsker heftigt, sig at redde.
 Han vader hen til Flodens Bredde,
 Og beder mellem Blomstersiv:
 „Forlæng med Næsen, Gud! mit Liv.“

Hans Skræk var stor; men Glæden meer,
 Da atter han ved Floden vanter,
 Med Gysen efter Næsen seer,
 Og finder den — i sine Skranke.
 Opdaget har den Herre snart
 Nu Træets Art og Flodens Art:
 Ved Frugten Næsen sig forlænger,
 Men Vandet den tilbage trækker.
 Nu har han det; med henrykt Aand
 Han springer, flapper glad i Haand.

Og plukker ved den skønne Strand
 En Mængde Figen i sin Tasse,
 Og fylder med det fældne Vand
 En stor med Siv omslettet Flaske;
 Og vandrer som en Gartner blid
 Til Selims Stad ved Aftenstid,
 Og raaber: „Hvo vil Figen købe?“
 Snart skuer han en Terne løbe
 Fra Slottet ned med gyldne Skaal,
 Og skænker hende fulde Maal.

Hvad følger nu, let giettes kan:
 Brindsesken med sin Moder spiser;
 I Speilet her, som før i Vand,
 Forvandlingen sig grusomt viser.
 Tænk hendes Rød! En Pige stolt
 Med Hiernen tom og Hiertet koldt,
 Der mister, hvad hun har at miste:
 Sit smukke Ansigt — hun maa briste!
 Fra Slottet lyder hendes Raab,
 Og skænker Nadir Trøst og Haab.

Som Gartner før, som Doctor nu
 Med Hurtighed han sig forklæder,
 Og for at lindre hendes Gru,
 I Zoraides Palads træder.
 Der sidder hun med Næsen lang,
 En Skionhed før af første Rang,
 Og stammer sig for Doctormanden,
 Endskiøndt hun sidder saa selv Anden,
 Thi Moderen har selv et Næb,
 Der hænger som et Kiøleslæb.

„Alt,“ raaber Moderen med Graad,
 „Den Skiebne blev for tung at bære!
 Man siger ellers, der er Raad
 For Pølsen, som for lang mon være;
 Men hvor er Raad for os? O, Bee!
 Herr Doctor, see! du Vise, see
 En ulykksalig Biv og Pige!
 Vi love dig vort halve Rige,
 I Gald du skaffer Bærten bort,
 Og gjør os atter Næsen kort!“

Og, for at vise dem: Natur
 Maa lystre, vil den eller ikke,
 Han Moderen taer strax i Guur,
 Og lader hende Bandet driffe.
 Og med hver Slurk, hun synker ned,
 Hun taber Næsens Fyldighed;
 Den kryber ind, og snart hun eier
 En — stumpet Næse, som hun pleier.
 Nu Naden er til skionne Nø,
 Der næsten vil af Blussel døe.

Hun bærer i sneehvide Haand
Den kæmpelange Volsenæse,
Og Lidselsen i hendes Mand
Man kan paa hendes Pande læse.
Han slutter Zoraide ind,
Og klapper hendes Rosenkind,
Og siger: „Tab ei Modet, Skionne!
Men siig, hvormed vil du belønne
Den Mand, som dig at stille veed
Bed Næsens Overflodighed?“

Og hun: „I Fald du hielpe kan,
Da vil jeg dig tre Skatte give,
Som gjør dig til en holden Mand
Bel al den Tid, du er i Live.
Her seer du dette Horn, den Pung —
Af, Næsen er mig alt for tung,
Jeg stillet ellers ei ved Skatten;
Men den forstyrrer mig om Natten,
Og, af! om Dagen endnu meer,
Hvergang jeg den i Speilet seer.

Det Bælte med dig hører til;
Og naar jeg først kun Bærten taber,
Og ret er lægt, jeg siige vil
Dig disse Sagers Egenstaber.
Der har du dem!“ Med disse Ord
Gav hun ham Pung og Horn og Giord,
Og bad ham ile strax til Eagen.
Flux falder Skiægget ham fra Hagen;
Han løe — forsvandt. Hun stod forladt —
Langnæset — uden Haab og Skat.

Du Skionne! mærk nu vel derpaa,
 Hvad Digteren dig vil forklare:
 Sæt ingen Mand Bognæser paa!
 Din egen staaer derved i Fare.
 Snart vender sig det grønne Blad,
 Og Elskov sortner sig til Had;
 Som du kan her i Digtet læse.
 Prindsessen fik den lange Næse!
 Som hende hændes det vel Fleer,
 Endskiøndt man ikke Pølsen seer.

Marceville,

naar hun har endt Eventyret, lukker sukkende Bogen i.

„Endskiøndt man ikke Pølsen seer!“ — Amine,
 Har du opmærksom hørt Historien?
 Den Lille sover? Nu, det er naturligt;
 Sligt overstiger Losos Horizont.
 Der var dog Frugter i, det var om Figen;
 Born høre vil om Kirsebær og Røge,
 For dem er moden Frugt og lækker Bagværk,
 Hvad Elskov for den Boyne, og hvad Guld
 Og Solv for Oldingen. — Amine!
 Du sover? hvilken Uforskammenhed!
 Naa, den skal du betale mig.

Hun bliver til en smuk Fæe, og taler i en ganske anden Tone.

Seg kommer,

Alt more dig; nedlader mig, en Fæe,
 Til at besøge dig som gammel Kiærling,
 For at fordrive Tiden, og du snorker?

Hun gaber.

Udødelighed er fiedsommelig,
 Meer end de Dødelige skulde troe.

Ja, hvis man var en Engel! Men en Jordaand,
 Der evig svæver mellem Himlens Hvalving
 Og Jordens Muld paa Tidens lette Sky!
 Ha, jeg misunder mangt et Liig sin No.
 Tidt tænker jeg, naar høit jeg svæver over
 En Kirkegaard: Al, give Gud, du laae
 I slig en kiølig Seng til Dommedag!
 Min Husbond Amgiad er lyffelig,
 Som slumrer i et Messingskriin paa Dybet
 Endskiondt han bander vift med fæle Eder
 Sin Skiebne, og den stærke Salomon,
 Som kuet har hans frække Overmod.

Grunder.

Der mangler dig kun Elskov, Gloristane!
 See, det er Alt! Hvergang du er forelsket,
 Er Tiden dig ei lang; o, da forsvinde
 Dig Aarene som Dage! Men er det
 Forbi, da vide sig Minuterne
 Til Aar igien. Jeg er dog ret et Barn:
 Til Høj forvandlet, læse for en Pige!

Gaber.

Hvad skal man foretage sig? Det mører
 Mig til Forandring at indsnige mig
 I Hytterne. De kolde Steenpaladser,
 De kiede mig til Uelshed; i Hytten
 Er meer Afvevling. Vil man tækkes Piger,
 Saa maa man selv ei være ung og smuk;
 De elste kun det Hæslige, det Gamle
 Hos deres eget Kion, og søge Skionhed
 Og Ungdom hos det andet. Men at hun
 Foragter mig, og sover naar jeg læser,
 Det skal hun straffes for. Ha, Taabelige!

Det er din egen Skade; vist du bliver
Brindsessen med den lange Næse. Lad
Os see engang!

Hun tager den sovende Piges Haand og spaaer.

Først lykkelig. Saa meget
Ulykkelig. Forelsket, kold, forelsket,
Men straffet. Slave, Dronning, atter Slave —
Meer kan man ikke see; thi Stregerne
Forvilde sig, og svinde bort i Huden.

Slipper hendes Haand.

Det var en deilig Kunst, den Spaadomskunst,
I Fald den kunde sige meer, end lutter
Modsigelser, og hvad man ellers vidste.
Farvel! jeg kommer aldrig meer igjen;
Men straffes skal du dog for denne Dorfskhed.

Hun slaaer Vandkruffen itu, saa Vandet flyder paa Gulvet.
Kiøb dig en anden Potte nu, Amine!
En Tyv i Lyset! saa! at det kan brænde
I Stagen ned. See saa!

Piber i Ringrene. En Skrubbudse hopper ind ad Døren.

Rom, Vortevom!

Sid her og gab paa Gulvet midt i Stuen;
Forstræk den Skionne lidt, saasnart hun vaagner.
Og nu afsted!

Hun forvandler sig til en Fugl, flyver hen til Vinduet, hugger
Huden itu med sit Næb, og forsvinder giennem Abningen.

Fiskeren Sandis

kommer med sit Net paa Ryggen, og en Potte i Haanden.

Saa stille som i Kirken her, hvor ellers
Det suser om, som i en Humlerede!
Men hvad er dette? Gulvet er jo vaadt!

J Stykker Potten! Dg hvad hopper der?
En Tudsse! Vil du ud, du lede Kræ!

Han sparker den ud af Døren.

Dg see, der sidder hun, den lange Jomfru,
Dg sover ganske rolig paa sin Stol,
Som Fuglen paa sin Qvist. Dg Tyv i Lyset?
Hei, lystig her!

Amine

vaagner forfrækket.

En Tyv! en Tyv! hvor er han?

Sandib.

J Lyset.

Amine fatter sig.

Frygted du for een i Mørket?

Der gives mange Sorter Tyve. Bogt dig!
Du sad og sov saa stodesløs paa Stolen,
Dg Døren var kun lukket i med Klinken;
Hvis der var kommen nu en Mameluf
Forbi — var steget af sin Hest — seet ind?
Jo jo! du er en Ret!

Amine.

Tilgiv, min Fader!

Jeg tumlet har med Børnene, det veed du,
Den hele Dag; nu kom den gamle Kone,
Den Marceville, vilde læse mig
Et Eventyr — saa sov jeg ind.

Sandib.

Hvor er hun?

Amine.

Er hun alt gaaet?

Sandib.

Her var Ingen, uden

En stor Skrubtudse, som jeg fastede
 Paa Døren. Meget muligt, det var hende;
 Thi det er dog en Hex, det tør jeg vedde,
 Og du er gal, som omgaaes med den Kiælling.
 Puf Døren!

Amine.

Den er luft.

Sandib.

Og Bindvesruden

Ist! Det maa jeg sige, du forsvare
 Din Fæstning som en tapper Gouverneur.
 Du hænger som en Guldring ved en Green
 Paa Landeveien; det er alt for selsomt,
 At Ingen stæler dig.

Amine.

Åh, stæle mig!

Hver Fisker har sin egen Brud paa Leiet,
 Og Alle veed, jeg er en fattig Pige.

Sandib.

Ei paa Naturens Gaver, seer du vel;
 Thi du er smuk, i Fald du ikke veed det.
 Dog det har ingen Rød, det veed du nok;
 Thi har du intet Speil, saa har du Sø,
 Og det er vel ei blot for Reenligheds,
 Men ogsaa for Forsængeligheds Skyld,
 At du saa ofte bader dig i Stranden
 Bag Blomstersivene paa roden Grund.
 See, hvor hun blusser nu! Paa Fiskerleiet
 Forstaaer man sig kun lidt paa ægte Skionhed.
 Men vil de Syge ei, saa vil de Sunde;
 Og hvis du kun opfører dig forsigtigt,
 Saa lever jeg endnu den Dag, at du

Gjør Sandib til en holden Mand. Du est
Min bedste Fisk; saa længe jeg har dig
I Rettet, frygter jeg ei Hungersdøden.

Amine.

Hvad har du fisket, Fader?

Sandib.

Nogle Dvabber,
Som ligge der i Botten. Jeg er fied
Af dette evige Fiskeaderi.
Min Mave kræver Kiød, saaer den ei Kiød,
Saa saaer jeg Feber.

Amine.

Staffels gode Fader!

I Morgen sælger jeg mit Bomulds-spind,
Saa saaer jeg Penge, saa skal jeg dig lave
En Pillau, som er ægte.

Sandib.

Giv mig Flasken!

Amine.

Åh, den er tom!

Sandib.

Staae slaa den hele Dag
Bed Stranden, Intet fange, komme hjem,
Og Intet nyde, ingen Hiertestyrkning —

Amine

heftig, med Taarer.

Du kunde let forbedre dine Kaar.

Sandib.

Hvordan?

Amine.

Sælg mig!

Sandib

gysker, og siger sagte:

Ha! saae hun mig i Hjertet?

Heit.

Amine! jeg har ofte tænkt derpaa.
 Jeg gjorde dig vist lykkelig dermed,
 Du fik en holden Elsker; men din Fader?
 Men mine Smaa? hvem haged dem i Hytten?
 Amine, nei! jeg er en fattig Gartner,
 Min Have staaer paa Sand, og yder Intet;
 Dog voxer i mit Bed en Jomfrurose,
 Det Eneste af Kosteligt, jeg eier;
 Laer Stormen den, saa er min Grund en Dæk,
 Og blier min Kirkegaard.

Amine kysker ham.

O, gode Fader!

Sandib.

J. har vel Intet spiißt?

Amine.

Jo, vi har spiißt.

Sandib.

J. Sovne! mange Retter! ikke sandt?

Var Drømmen Kof?

Amine.

O, Sønnen styrker, Fader!

Sandib.

Ja, dig; men ei de Smaa. En voksen Pige,
 Som svulmer i sin Ungdoms friske Fylde,
 Indsuger, som en Vilies Kalk, sin Næring
 Af Lusten; trænger ei, har tværtimod
 For stor en Overflodighed af Gaster.

Men disse stakkels Bøxter —

Beger paa Bornene.

O, det skæder

Mig i mit Hierte! — høie deres Blade

Saa slapt, som Planter, der er glemt at vandes.

Amine.

Vist Allah vil forsørge dem.

Sandib.

Ja ja,

I Paradiis! Men der er Engle nok.

En stakkels Fader trænger meer til Børn,

End Gud til Engle.

Amine.

Du er ret beklemmt!

Jeg vilde gjerne trøste dig.

Sandib.

Det kan

Du ikke; gaa til Sengs!

Amine.

Den sorte Nat

Nedslaaer dit Sind. Jeg haaber vist, i Morgen,

Raar Solen stiger i sit unge Purpur,

Da vil dit Hierte quiddre, som en Fugl,

Med nyfødt Haab.

Sandib.

Vel muligt. Nu god Nat!

Hun kysser hans Haand, og gaaer til Sengs bag et Skiermbræt.

Sandib alene.

Hvad skal et fattigt Menneske paa Jorden?

Hvor meget maa han ei misunde Dyret!

Der gives ingen fattig Ræv, ei Høg;

De finde deres Næring. Men hvor finder

Jeg min? Mig spotter det uendelige,
 Det rigdomsøvangre Hav. En eneste
 Fortræfflig Perle kunde gjøre mig
 Saa lykkelig; men gierrig giemmer Havet
 De aldrig talte Dynger i sit Skød,
 Og ei engang saa mange Fisk forunder
 Den følesløse Strand mit fligte Net,
 Som er nødvendigt til fuldt op at mætte
 Min stakkels Rede. Hvortil fik Ulykken
 Vel sin Forstand, sin Følelse? O, var jeg
 Saa dum, som plumpe Sælhund paa sin Steen,
 Saa stum og døv, som Fisken, for min Smerte! —
 Hvad hjælper det at klage? Nu, det letter!
 Den sorgelige Klynken er en Dse,
 Hvormed jeg gjør det lække Fartøi flot,
 For atter lidt at kunne seile fort
 Med driftigspændte Seil paa Verdenshavet.

I det samme hører han en smuk Musik uden for sine Vinduer,
 og gaaer til Døren. Skuepladsen forandres til:

En Grønning uden for Hytten.

En Slavehandler kommer ridende paa en Hest, fulgt af Slaver,
 der lede Kameler. Paa Kamelerne sidde deilige Slavinder i smaae
 brogede Telte. Toget holder. Storre Telte opslaaes under Palmer
 og Daddeltæer. Slavehandleren hilser Fisken i hans Hyttedør.

Slavehandleren.

God Aften, Fisker! Neppe ventede du
 Saa jilde talrigt Selskab.

Sandib.

Allah være

Med dig, min Ven! Hvem er du?

Slavehandleren.

Som du seer,

En lystig Broer i sine bedste Aar,

Der har Kameler, Telte, Heste, Slaver,

Og frem for Alt: deilige Slavinder.

Du er en Muselman? ei sandt?

Sandib.

Naturlig!

Slavehandleren.

Jeg har særdeles Narsag til mit Spørgsmaal.

Seer du, jeg bringer liflig Viin paa Dunker,

Og agter nu at holde strax mit Maaltid

Her under disse skyggesfulde Palmer

I Maanskin. Men jeg er et Selskabsdyr,

Jeg vaager og jeg sover aldrig ene.

Og spise, drikke ene? fy for Fanden!

Det var kun gamle Stammefader Noah,

Som pimped sig en Ruus i Gensomheden.

Men ham maa man see giennem Fingre med;

Han var Opfinder af Kunsten, seer du!

Han var den første Mand, som drak sig fuld,

Og det var meget alt af ham i hans Tid.

Man kommer siden videre, og driver

Haandværket i det Store, som Fabrik;

Og Industrien sætter tusind Glasfer

Paa een Gang i Bevægelse —

Til en Slave.

Naa, skynd dig

Med Teltet!

Til en Slavinde.

Stig kun ned, mit vakkre Barn!

Bær ikke bange, jeg skal ikke see

Paa dine smukke Lægge. — Kuliban!

Bring Sengebolstrene nu i en Hast

I Teltene. Den friske Natteluft

Borttærer dem af Kinderne Carminen,

Og slukker Diets Flamme med sin Dug.

Ryster Sandib's Haand.

Nu altsaa, Fisker! du er Muselman?

Sandib.

Hvi er det Spørgsmaal dig saa vigtigt, Herre?

Slavehandleren.

Fordi jeg drikke vil en Glaske med dig,

Og ønsker, at den skulde smage godt.

Sandib.

Nu ja!

Slavehandleren.

Er du nu Jøde, Christen, Hedning,

Saa drikker du, som Jaaret drikker Vand,

Og det har ingen Art; men er du Moslem,

Saa smager Vinen dig naturligviis

En Gang saa godt, fordi den er forbudt.

Sandib.

Nu saa! Jo, jeg er Muselman.

Slavehandleren raaber:

Na, Kulif!

Saa sæt to Dunker hid paa dette Tæppe.

Og sæt du dig med mig paa Puden, Ven!

Ihi hvis din Erbarhed, dit blege Ansigt,

Og dine slappe Kinder ikke lyve,

Saa havde du besluttet denne Aften

At holde Faste, skøndt der ingen Faste
Staaer foreskreven i Kalenderen.

Sandib.

Jeg negter ei —

Slavehandleren.

Belan, saa spiis og drif!

Du har min Naade.

De spiise.

Du er Fisker?

Sandib.

Ja.

Slavehandleren.

Det er jeg med; men jeg er rig, du fattig.

Hvordan gaaer det til? Uden Tvivl forstaaer du

Ei Fiskeriet ret. Hvor fisker du?

Sandib.

Derude paa det kolde, sorte Hav.

Slavehandleren.

Der har vi det! Det er din egen Skyld.

Du fisker, hvor ei Noget bider paa,

Og det, som Ingen gider kiobt og nydt,

Din Løsse! Nu, skienf i, og drif Forstand!

De drifke.

Sandib.

Hvor fisker du da, Ven?

Slavehandleren.

Paa Landet, Fisker!

Paa Landet.

Sandib.

Hvordan det?

Slavehandleren.

Omtrent som du:

Med Klogtens Net, med Slittighedens Angel
 I Videnskabens Strøm; i oprørt Band
 Er godt at fiske. Men see, mine Fisk
 Har ingen Skæl; jeg fanger lutter Al,
 Hvad Glæthed og hvad Trindhed anbelanger.
 Dog har jeg ogsaa Guldskjæ, Purpurfisk,
 Og Zitteraal. Den lille Fiortenaars
 Blondine der, det er en Zitteraal.
 Du est for gammel nu, men var du ung,
 Og fik et Blik af hendes Sapphiroine —
 Jeg lover dig, det foer i dine Nerver,
 Og du fik ondt ved i den første Time
 At stille Maanen fra Planeterne.

Sandib.

Du er et lystigt Hoved.

Slavehandleren.

Ja, det er jeg.

Du derimod er et bedrovet Hjerte,
 Det gjør mig ondt!

Sandib.

Din Sundhed!

Slavehandleren.

Din igien!

De klinker, og drifte.

Sandib.

Din Biin er uforlignelig, min Herre!

Dog dine Skionheder — aa ja, saamænd!

Den lille Pige der er ganske smuk.

Slavehandleren.

Ja, ganske smuk! Guldkommen skion, min Herre!

Hvad Dævlén, vil din gamle Stymper vrage?

Sandib.

Da har jeg dog seet større Skønhed for.

Slavehandleren.

Hvor da? i Flasken?

Sandib.

Nei.

Slavehandleren.

Paa Havsens Bund?

En Havfru?

Sandib.

I min egen Fiskerhytte.

Slavehandleren opmærksom.

I Hytten? hvad for Noget?

Sandib.

Jeg har selv

En voksen Datter, som er smukkere.

Slavehandleren.

I dine Dine? ja, det kan vel være!

Men glem kun ei, at uden Tvivl du seer

I den forfængelige Faderbrille.

Sandib.

See selv!

Slavehandleren reiser sig.

Med din Tilladelse!

Bil gaae ind i Hytten.

Sandib.

Bi lidt!

Lad mig gaae først; thi det er hedt, Amine

Tidt ligger saa urolig —

Slavehandleren.

Eger Intet.

Vær du kun rolig! Troer du, at jeg kiober

Min Kat i Sækken? Bliv du her og drif
 Din Viin i Mæg! Jeg kommer strax tilbage.
 Mit Blif er øvet i at kiende Skionhed;
 Jeg bruger ikke lang Tid.

Sandib.

Nu, saa gaa!

Jeg bliver her i Døren.

Slavehandleren

gaaer ind, seer bag Skiermbrættet, og siger sagte, ganske indtaget:

Hvilken Huri!

Hun er fem tusinde Zechiner værd.

Sandib.

Nu da? hvad synes du?

Slavehandleren

kommer ganske rolig tilbage, og siger koldblodig:

Ja, hun er smuk!

Det skal jeg ikke negte. Ganske vakker!

De sorte Haar af Ibenholt afstikke

Ret nysseligt til Alabasterbarmen.

Rom, lad os sætte os til Bords igien.

Skienker for Sandib.

Jeg mærker, Ven! du er en Philosoph,

Som vælger ikke Fattigdom af Tvang,

Men kun af eget Valg; den morer dig.

Sandib.

Hvordan forstaaer jeg det?

Slavehandleren.

Med din Forstand,

I Fald du har een. Ven! du forekommer

Mig som en hungrig Bettler, der med Iver

Afskraber Kiødet af et Ogebeen.

Og veed ei, at det fyldest indeni
Med en fortræfflig Marv.

Sandib.

Med hvilken Marv?

Slavehandleren.

Troer du, at tusinde Zechiner gjorde
Dig til en holden Mand?

Sandib.

Hvor faaer jeg dem?

Slavehandleren.

Troer du, din Datter morer sig i Hytten
Med dine Net, med dine Røllinger?
Mon ei hun fanged heller sig en Mand
I sine egne Garn?

Sandib.

Det kan vel være.

Den Tid, den Sorg!

Slavehandleren.

Ja, ganske ret: den Sorg!

Thi svinder Tiden, svinder Ekionheden,
Og kommer Sorgen. Nei, nu eller aldrig!

Sandib.

Hvor finder hun en Mand?

Slavehandleren.

O, ti for een!

Men han maa see, for han kan ellske hende,

Det er naturligt. I din Fiskerhytte

Hun stiuless, som en Blomst af vaade Bregner,

Og visner, for hun duffer. Giv mig hende!

Jeg bringer dig de tusinde Zechiner,

Saa er vi alle hiulpsne; alle tre!

Sandib.

Du er en Slavehandler, mærker jeg.

Slavehandleren lunefuld.

Jh, sy for Gænden! troer du vel, jeg skulde

Mig gjøre saa gemeen? Nei, tværtimod:

Slavindehandler er jeg. Du maa vide,

At stille vel en Kleinsmed fra en Grovsmed.

Sandib.

Jeg skulde sælge stammeligt min Datter?

Saa var jeg en Foragtelig, ei værd

At komme til Prophetens Paradiis.

Slavehandleren.

Hør mig, og gjør saa siden, hvad dig lyster!

Hvad ønsker Pigen sig, naar hun er voksen?

En Mand. Hvad meer? et velforsørget Huus.

Hvad fik din Datter, hvis hun blev hos dig?

En fattig Gjæster, en forfalden Hytte.

Jeg kjober hende for en dygtig Sum,

Og haaber dog at vinde ved mit Salg.

Amine faaer en Mand, som eier Rigdom;

Thi kun en Rig formaaer at kjoibe hende.

Faaer hun en smuk Mand, vil hun elste ham.

Jeg lover dig, jeg skal ei sælge hende

Til nogen Usling, nogen Ond og Styg.

Hun faaer en vakker Mand, og du faaer Penge —

Hvad finder du foragteligt i det?

Sandib.

Hun elsker mig og sine Søskende

Saa inderligt.

Slavehandleren leer.

O ja! det troer jeg nok.

Jeg selv har seet en Pige caressere

En Hund, en Ratteskilling, kysse den,
Og flappe den med Alabasterhænder,
I Mangel af en Elsker.

Sandib.

Troer du vel,
Hun kunde overleve denne Skiebne?

Slavehandleren.

See hen paa mine Piger der! De lege,
De dandse, synge, sove trygt i Teltet,
Og lade mig og Skiebne raade. Troer du,
Amine fik en fieldnere Natur?

Sandib.

Ha, Qvinder, Qvinder! svage Skabninger!

Slavehandleren.

Næst Mændene de svageste paa Jorden.
Gaaer det os bedre, naar vi gaae i Krig?
Først græmmes vi og græde, tage Afsked
Med Moer og Faer, med Fæster og med Møster
Og Søskendbørn; men i den første Khan —
Der driffes Broderskab med Kammeraten.
Vi tørre Diet; og om nogle Dage
Er Altting glemt. Vi plyndres, og vi plyndre;
Og den, som nylig græd i Sines Kreds,
Seer om en Maaned andre Stakler græde,
Hvis Taarer han er Skyld i, og han røres
Ei meer for det. Det er Naturens Gang.

Sandib.

En gyselig Natur!

Slavehandleren.

Hvad gyselig?

Jeg kiender ingen bedre.

Sandib.

Men jeg kan

Dog tænke den.

Slavehandleren.

Jaa vist! Bor Herre skulde

Spurgt dig til Raads, dengang han skabte Verden.

Saa var den bleven idealf, ei sandt?

Vi havde faaet Aftner uden Myg,

Og Middagstimer uden Lummerhede;

Paa Bladene var aldrig kommet Orm,

Og aldrig mindste Smule Snavs paa Gaden.

Ei sandt?

Sandib.

Jeg er kun Fisker; men en Dervisch

Opdrog mig for sin egen Tidsfordriv,

Og vakte mange Forestillinger

Dybt i min Sæl — som paa min Bei i Livet —

Slavehandleren.

Har været dig til stor Besværlighed.

Sandib drifter.

Nu, jeg er ei saa orthodox, som du

Maaskee formoder. Min Samvittighed

Har Intet mod et godt Glas Viin.

Slavehandleren.

Og Intet

Imod en spættet Pengepung.

Sandib.

Du siger,

Hun bliver lykkelig?

Slavehandleren.

Jaa, i det mindste

Meer lykkelig, end i din Fiskerhytte.

Sandib.

Jeg kan besøge hende, hvor hun boer?

Slavehandleren.

Det kan du, naar hun bliver Sultaninde.

Sandib.

Hvad, Sultaninde?

Slavehandleren.

Kan det være mindre?

Sandib.

Hurra! jeg sælger hende. Hun er din.

Slavehandleren.

Nu bliver du jo pludselig fornuftig.

Sandib.

Tag hende, som hun ligger der og sover,

At ei hun vaagner.

Kort, i en anden Tone.

Hvis hun græder, beder,

Saa er det mig umuligt. Jeg vil aldrig

See min Amine meer. Et Blik af hende,

Omstyrter ganske din Philosophie.

Jeg vil kun drikke dygtig midlertid,

Og tænke paa de stakkels Moderløse,

De smaae Forsultede, jeg kan ernære

Med denne Sum — opdrage. Ja, det takke

Vi vor Amine for.

Slavehandleren.

Ja, ganske vist!

Han gaaer ind med et Par Slaver, og henter Amine. Mid-

lertid drikker Sandib. De bringe hende ud paa Sengen.

Sandib.

Du lover mig, hun bliver Sultaninde?

Slavehandleren.

Ja, ganske vist! Hun er en Sultan værd,
 Kun han kan købe hende.

Sandib.

Seer du vel,

Det er ei første Gang — Hvad hedder du?

Slavehandleren.

Jeg hedder Beddredin.

Sandib

falder ham om Halsen.

Gud bedre dig!

Kys mig, min Broer!

Slavehandleren.

Ja gierne, Ven!

Kysser ham.

Sandib.

Hør nu!

Glem ikke, hvad du vilde sige! — Jeg

Har ofte tænkt derpaa — for du maa vide —

Og hvis du troer, at Binen — Den er god.

Hvor er den fra?

Slavehandleren.

Fra Ceylon.

Sandib.

Ceylon leve!

Der ligger Adam jo begravet. Men

I Fald du troer, din Overtalelse —

Thi jeg er fattig, seer du! Nu har jeg

En Ruus, og derfor er jeg ganske lystig;

Men hvergang jeg er ædru — og det er jeg

Den meste Tid — saa sørger jeg. Den Staffel!

Pak hende vel til! Lad mig kysse hende!

Slavehandleren.

Men du har sagt, at du vil ikke see.

Sandib heftig.

Jo vist! Den sidste Slurk, den gav mig Styrke.

Kysser hende.

Lev vel, Amine! See, nu faaer du dig
En deilig Brudgom. Naar du ligger i
Hans kaelne Arme, glemmer du vel snart
Din stakkels Fader. Men den lille Lolo
Og dine Søstre maa du ikke glemme;
Thi de vil græde hoit i Morgen, naar
De høre, du er borte.

Slavehandleren til Slaverne.

Bringer hende

Ind i mit eget Telt!

Sandib.

Pas hende vel!

Jeg siger dig det, Beddredin! du skal
Paa hiin Dag svare mig til min Amine;
Hvis ikke, hugger jeg dit Hoved af!

Slavehandleren.

Vær ganske rolig! du skal høre fra mig.

Sandib.

Hvad bryder jeg mig vel om dig, din Kjeltring?
Fra hende, fra mit Barn vil jeg kun høre.

Slavehandleren.

Ja ja!

Sandib

vrænger efter ham.

— Du er en Jabroer!

Sætter ham den kaptiede Næve for Ansigtet.

Tag dig Vare,

J fald du frummer hende mindste Haar!

Slavehandleren.

Han er beruset. Bringer hende bort;
Indbringer ham i Hytten paa hans Seng,
Og lægger denne Pengepung paa Bordet!

Sandib.

Farvel, Amine! dette sidste Glas paa
Din Sundhed! Hils din Sultan! hils din Keiser!

Han kaster Glasset over Hovedet.

Der skal ei drikkes meer af dette Glas.
Og jeg vil aldrig drikke mere Viin;
Thi drak jeg meer, saa solgte jeg vel snart
De Andre med, og Hiertet ud af Livet.
Nu, Slaver! bringer ind mig i min Sal!
Jeg er en Sultans Svoger, maae J vide.

Han bringes ind.

Fiskerens Hytte.

Morgenens derefter.

Sandib

hviler endnu paa sit Leie. Han kalder:

Amine! Er hun oppe alt? Amine!
Hun er nok gaaet ud, at hente Vand.
Men sove Børnene?

Han bliver Lolo vaer, som sidder overende i Sengen, har trukket
sig selv sine Strømper paa og bundet sine Skoe; nu hjælper
han den mindre Broder, men kan ikke komme ret ud af det.

Sandib.

Hvad gjør du, Lolo?

Den Lille

flaaer til Lolo med Haanden.

Uartig! Inte rigtig!

Lolo.

Søde Dreng!

Sid stille kun, saa skal jeg hielpe dig.

Stif Armen i din Troie, søde Dreng!

Han giver ham Troien bagvendt paa. Den Mindste skriger i
Buggen.

Sandib

springer op, og skynder sig i sine Klæder.

Amine! løber du bort fra de Smaae?

De har jo ikke faaet Mælk endnu.

Og hvor kan Lolo — Bog, er du forrykt?

Du qvæler jo den Lille! Lad mig hielpe!

Hvor er din Søster?

Lolo.

Hun er borte, Fader!

Hun er nok gaaet ud, at tænde Ild

Paa Skorstenen.

Sandib

tager sig til Hovedet.

Ha, jeg har Hovedpine!

Det pleier jeg dog aldrig. Jeg har druffet

For meget vist i Aftes.

Pludselig angst.

Lolo! Lolo!

Hvor er din Søster?

Lolo

græder, forstræffet for Faderens Ansigt.

Er hun borte, Fader?

Sandib

flaaer sig for Panden.

O, Allah! Allah! drømmer jeg? Amine —

Han lober vild omkring i Hytten. Bornene følge ham. Han
standser, og opdager Pengepungen paa Bordet.

Nei, det er sandt! nei, det er ingen Drøm!

Jeg har bortsolgt mit Barn.

Han kaster sig fortvivlet paa Jorden, og udriver sine Haar.

Lolo.

Amine borte, og vor Fader dør!

Bornene græde, den Mindste skriger.

Sandib springer op.

Hei, lystig! Ha, en herlig Strængeleg
Til en fortvivlet Faders Svanesang!

Han griber Pungen.

Fordømte Guld! affkyllige Metal!

Han kaster den paa Bordet.

Det brænder mig som Jld i Hænderne. —

Mit Barn! Amine! skionne, gode Plante!

Ustyldige! din Faders Lyst! min Rose,

Som med dit kule Bladhang huldte husvaled

Min Hyttes Tag — nu voldsomt sønderbrudt,

Nu visnet! Af, dit sidste Aandedræts

Huldsalige Duft har du sendt op til Himlen

Med Bon for mig! — Jeg skulde leve rolig

Med dette Guld, jeg kiøbte for dit Liv?

Blodpenge! Nei, uhyggelige Smaae!

Nei, eders redelige Pialter skal

Ombyttes ei med skionne Tyvefoster,

Med Kirkeranets prægtige Klenodie!
 Kom, mine Gæslinger! følger mig til Stranden!

Han griber Pungen, og styrter ud. Børnene følge ham.

Bed Stranden.

En Havfrue sidder ude i Brændingen paa en stor rund, grøn-
 bedækket Kampesteen, og seer ind mod Landet.

Havfruen synger:

Et skønne Syn, at skue
 Den grønne Strand,
 I Morgenrødens Lue
 Det hvide Sand,
 Langflædte Fiskerhytte
 Bag Palmetræ,
 Hvis lange Løv beskytte
 Med Sommerlæ!

Naar Eligt en Fremmed finder
 Ved sagte Vind,
 Da rørt hans Dø rinder;
 Thi han er blind.
 Beundrende han skatter
 Den Armes Fryd,
 Fordi kun Sandsen fatter
 Den ydre Pryd.

Al, skued du bag Muren
 Den Storm, det Lyn,
 Du gyste for Naturen
 Og for dit Syn,

Sang ei Landlivets Glæder
 Og Ufskylds Daad;
 Tidt Glædens Graad, du græder,
 Blev Sorgens Graad.

Fortvivlet nu derinde
 Den Fisser staaer.
 Bildt slagre hen for Binde
 Hans sorte Haar.
 Han styrter ud med Ratter
 Til hviden Strand;
 Af, han har solgt sin Datter —
 Nu raser han.

Ham Smerten binder Tungen.
 Med Skielven, bleg,
 Han aabner Pengepungen;
 Paa Steen han steg.
 Han staaer med vilde Miner,
 Dog er han hoi.
 De tusinde Zechiner
 Af Pungen floi.

Høit over Bilens Grene
 I Luft de foer;
 De pladske ned, som Stene,
 I salten Fiord.
 Det lettet har hans Hierte,
 Men hiulpet ei.
 Han stirrer hen med Smerte,
 Og gaaer sin Bei.

Den lille Lolo dvæler
Paa Sandets Steen.
Jeg ofte for ham kælner
Bag Pilens Green.
Han søger tidt med Jver
Paa Havets Bred
De blanke Riselskiver,
At lege med.

Hver Maaned skal du finde
En blank Zechin;
Den sendte din Veninde,
Og den er din.
Forær den til din Fader!
Saa har J Brod.
Havfruen ei forlader
Sin Ven i Nød.

Skovtoldene.

En Fjeldgrøtte.

Den er aaben, og indrettet til et Naturaliecabinet. Prinds Agib
ligger paa en Sopha og læser. Udenfor tyk Skov. Floristane
flyver forbi Gulen, bliver ham vaer, og standser i sin Flugt.

Floristane.

En deilig Mand — hvad seer jeg! — hist
Bag Hækkens grønne Blomsterqvist!
Han grunder, læser i en Bog,
Og smiler baade sjælmst og klog.

Agib

læsende, uden at see hende.

Ha ha ha! Løn som forskyldt.

Floristane.

End Ingen har min Skionhed hylt,
Saa smuk som dette vakkre Barn;
Han fanges maa i mine Garn.

Agib

flotter op fra Bogen.

Man kan ei være lidt i Ro.
Hvem kommer atter der monstro?

En Nymfhe vel fra Bæk, fra Flod;
 Det viser hendes diærve Mod.
 See, hvor hun stirrer! Er hun fræk,
 Vel! jeg vil være spodst og fiæk.

Floristane hilser ham.

God Dag, min unge, ædle Drot!
 Tilgiv, at ved dit Fjeldeslot
 Jeg hviler mig en liden Tid,
 Til Maanen straalere mere blid.

Agib.

Velkommen, smukke Pigelil!
 Dog — Pige seer du ei ud til;
 Velkommen, unge Kone, da!

Floristane stødt.

Hvor fik du det Bekjendtskab fra?

Agib.

Mit vakkre Barn! jeg var en Ven
 Steds af Naturhistorien.

Du seer, her ligger Mos og Steen,
 Og Mammutsknokler, gamle Been,
 Og fældne Ertser og Metal,
 Og tørre Planter, Muslingskal.

Dog, af de store Riger tre,
 Som os Naturen lader see,
 Er Dyreriget vigtigst mig.

Og, det vil jeg bekiende dig,
 At atter Mennesket blandt Dyr
 Mig synes meest et Eventyr.

En Gaade, som først løses vil;
 Men der skal langt Bekjendtskab til.
 Nu veed du, Mennesket er deelt

I Mand og Biv; det gjør et Heelt.

Hvad Manden angaaer — jeg er Mand,
 Og har en taalelig Forstand;
 Mit eget Bæsen følger mig,
 Som Skyggen Lysen, idelig,
 Og naar jeg intet andet har,
 Saa læser jeg mit Exemplar.
 Det har jeg gjort en god Snees Aar,
 Saa jeg det temmelig forstaaer.
 Men Qvinden! see, det er nu strax
 Igien et ganske andet Slags.
 Snart nærmer hun sig, venlig seet,
 Snart flygter hun til andre Egne.
 En Qvinde ligner en Comet,
 Og den er mislig at beregne.

Floristane.

Jeg kan vel lide denne Spot.
 Din Bittighed dig klæder godt.

Agib.

Tilgiv mit overgivne Sind!
 Du kommer saa fortrolig ind —

Floristane.

Jeg troer, det regner ganske tæt
 Derude.

Det begynder at regne.

Agib.

Nu, saa var det ret,
 At her du fandt et Tag, et Ly.

Floristane undseelig.

Hvo vil ei gierne Regnen flye?
 Jeg troer, jeg alt er ganske vaad.

Agib.

Nu, derfor er der altid Raad.

Træd ind i Kamret, Frue siin!
Der finder du af Musselin
Hvad du behøver, for i Hast
At stille dig ved Vandets Kæst.

Med en kold Beundring.

Men sandelig, den vaade Dragt
Dig klæder meer end bedste Pragt.
Den viser mig fra Bryst til Fod
Joræderist hvert Ledemod,
Saa fyldigt, dreiet og saa rundt,
Saa kraftigt og saa ungdomsfundt!
Nu — træd kun ind, og klæd dig om,
Som Hulen var din Eiendom!

Floristane sagte.

Utaalelig er denne Kulde;
Han sikkert er en Anden huld.

Heit.

Jeg er alt tør.

Agib læsende.

Nu, det var brav!

Hvor blev da Fugtigheden af?

Floristane.

Du twinger Alt til Løshed let.

Sagte.

Hans Hierte uden Tvivl er flet.

Dog pirrer mig hans Kulde meer.

Agib,

som har læst ud, lægger Bogen hen.

Tilgiv mig, smukke Barn! jeg leer;

Jeg læste her et Digt, en Sang,

Dg siger dig en anden Gang,

Hvorom den handler. Jeg maa gaae;
Regndraaberne kun falde smaae.

Floristane twinger sin Brede.

Bov dig ei ud fra Fjeldets Steen!
Du vædes vil til Marv og Been,
Det spaaer jeg dig.

Agib

kalder paa en Slave.

Nu, om saa var,

Og om det øste ned med Kar!
Dertil maa man jo vænne sig.

Floristane affides.

Hans raske Bæsen smelter mig.

Agib til Slaven.

Hold Fruen der med Selskab, du!

Jeg kan ei tøv længere nu;

Jeg maa til Hovedstaden ind.

Farvel, du smukke Rosenkind!

Tager hende under Hagen.

Alt er paa dig saa smukt, saa net;

Dog falder du — lidt violet,

Jeg frygter, du er lidt coquet.

Barmt Blod, men ingen Sympathie,

Og Hjertet har ei Deel deri.

Det skal fornøie mig, at see

En anden Gang dig her maaskee.

Han gaaer.

Floristane ene.

Forsmaaet, foragtet, Ryggen vendt?

Hvi har han i mit Hjerte tændt

En Ultraa, som jeg stille maa?

Nei, Agib! du skal ei forgaae.

Jeg maa dog see, hvad han kan læse.

Seer i Bogen, som han har ladet ligge.

„Prindsessen med den lange Næse!“

„Hvordan? den næsevise Sang

Jeg træffer her alt anden Sang?

Anvender han paa mig sit Digt?

Ja, jeg maa hevnes! det er Pligt.

Styrt, Regn! og før han naaer til Huus,

Saa dyp ham, som en druknet Muus!

Hun iler fortørnet bort.

Og Skau ned en Kilde.

Agib alene, forvildet, med et Jægerhorn og en Flaske hængende
ved Siden.

Hvad hjælper det, jeg falder? Ingen svarer.

Saa mægtig Tyrste jeg end er, formaaer

Mit Bud dog Intet over disse Stammer.

De vise mig ei Vej, og Kildevældet

Ei standser, for at høre mig.

Smilende.

Jeg frygter,

Jeg opbragt har den Skjens, Bækkens Huldre,

Som søgte mig i Hulen. Jeg er vaad.

Det var en Pladskregn! vederqvægende

Før Træer og Græs, men ei for Hud og Klæder.

Han sætter sig, og tager sin Flaske frem.

Vel, at jeg har en Hiertestyrkning med!

Min Viin har ikke blandet sig med Regnen,

Det sørged Glassets Pandser for. Velan!

Tilgiv, Prophet! mig denne lille Synd.

Drifker.

I Sandhed, Haab og Tillid er i Druen.
 Nu blomstrer Skoven mig een Gang saa grøn;
 Nu synker Solen venlig bag sin Klippe.
 Hvis Nattens Mørke kommer, kommer Maanen.
 Og springer Tigren ud af Skovens Busk,
 Og viser mig sit plettet skionne Skind,
 Mens slangebugt den uhyre Kat
 Sig nærmer feig og lumsk, uagtet Styrken —
 Saa giennemborer ham mit Rastespyd;
 Jeg slaaer det vilde Dyr, og hænger Skindet
 Om mine Skuldre; det er varmt som smukt.
 Og kommer saa en Slange, mens jeg sover,
 Saa vil den deilige Forgiftige
 Angst stifke Braadden i sin egen Mund,
 Og i sin Dumhed troe, jeg er en Tiger.

Han slumrer ind.

Floristane

kommer frem af Busken.

Kan Jeer forelske sig i Dødelige?
 Dog er det saa! Høit blusser denne Kind,
 Høit slaaer mit Bryst for Agib, som foragter.
 Men, Agib! skielv, naar Haabet mig forlader,
 Og Kiærlighed forvandler sig til Had.
 Er du den Eneeste, som hylder ei
 Min Skionheds Magt? Tre hundred Aar, fra den Tid
 Bild Stoltthed drev min Husbond Amgiad
 At trodse Aanders Fyrste Salomon,
 Hvorved han fandt sit Fængsel dybt paa Havet —
 Har Floristane fulgt sit Hiertes Drift;
 Og nu skal du — Ha, elsked jeg ham ei!

Nu trodser den Forvovne; thi han veed,
At Magt maa boie sig for Kiærlighed.
Vaagn, Agib!

Hun tager hans Haand.

Agib vaagner.

Er du der, Forfølgerste?
Hvad vil du mig igien? Forstyrer du
Min Ro? Gaa bort!

Floristane.

Du har forstyrret min.

Jeg er en mægtig Fee, som elsker dig.

Agib.

Blis mig den rette Bei, saa takker jeg dig.

Floristane.

Det vil jeg gierne, hvis du ei afflaaer
Min Bon.

Agib.

Og hvad?

Floristane rodmende.

Giv mig et Kys!

Agib.

O fy!

At beile selv!

Floristane stolt.

Den, som nedlader sig,

Maa tale først.

Agib

vender sig foragtelig bort.

Tal baade først og sidst!

Floristane opbragt.

Og veed du, Støv! at jeg kan knuse dig?

Snart har du udtømt min Taalmodighed,
 Og jeg kan være frygtelig som kiærlig.

Agib.

O, piin mig ei! Er du en Jee, og veed ei,
 At Kiærlighed i Frihed ene boer,
 Og tvinges ei med Trusler?

Floristane.

Din Foragt

Er dræbende.

Agib.

Din Trusel dræber ei.

Floristane.

Dumdriftige! for silde vil du klage,
 Naar jeg forlader dig, og overlader
 Min Hevn til den foragteligste Dold.
 Selv søler jeg mig for ophøiet til
 At dræbe dig.

Agib.

Ja vist! jeg veed det nok.

Forsvind kun!

Floristane.

Bed Syvstiernens matte Straale,
 Mit Ord er meer end Trusel denne Gang.

Hun forsvinder.

Agib.

Skield kun! Mit Liv staaer dog i Allahs Haand.
 Hun gjør mig Intet, hvis hun elsker mig.
 Ha, hvilken Dval, at søle sig forfulgt
 Af slikt et unaturligt, heftigt Væsen!
 Jeg negter ikke, hun er smuk; men stolt.
 Hun blander kun, hun vederqvæger ei.
 En Mand maa elske Qvinden, Qvinden Manden,

Og vegelsidig Overvægt maa føles
 Af Kraften og af Skionhed. Hendes Kraft
 Oprirer mig. Jeg føler mig for god til
 At være Slave blot for hendes Lyst.
 Nei, aldrig! — Men hvem er den gamle Mand,
 Som sidder der ved Kildens Rand og stonner?

Den gamle Mand.

Af ja, af ja! den fiære, stolte Ungdom,
 Den bruser; men den lærer nok gaae sagte;
 Mænd gjør den saa!

Agib.

En Gubbe klædt i Pelsværk

Og med et langt, et solvgraat Buffestciæg?

Gubben.

I Skoven voxer ingen Sax og Riptang,
 Min gode Søn! saa maa vel Skiægget voxе.
 Desuden giver det Herwardighed.

Agib.

Hvad hedder du, min gamle Philosoph?
 Hvorledes er du kommen her?

Gubben.

Hvordan

Jeg kommen er, gjør Jugenting til Sagen;
 Men hvordan jeg skal slippe bort igien,
 Det Spørgsmaal er af mere Vigtighed.

Agib.

Kan du ei gaae?

Gubben.

Jeg sprunget har for meget

I faaden Ungdom, og nu kommer Gigten.
 Au au, mit Been!

Agib.

Hvor mange har du?

Gubben.

To.

Agib.

Du ligner meer et Dyr, end Menneſſe.

Gubben.

Det, ſom man omgaaes, danner man ſig efter;

Jeg levet har min meſte Tid i Skoven.

Agib.

Og lært din Dyd og Artighed af Fæ?

Nu vel, ſaa lad da Fæet hielpe dig!

Gubben.

O, gid jeg havde mig en Hæſt, et Ŷſel,

Som kunne bære mine trætte Been!

Men — kiære Søn — min unge, raſke Ben —

Kan vel en Gubbes Klynken røre dig?

Kom, let mig op paa dine brede Skuldre,

Og bær mig over denne klare Bæk!

Kun nogle Skridt herfra — der ſtaaer min Hytte.

Agib.

Hvor din Philoſophie nedlader ſig:

J Mangel af et Ŷſel eller Hæſt

Du taer til Takke —

Gubben.

Med et Menneſſe.

Kom, gode Yngling, bær mig over Floden!

Agib.

Vel, gamle Faer! ſæt ſkrævs dig om min Hals.

Gubben.

Hielp mig forſt op paa Stenen; jeg er ſtiv.

Han ſætter ſig paa Agibs Ryg.

Agib.

Men hvad er det? du har jo Buffesødder?

Gubben.

Jeg er lidt haaret paa mit Skinnebeen,
Lidt solbrændt. Det er mandigt og ærværdigt.

Agib sagte.

Jeg frygter fast, jeg har begaaet en Dumbhed.

Soit.

Nu er du over Bækken; viis mig nu
Din Hytte!

Gubben

flemmer sig om ham.

Nei — det er en deilig Aften,

Nu vil vi gaae en lille Tour i Maanskin.

Agib.

Jeg faster dig i Græsset.

Gubben.

Rast du fun!

Jeg slipper ikke. Gaae kan mine Been
Vel ikke meer; men flemme kan de dygtigt.

Agib.

O, Allah! Stands! du qvæler mig. Jeg bærer
Dig gierne, hvor du vil; men dræb mig ei!

Gubben.

Jh, hvilken Snak! jeg skulde dræbe dig?

Jeg er vel ikke taabelig, at hade
Mit eget Kød. Naar saae du vel en Mand
At sønderhugge sine egne Lemmer?

Agib forfærdet.

Du taler jo, som om jeg var en Deel
Dig-af dit Legeme.

Gubben.

Det er du ogsaa.

Fra nu af kan du selv betragte dig
Som mine Been.

Agib.

Som dine Been!

Gubben.

Ja vist!

Vi er eet Legem nu, een Siæl.

Agib angst.

Jeg bringer

Dig til din Hytte.

Gubben griner.

Det vil lidt forslaae!

Du bringer mig til Graven. Døden stiller
Os ene ad.

Agib.

O, Allah!

Gubben.

Nu, hvorfor

Forsærdes du? er det saa slemt? Min Sandt,
Du skulde takke mig! jeg redder dig
Fra mine Børns og fra min Kones Tænder;
Ihi Mennesker er deres bedste Mad.

Agib.

O, Gud! hvem er du da?

Gubben.

En gammel Skovtrolde;

For dog at skrifte dig det ærligt.

Agib.

Ha!

Skovtrolden.

Men kan ei gaae, har lidt af Podagra.
Nu maa jeg sidde her og kiede mig
Med denne Sladderhank, med denne Kilde;
Saaer Skjorbug tidt og Tryk i Underlivet,
Fordi jeg trænger til Bevægelse.

Skovtrolde kiender ei til Bærebøre;
Vor Ungdom er for vildter, løber om,
Og laer de Gamle skiotte smukt sig selv.
Saa maa man hielpe sig, saa godt man kan.

Jeg sidder da ved Kilden; kommer nu
En kraftig Svend af eders Væ, saa loffer
Mit solvgraa Skæg, min blide Oldingsmine
Ham hid. Han ynkes over mig, og tager
Mig paa sin Ryg; og sidder jeg først der,
Saa ryster han ei mere let mig af,

End en Kameel sin Puffel. Mine Børn
Vil slagte ham, fortære ham. Jeg siger:
Taalmodighed! lad mig først bruge ham!
Naar først han styrtet er med mig af Mathed,
Og kan ei meer, saa maae I slagte ham.
Saadan gjør Mennesker ved Hestene,
Saa kan vi gjøre ligesaa ved dem.

Jeg har havt Mange til at bære mig;
Dag det var svage Knegte, du er stærk.
Jeg haaber, at vi to skal komme godt
Ud af det sammen. Bær mig nu afsted
Til Træet hist, og pluk mig nogle Frugter!

Agib.

O, Himmel! hvilken Skiebne ligner min?
Jeg er en Kongesøn, min Faders Villie
Behersker dette Rige. Skionhed, Rigdom

Og Sundhed har Naturen skienket mig.

Ti tusind Slaver vente paa mit Bud.

Tre hundred skionne, blomstrende Slavinder

Sig pynte for at tæfles mig; mit Smil

Var deres Lykke.

Skovtrolden.

Nu er det forbi.

Nys var du Prinds, nu er du bleven Hest.

Jeg gider ikke hørt den Brøvlens længer.

Hvad vilde du vel sige til din Ganger,

I Fald den gjorde dig Ophævelser?

Du spored den, ei sandt? du brugte Bidsten?

Nu vel! det vil jeg ogsaa gjøre. Skynd dig!

Agib.

O, tunge Skiebne!

Skovtrolden.

Jeg er ikke tung;

Jeg er kun Skind og Been, jeg gamle Staffel!

Om Natten sover du, til Sol staaer op;

Jeg hænger fast og klemmer dig i Søvn

Før at du ei skal løbe bort. Naar Solen

Har reist sig, reise vi os med; da slækkes

I Skoven om og knækkes Rofusnødder,

Da smækkes Druer, Bær, og drækkes Rilden.

Vær du kun rolig! Grib dig ikke an,

Som staffels Karl, jeg havde sidst: han fik

Blodstyrning i sin Jorighed. Der hænger

En deilig Nød; den maa du knække mig.

Agib knækker ham Nodden; han spiser den.

Agib affides.

Nys en lykkelig Fyrste, nu et Lastdyr!

Hvad Skiebne ligner min?

Lægger Haanden paa sin Flaske.

O, var det Gift,
Som fyldte her din Indvold, snart du skulde
Befrie mig fra min Dval!

Skovtrolden.

Hvad har du der?

Hvad? Er det Vand, du gemmer i din Flaske?
Din Nar! det kunde du langt bedre drikke
Af Kilden selv, langt mere friskt og køligt.

Agib affides.

O Allah! Haabet vaagner i min Siæl!
I Flasken har jeg Blod for denne Igle;
Og naar han ei kan suge meer, saa falder
han tung fra Kroppen.

Skovtrolden.

Nu, hvad hvisker du?

Agib hoit.

Du spurgte mig om, hvad jeg har i Flasken?
Hvis jeg det siger, vil du neppe troe mig.

Skovtrolden.

Det skal du ikke sige. Lad os høre!
Det er ei altid Menneſkene lyve;
Imellem kan I ogsaa slumpe til
At tale Sandhed.

Agib.

Kiender du, min Gubbe,
En Talisman?

Skovtrolden.

Det skulde jeg vel troe.

Agib.

Nu vel, saa vid: jeg har en magist Gæst
I denne Flaske, som, naar den er nydt,
Gjør Hjertet glad, og Siælen karst, og styrker
Vor Billie selv til Alt, hvad Aanden attraaer.

Skovtrolden.

Det var en kraftig Talisman; thi Billien
Er ellers Noget, som selv ikke Trolddom
Saa let faaer Fingre paa. Men jeg er ikke
Saa taabelig, som du maaskee formoder.
Det er vel Gift, som du vil stienke mig?
Drif selv først!

Agib.

Ja, det tør jeg nok. Din Skaal!

Drifker.

Skovtrolden.

Naa — ei for meget! Lad mig ogsaa smage.

Drifker.

Agib.

Saa meget som du vil!

Skovtrolden.

Det smagte godt.

Agib.

Det troer jeg nok.

Skovtrolden drifker bestandig.

Ha, det er sødt!

Agib.

Og stærkt.

Skovtrolden.

Hvad er det?

Agib.

Viin.

Skovtrolden klemmer ham.

Nu lyver du, din Rnegt!

Agib.

For Himlens Skyld! du dræber mig.

Skovtrolden.

Vist ikke!

Jeg vil kun flemme Røgnen dig af Livet.

Agib.

Jeg sværger dig ved Allah, ved Propheten.

Skovtrolden druffen.

Flug sig mig, hvad det er! Troer du, at jeg

Bil sidde som en Taabe paa din Nakke?

En Taabenakke? troer du det, god Karl?

Og drikke, uden Sands og uden Samling,

Mig Sands og Samling bort? Det er ei nok

At drikke, man maa vide, hvad man drikker.

Agib.

Det er ei frystet Druesaft; vi lade

Først Vinen giære vel.

Skovtrolden.

Først giære vel?

Jy, hvilket Svineri! Det er dog sandt, hvad

Min Kone siger, naar hun slagter jer;

Hun siger, at I ligne Sviin i Hiertet,

I Maven og Indvoldene. Nu seer jeg,

At hun har Ret, den gode Kone! — Men

Det forekommer mig, jeg bliver ør

I Hov'det! Jeg kan neppe holde fast;

Jeg bliver løs i Benene.

Agib.

Saa hvil

Dig lidt paa denne Græstørv!

Skovtrolden.

Ganske rigtig!

Men du maa ikke løbe bort imens;

Det maa du sværge mig.

Agib.

Jeg sværger det.

Skovtrolden.

Hvorved?

Agib.

Bed denne glæderige Saft.

Skovtrolden.

Bed denne Saft? Ja, ved mit Buffestkæg,

Den Saft er ægte, den er Ære værd!

Skal vi nu tage os en lille Luur?

Agib.

Ja, lad os det! Er der ei meer i Flaflen?

Skovtrolden.

Desværre nei! Alt hvad jeg flemmer den

Imellem Hænderne, saa knuger jeg

Dog ikke mere Saft af —

Siffer.

den Citron!

God Nat, min Søn!

Agib.

God Nat!

Skovtrolden

strækker sig i Græsset.

I Morgen hænger

Jeg fast mig om din Hals igjen.

Agib.

Ja vist.

Skovtrolden.

Saa gaae vi sammen, og saa klemmer jeg
Dig med min Bukkesod, indtil du styrter.

Agib.

Ja vist!

Skovtrolden.

Saa slagte vi dig.

Agib.

Det var Ret!

Skovtrolden.

Og spise reent dig — op.

Agib.

Godt! vel bekomme!

Skovtrolden.

Og drikke Biin —

Blad.

Den maa du skaffe mig!

Agib.

Naar jeg er opspist?

Skovtrolden gaber.

Ja!

Agib.

Skal ikke mangle.

Skovtrolden.

Nu ja! saa er da Alting vel besørget;

Saa slumrer jeg da sødt paa disse Blade.

Han snorker.

Agib.

Den lange Sovn, som Intet skal forstyrre.

Han giennemborer ham med sit Sphd.

Skovtrolden.

Au! hvad er det? Der stikker mig en Bremse.

Agib.

Den Død er let, som ligner Bremsfestif.

Trolden doer.

Agib.

Forløst! O, Himmel, hvilken Overgang!

Som Hagl til Solskin i en Joraarsstund.

Og hist jeg hører mine Svendes Raab.

Jeg fatter ei min Redning, min Forvandling!

O, Allah! Tak! Skiont daler alt din Sol;

Jeg knæler i den røde Sommeraften

Bed Kilden, som din Himmelglands forgylder;

Bed dine Palmer, hvis andægtige Blade

Redboie sig mod Jorden for din Almagt.

Tak, evige Livets Herre, for din Frelse!

Han vasser sit Ansigt og sine Hænder i Kilden, og læser udenad af Alforanen:

„Du tvivler, om en Gud nedseer

Fra Himlen? Ha, saa see du op,

Og sku hans Skyer, sku hans Regn,

Hans Taager og hans stærke Lyn!

Blik til de lyse Hvalvinger!

Og hvis dit Bryst ei frydes end,

Og føler dybt: fra Himlen seer

En naadig Gud med Kiærlighed —

Da stig paa det forvovne Fjeld,

Hvor høit hans Dn har Reden bygt;

Og du, som tvivler, arme Mand!

Redstyrt dig fra den bratte Klint,

Og vord, hvad før du var, et Støv!

Og vent der, Støv, til atter Gud

Bed Dommens tonende Basun

Opvinker dig. Thi bedre dig,

Forblive Stov og sjælløs død
 I Allahs Verden, end en Aand,
 Og tvivle frækt, om hist din Gud
 Fra Himlen seer!"

Han gaaer.

Floristane

kommer frem fra Busken.

Ha, stolte Agib! redded du dig selv
 Bed egen Snildhed, eget Mod, for meer
 At vise mig de Fortrin, jeg beundrer?
 Al! ei engang den smaalige Triumph,
 At redde ham fra Trolden. Floristane!
 Du svage Fee! dit Hjerte giennemglødes
 Af Had og Omhed i eet Dieblif.
 Ham dræbe? nei, han er mig alt for kjær.
 Hvor sorgløs er han, trodsig og forvoven!
 Jeg elsker ham, og han fortjener det.
 Belan, saa vil jeg haabe bedre Dage,
 Og dog tilgive dig, endstiondt du spotter.
 Han elsker Ingen; det er mig en Trøst.
 Hvi skulde jeg da harmes, hvi fortvivle?
 Først, naar han mig forkaster for en Anden —
 Kom da, Skinsyge, du Blaalæbede!
 Og tryl mig til en Tiger fra en Due.
 For dette skeer, jeg taaler, og tilgiver.

Forfvinder.

Skoutroldens Kone og Søn komme.

Sønnen.

O, Moder! kom bag disse Træer,
 Og see dog, hvad der bløder her
 Med Saaret i sit gamle Hjerte.

Moderen.

Hvad Smerte ligner Hulla's Smerte?
Min gamle Tumberunkel død!

Sønnen.

Gid Bakkelsvands var aldrig fød:
Min Fader maa i Græsset bide!

Hulla.

Det, man i Livet ei kan lide,
Man dog i Døden tidt begræder.

Bakkelsvands.

Ru aldrig meer han med os æder,
Ru aldrig meer han paa mig stænder.

Hulla.

Dg strækker sine lodne Hænder,
For mig i Haaret vredt at rive.

Bakkelsvands.

O, gid endnu han var i Live!
Hvem mon der vel har dræbt den Gamle?

Hulla.

Ru vil vi os dog atter samle,
Dg fradse ham en Grav i Sandet.

Bakkelsvands.

Det var da ogsaa reent forbandet,
At dette Mord sig skulde hænde.

Hulla.

Tag du ham i den ene Ende,
Saa vil jeg ham i Skiægget tage.

Bakkelsvands.

Saa endtes denne Udløses Dage!
Jeg kan dig ei min Smerte følge.

Hulla.

Han skulde følges af et Følge,
Som det er Brug i store Stæder.

Bakkelsvands.

Med sorte Flor og Sørgeklæder.
Men det faaer være da det samme.

Hulla.

Nu maa der sættes ham en Ramme
Om Graven smukt med Inscriptioner.

Bakkelsvands.

Saa jordes alle Standspersoner.
„Min Fader!“ Alt er sagt med dette!

Hulla.

J fald det kan dit Hierte lette,
Saa vid, min Son: han var det ikke!

Bakkelsvands.

O, lad mig dig din Pote sliffe
For denne Trøst, du ædle Qvinde!

Hulla.

Beslignet være Gubbens Minde!

De grave ham ned.

Rosenhagen.

Sultanens Palads.

Agib. Slavehandleren.

Slavehandleren.

Ja, ved mit Skiæg og ved Prophetens Grav,
 Det er en Skat, min Herre! ikke blot.
 Hvad der saa ofte bydes eder: Ungdom,
 Lidt Munterhed, varmt Blod og Jld, som spiller
 I Diets Blik, og rosenfarver Kinden.
 Hun er en sielden Skionhed! Tyve Aar
 Hun tæller alt, og kappes dog i Friskhed
 Med Jomfruen paa tretten. Hun er stille,
 Tungfærdig grublende, som den, der søger
 En Gienstand for sit Hierte. Bittig ei;
 Kold Spøg afkøler ægte Følelse;
 Men om og inderlig, en kiælen Due.
 Dog — vindes vil hun, ikke kiøbes, Herre!
 Og hvis du ikke rører hendes Hierte,
 Omfavner du et Liig, der iiskoldt taaler,
 Hvad ei det kan forhindre, uden Lyst.
 Hun er ustyldig som en Rosenknop;
 Og ingen Kiøber fandt jeg hende værd,
 Kun Machmuds Søn.

Agib.

I Fald hun er saa deilig,

Saa yndig og saa kiælen, som du siger,
Saa kunde det vel hænde sig, jeg blev
Endnu forelsket. Og jeg trænger til det.

Den blotte Belyst ætler mig alt længe;

Men i et sødt, et kiærligt Sværmeri

Bestaaer den sande Glæde.

Slavehandleren.

Du har Ret.

Saa kom at see!

Agib.

Belan; men kun saaledes,

At ei jeg bliver seet.

Slavehandleren.

Det kan du her

Bag dette Forhæng, naar hun gaaer forbi.

Men hvorfor stuler sig Prinds Agib? Herre,

Din Skionhed vel kan kappes med Amines,

Og sikkert vinder du, naar du dig viser.

Agib.

I Fald hun vinder mig, saa vil jeg seire

Bed eget Værd, og ei ved dette Flitter,

Hvorned min Stand behænger mig; som Agib,

Og ei som Fyrste.

Slavehandleren.

Herre, jeg forstaaer dig.

Gjør, som du vil! Men — hvordan du saa vinder,

Saa koster hun fem tusinde Beshiner.

Jeg kan ei ringere.

Agib.

Nu, lad saa være!

Hver har sin Videnskab i dette Liv:

Jeg elsker Skionheden, du elsker Guldet.

I Fald jeg finder, hvad jeg søger, Husfain!

Saa skal du heller ikke smagte længe.

Slavehandleren.

Hun kommer med sin Pige.

Agib.

Bag Gardinet!

De skule sig.

Amine med Hadscha sin Pige.

Hadscha.

Af, hvilket deiligt, foligt Marmorpalads!

Blodtstopte Bolstre langs med alle Bægge,

Og Blomsterurner i de store Bindver,

Og Bandspring midt i Salene! Og saae du

Den skionne Have? Solvsand laae i Gangen,

Guldlover blinkte fra Terrassens Græstov,

Og Hyacinth, Narciss og Tulipaner

Ombæltede Rabattens sorte Muld

Med alle Farver. Tænk dig dog din Lykke:

Her vil din Skionhed vinde Agibs Hierte!

Du vorder Sultaninde, naar den gamle

Grusomme Sultan doer; men Agib ligner

Aldeles ei sin Fader. Skient mig da

Din Raade, som jeg eier nu dit Venstak!

Amine.

O, sad jeg atter mat i Solens Hede

I Orken paa Kamelens Ryg, i Haab om

At mulig Doden med en venlig Feber

Mig frelste fra min Dval!

Hadscha.

Og hvilken Dval?

Gjør det dig ondt, at skilles fra Forældre,
Som kunde sælge dig for Guld?

Amine.

Min Fader
Var fattig, og den falske Forestilling
Om hans Amines Skiebne maa undskyldes
Det haarde Skridt.

Had scha.

Han havde Ret i Grunden!

Han vidste vel, din Skionhed vilde skaffe
Dig en anseelig, dig en holden Elsker,
Som kunde skienke dig, hvad Hjertet onsker.

Amine.

Hvad Hjertet onsker! Onsker Hjertet det,
Som faaes for Guld?

Had scha.

O ja! mit i det mindste
Har ofte ønsket det. Men af, desværre,
Det blev ved Onsket!

Amine.

Du forstaaer mig ei.

Had scha.

Du elsker ei; du Ingen har forladt,
Som var dit Hjerte kjær.

Amine.

Min lille Lolo,

Min Koreb og min Sara! O, hvor længes
Jeg efter eder!

Had scha.

Naar du er Fyrstinde,

Kan du jo sende Bud at hente dem.

Nu er de lykkelige, uden Armød.

Amine. Jeg veed dog, Fader, det fortryder dig!

Hadscha.

Alf, flynt dog ikke mere nu! Hvis Brindsen

Ru kjober dig? Man siger, han er skion.

Amine.

Jeg elste den Belystige, som strækker
Sin Attraa til Utallige? Nei, aldrig!

Hadscha.

Hvad? du vil elstes ene?

Amine.

Er den Fording
Ubillig? Hierte, tænker jeg, for Hierte.

Hadscha.

Du taler altid kun om Hierte. Hiertet

Er skult, usynligt; det, som dækker Hiertet,

Er meer tillokkende. Din skionne Barn

Bil røre Brindsen mere, tænker jeg,

End dine Suk og dine Følsomheder.

Amine.

Du frænker, du fornærmer mig.

Hadscha.

Det vilde

Jeg nødig. Men tillad mig det, Amine!

Du er for stor til end at være Barn.

Amine.

Til barnlig Ustyld Ingen er for stor.

Hadscha.

Du bedre tale kan din Sag, end jeg;

Dog veed jeg ligesuldt, at jeg har Ret.

Amine smilende.

Der seer du, du har ogsaa Følelse,

Om ikke just for Kiærlighed, saa dog
For Egenkiærlighed.

Hadscha.

Der kommer Nogen.

Bor Herre, Slavehandleren.

Slavehandleren kommer.

Amine!

Bered dig paa at lyde nu, mit Barn,
Dit nye Herskab! Du er solgt.

Hadscha hurtig.

Til Brindsen?

Slavehandleren

med en paataget Sigeghsdighed.

Den, hun har vraget, vrager ogsaa hende.

Han skienker hende til sin gamle Gartner,

Til Mesrun, som har længe ønsket sig

En slittig Pige til sin Rosenhauge,

Ei langt fra Staden.

Amine glad.

O, jeg aander atter!

Slavehandleren.

Lev vel, Amine! Tak for godt Bekiendtskab!

Der kommer Oldingen, dit nye Herskab.

Mesrun kommer.

Er dette min Slavinde?

Slavehandleren.

Ja, min Herre!

Og hun forstaaer at vande Tulipaner,

At lægge Svibler, binde Rosenfrandse,

At fiske, snart med Net, og snart med Angel;

Det staaer jeg inde for.

Mesrun venlig.

Hvad tykkes dig,

Mit Barn! vel om at tiene mig?

Amine.

O, herligt!

Mesrun.

Men — dine Liliehænder, de vil brunes
 I Solen. Det er Skade; thi jeg finder
 Uagtet de halvsjældssindstøve Aar
 Dem meget smukke.

Amine.

O, et ringe Tab!

Jeg underkaster gierne mig dit Herskab,
 Erværdige Herre! og jeg takker Allah,
 Som skienkte mig til dig.

Mesrun om Hadscha.

Og denne Pige?

Slavehandleren.

Hun løber med i Riobet. Gi jeg nænner
 At stille hende fra sit gamle Herskab.
 Hun tiene kan Amine til Opvartning.
 Farvel, mit smukke, og mit stygge Barn!

Han gaaer.

Hadscha.

„Mit stygge Barn!“ og „med i Riobet!“ ha,
 Jeg kunde ærgre mig, hvis ikke alt
 Mit Bryst var hærdet mod al sliig Foragt.
 Dog glæder mig at blive hos Amine,
 Og jeg skal tiene dig saa tro, som hun.

Mesrun.

Saa kom da, begge mine Gartnerpiger!

De gaae.

Agib

triner henrykt frem fra Gardinet,

Omtryl mig, Elskov! skab min Hyrstekrone

Nu om til Hyrdehat, mit Sværd til Stav,

Og lær mig hist at vogte hvide Lam

I Stedet for de vilde Saracener!

Den skionne Piges Blik har rørt mit Bryst,

Og ubevidst, i Magten af sin Ynde,

Har hun besejret Agib. Muhamed!

Du, som i Himlen skienker Helten Huris,

Skienk mig Amine! lær mig vinde hende

Bed egne Fortrin, ved Elskværdighed!

Lær mig ved Toner nu paa Floiten sødt

Alt smelte hendes Hierte! Skov og Mark

Skal skue mig forelsket bleg. Og vinder

Jeg ikke det, som nu jeg høiest skatter,

Saa tag mit Kongedom, tag selv mit Liv!

Han gaaer.

Mesrums Hauge.

Hadscha og Amine i Lovhytten.

Hadscha.

Siig mig ærligt nu, Amine!

Om du i den eensomgrønne

Lovsal finder dig fornøiet

Mellem lutter Træer og Buske.

Fylde Længsel ei dit Bryst?

Amine.

Jo, jeg længes efter Lolo,

Efter tangklædt Fiskerhytte,

Bølgens Nislen, Aftentaagen,
 Af, hvis kolde Skumring bragte
 Hæderen til Datterbryst!

Hadscha.

Det er en barnagtig Vængsel,
 Altid kan ei leges hiemme,
 Armod glemmes snart for Velstand.
 Men at Gubben blev din Herre,
 Det bedrøver dig med Ret.

Amine.

Derfor skulde jeg bedrøves?
 Rikere Barn, hvor utaknemligt!
 Har et venligt Hæd mig ikke
 Reddet fra Fortvivlelsen?

Hadscha.

Derfom Gublet kunde tale,
 Naar det strumpes ind og rynkes,
 Troer du vel, det takked Allah,
 Blot fordi det ei var nydt?

Amine.

Her er Paradisets Have.
 Gubben i sin brune Kiortel
 Rigner Herren, som besøgte
 Adam, hvergang Dagen koldes.
 Her mig voger Livets Træ.

Hadscha.

Hvad er Livet uden Rundskab?
 Hvad var Adam uden Eva?
 Hvad er nu i Edens Have
 Utter Eva uden ham?

Amine.

Slange, Slange! skal du stedse

Væspe fristende fra Lovet?
 Snøe i falske Solverbugter
 Halen om hvert helligt Træ?
 Had scha.
 Sværmeri! og skal du altid
 Med din Taagedunst beruse,
 Meer end Druesaftens Nectar,
 Hvert et uersfarent Bryst?

Agib som Hyrde ved Dammen. Amine.

Agib.

Maa en fremmed Svend, hvis Hytte
 Staaer i denne Hyttes Nærhed,
 Der er Hyrde, skionne Pige!
 Som din gamle Pleiefader,
 Og der elsker ham som Søn —
 Maa han hilse dig som Søster?
 Hielp dig paa Dammens Bredde
 Med at fylde dine blanke
 Kander med det klare Vand?

Amine.

Ben! hvad hedder du?

Agib.

Mit Navn er
 Agib, som vor unge Fyrstes;
 Jeg er opkaldt efter ham.

Amine.

Nu, saa vær os ret velkommen!
 Meget har vor gamle Fader
 Talt om dig, og lutter godt.

Agib.

Dine hvide Hænder lide,
Naar du gaaer i Solens Hede;
Bil du ei forsmæe de Hænder,
Jeg har kjøbt i Nabobyen
Paa den sidste Markedsdag?

Amine.

Tak som byder! du er artig.
Troer du vel, de Hænder passe?
De er mig vist alt for smæe.

Hum trækker dem paa.

Agib.

Og dog snøe de sig saa smidigt
Om din Hæand og dine Fingre,
Som den tynde, silkebløde
Hud om Slangens trinde Krop.

Amine.

Men hvad har du der i Hæanden?

Agib.

Jeg har lært at flette Kurve,
Grønne Vidier, gule Straæe.
Denne Hat med bredden Skygge,
Skraatbefæstet paa din Fletning,
Bilde klæde dig saa yndigt,
Bilde stierme dig for Sol.

Amine.

Agib, du er alt for artig!
Den, som gav, vil atter gives.
Jeg har Intet dig at byde,
Uden denne Blomsterkrands.

Agib.

Jeg har seet en Fyrstefrone,

Rigt besat med Diamanter,
Med Rubiner og Smaragder,
Som jeg bytted ei for den.

Amine.

Det er Tid at vande Bedet;
Solen daler alt bag Fjeldet.
Du har fyldt mig begge Kander,
Kan du ogsaa bære to?

Agib.

Aglet svæver paa min Skulder,
Let er Vandet saa at drage.
Riærlighed kan flytte Bierge,
Naar den gaaer i Æienheds Nag!

Amine med Hadscha i Mesrums Hytte.

Hadscha.

Hvorfor sidder du veemodig,
Stotter Haanden taus til Rinden?
Snart din Pleiefader kommer,
Og du har ham jo saa kjær.

Amine.

Saae kjær, den gode Fader!

Hadscha.

Aftenbordet venter dækket:
Mælk og Brød og Riød og Frugter,
Alle Aarets gode Ting.
Tænker du paa Æisterhytten?

Amine.

Nei — desværre!

Hadscha.

Hvi desværre?

Paa din Lolo?

Amine.

Seller ikke.

Hadscha.

Nu, hvad tænker du da paa?

Amine.

Hvorfor har til Tre du døkket?

Hadscha.

Nu, for dig, for Mesrun — Agib.

Amine.

Agib kommer ei i Aften.

Hadscha.

Ei! hvorfor?

Amine sukker.

Jeg veed det ikke!

Hadscha smilende.

Staffels Barn! du veed det ei?

Det var Skade. Nu, saa veed jeg
Noget, som jeg for ei vidste.

Amine.

Hvorfor smiler du? hvad veed du?

Hadscha.

Hvorfor du er forrigfuld!

Aratskouen uden for Haugen.

Amine

paa en Græsbenk.

Naturen er saa smuk! Det Saftiggrønne
Mig lokker i sit styggedunkle Skiod.

Mig synes, jeg har aldrig følt det Skønne
Saa stærkt, som nu. Min Phantasie var død.
Nu er den vaagnet, som en Fugl, der skuer
Ud af sin Skæl, sit Æg, hvor den var lagt;
Den fryder sig ved Himlens lyse Pragt,
Og slagrer til de søde Burpurdruer.

Varmt følte jeg tilforn kun for det Gode,
For de Ustyldige, de fiære Smaae;
Jeg var saa rolig og saa glad til Mode,
Hvergang om Aften jeg min Fader saae.
Men seer jeg Agib nu ved Aftentide,
Da blusser høit i Rinden mig mit Blod.
Jeg veed jo ei engang, om han er god;
At han er smuk —

Suffer.

det fik jeg vel at vide!

Her vil jeg slumre nu, her vil jeg drømme
Om den, som vaagen jeg i Drømme seer,
Om ham, som aldrig jeg forglemmer meer,
Og sødt i Taarer skal mit Dø svømme.
Til Ly for Solen tiener denne Stamme,
Som stygger med sit brede Palmehang.
Indlul dit Barn nu med din Buggesang,
O, gamle Bak! du Alnaturens Amme!

Hun sover.

Floristane kommer frem.

Skælbedæfte Brilleslange,
Kom kun frem, vær ikke bange!
Bov dig til den hvide Fod,
Gyd din Gift i hendes Blod;

Men ei før du angst fornemmer,
 At den spæde Fod dig klemmer.
 Kom, forlad din Rødes Væg,
 Bind dig om den trinde Læg,
 Om det smalle Been, lad fælen
 Bugen snige sig om Hælen!
 Hviil dit Hoved blødt med List
 Paa den høie, runde Brist,
 At din Braad med Lethed saarer
 Gen af disse blegblaae Aarer!
 Hun gaaer.

Brillestangen

sniger sig langsomt giennem Græsset hen til Amine.

Denne glatte, silkebløde
 Pude vil jeg slumre paa.
 Her kan jeg mig ikke støde.
 Jeg vil mine Bugter slaae
 Om det Fyldige, det Runde,
 Tiint som Rød, og hvidt som Steen.
 Her om denne skionne Green
 Vil jeg vikle mig — og blunde.

Den vikler sig om Amines Been, og sover.

Agis kommer.

Der slumrer hun, saa sødt som en Gudinde!
 Tak, Zephyr! o, hvor himmelsk du husvaler
 Mit Die, mens du svaler min Amine.
 Ha, skionne Syn! Undsaae du dig, Amine!
 Ved det at vise, som gjør Skaberen
 Den største Gæ? Hvilke Mesterstykker
 Af Billedkunst! Hun smiler! ja, ved Allah! —
 En Taare perler fra det luskte Die.

Alf, ængstes hun i Drømme? Men man smiler
 Ei, naar man ængstes. Alf, hvad drømmer hun?
 Hvor meget gav jeg til at vide nu
 Din Drøm, Amine!

Han opdager Slangen.

Hellige Prophet!

En Brilleslange vikler sig i Bugter
 Om hendes Fod! Den sover, skiondt den gloer
 Med aabne Dine. O, min elskte Skat!
 Ulykkelige Agib! Arme Pige!

Amine vaagner.

Hvad koler mig og trykker mig saa blodt
 Det venstre Been?

Agib.

Før Himlens Skyld, Amine,

Rør — rør dig ei!

Amine.

Hvorfor?

Agib.

En Brilleslange!

Amine seer den, og falder i Asmagt.

Agib.

Nu Alting vundet, eller Alting tabt!

Han griber Brilleslangen tæt omkring Hovedet, og vrister den
 fra Amines Been; den sprætter, og hvisler med Braadden

Agib.

Vel grebet, ved Prophetens Magt!

Han holder den hoit i Beiret.

Ja, hvist

Du kun, du fæle, skælbedæfte Snog!

Slet saae du dengang Faren i din Brille.

Hvi bærer du den ogsaa dumt paa Ryggen?

Slangen hvister, og snoer sin Hale omkring hans Arm.

Agib.

Jeg skælver! Eddersaften flyder ned!

Men den kun skade kan, hvor der er Saar;

Min Hud er heel.

Han gaaer hen til et Træ med en stor Svamp paa Barten.

Her er et Riid, som suger

Din Edder uden Frygt. Du der din Harme!

Han holder Slangens Hoved til Svampen; den bider sig arrig

dybt og fast ind deri. I det samme river Agib en Delt

af sin Barm med den venstre Haand, og skærer Hovedet af

Slangen, som bider endnu og bliver siddende i Svampen.

Agib.

Ha, Seier! Seier!

Han kaster Slangekroppen bort, og toer forsigtig sine Hænder

og Arme i Bækken.

Amine

kommer til sig selv igjen.

Red mig, gode Allah!

Agib.

Amine! du er reddet.

Amine.

Agib! Agib!

Hvor er den fæle Morder? Har den stufket,

Saa maa jeg døe. Forlad mig, elskte Ven!

Thi jeg forgifter dig.

Agib tiærlig.

Ja, min Amine!

Du har forgiftet mig med Elskovs søde,

Ulagelige Gift. Men Brillenlangen

Er dræbt; jeg vristed den fra dine Fodder,
 Jeg greb den høit om Nakkén, saa det blev den
 Umuligt at fordærve mig. Nu stikker
 Dens Tand i Svampen der, og hisset sprætter
 Den skønne Krop i Græsset med sin Brille.

Amine

omfavner ham.

O, min Befrier!

Agib.

Lyffelige Fare!

Nu villes Agib ind af andre Slangér.

O, søde Havnetag!

Amine.

Jeg elsker dig!

Og du?

Agib.

O, lad mig slutte mine Læber
 Til dine, du Huldfuligste! Her tier
 Det matte Ord; her tale Suk og Taarer,
 Og søde Kys, og Diets stille Blik!

Floristane

i Lusten, svæver fortvivlet frem og tilbage i lange Glor
 mellem Skyerne, som støvregne, medens det glimter af og til
 med svage Lyn.

Nu forsvinder af mit Hierte Kiærlighedens sidste Gnist.
 Anden Gang den tappre Præffe spotter Floristanes List.
 Slyng, du røde Lyn, fra Skyens sorte Hal din Slangebugt!
 Dræb ham, før han henrykt nyder sine Længsler's søde Frugt!
 Nei dog, Lyn med Svoveltakker, dræb ham ei, forstræk ham kun!
 Endnu ei skal Helten bløde; bedre kommer Høvnens Stund.

Ei i sin Amines Arme finder han en salig Død,
 Synker ei med kjaelen Belyst i den Trøstesløses Skiod.
 Hun skal spotte sin Tilbeder, han skal lære, dækt med Skam,
 Hvad det er, at elske haabløs den, som kun foragter ham.
 Nu afsted til hine dunkle Huler, hvor ei Solens Skin
 Straaler hen, og rosenfarver Fjeldpigens hvide Kind!
 Nu til hine mørke Kloster, hvor en rædsom Skaberkraft
 Fylder Sumpens store Bregner med en magist Tryllesaft!
 Der vil jeg et Bæger kryste fuldt af slig en Elskovsdrif,
 Som kan Hiertets Ild forstyre, som forvilder Diets Blik.
 Elske skal hun ham med Omhed, for med mere pijnlijk Magt
 Ret hans Barm at sønderlide, naar hun viser ham Foragt.
 Fort, I sorte Rattens Ugler, fører mig til Mørkets Huus!
 Følger med, I Basilisker, store Myg, og Slaggermuus!

Hun forsvinder.

En skion Lovhytte

udpyntet med alle Slags Blomster. I Hytten et lille Bord, ved hvilket
 Agib og Amine som Brudepar sidde med Mesrun. Hadscha
 varter op. Uden for Hytten en landlig Musik af Skalmeyer og Floiter.

Agib.

Fyld nu den blanke Pocal, min selvgraa, værdige Fader!
 Afiens ædelste Viin flyde til Hyrdernes Fæst!

Mesrun.

Rig er Hyrden, som noisom sin Melk fortynder ved Kilden;
 Men for Hyrsterne kun vøjer den kostbare Drif.

Agib.

Afiens Land er rigt paa Viindruranke, og Hyrden
 Finder dem tidt, naar hans Hiord græsser paa skraalige Bierg.

Mesrun.

Vel! og paa Bryllupsdagen maa Hyrden ligne sin Hyrste.
Hyrsten er dog paa sit Slot ei saa lykkelig, som han.

Agib.

Egte Perler man ei i utallige Muslinger finder;
Ei i vor Sultans Serail findes en Skionhed, som min.

Mesrun.

Hvorfor stirrer du hen saa taust, Amine? Hvi farves
Meer end sædvanlig i Dag ofte med Purpur din Kind?

Agib.

Purpur er Dronningens Dragt; men ei med saa deiligt et
Purpur
Bryder sig Rosernes Blad hist, som din hullede Kind.

Amine smilende.

Kiender du Tidslens Blomst, min Ven! med den glødende
Krone?

Smiger kalder man den; Ufrugt i Grunden den er.

Agib.

Hvoraf kommer det vel, min sølvgraa Fader! at Pigen
Gierne smaadriker sin Ven, misforstaaer ham med Glid?

Mesrun.

Guld Forskiellighed, Son! er Elskovs evige Næring;
Hvad der er Enigt og Get, kiedes, og længes ei meer.

Amine.

Taler, min Fader! du sandt, o, saa maatte jeg ængstlig begræde
Denne Stund, som maaskee vorder min Kiærligheds Grav.

Agib.

Taarer fylde dit Blik, høit stiger den sneehvide Barm dig.
Saared vort venlige Spøg, Elfte! dit kiærlige Bryst?

Amine.

Tilgiv, Agib! jeg veed, du elsker tro din Amine;
Men min alvorlige Siæl deler din Munterhed ei.

Mæsrun.

Hei! lystig, mit Barn! Snart vexler Spøgen med Alvor;
Men i den speidende Sværm passer sig Munterhed kun.

Agib.

Ru en godslidende Sang til vor Skaal for Kiærligheds Almagt,
Høit ved Skalmeyernes Lyd istemmer, Hyrder, en Sang!

Hyrdernes Sang uden for Hytten.

Solens Chor.

Solen skinner skion og stolt:

Bort, du hvide Maane!

Kun dit Lys er mat og koldt,

Dine Straaler blaane.

Bort kun med din Stiernehær,

Med de dunkle Skygger!

Den, som ret har Kraften fikr,

Kun i Solen bygger.

Maanens Chor.

Maanen spreder venlig, mat

Ud sit blege Lagen.

Dvæger ei den stille Nat

Rolende paa Dagen?

Bort, du alt for stærke Sol,

Med din hede Torke!

Rattergal og Natviol

Fryde kun i Morke.

Solens Chor.

Jeg er Livet; Alt fremstaaer

Bed min rige Kilde.

Var der Høst, og var der Vaar,

Hvis jeg ikke vilde?

Manden skienker jeg sit Mod,

Skienhed ungen Pige.

Jld og Jord og Luft og Blod

Høre til mit Rige.

Maanens Chor.

Nu, saa herst den hele Dag;

Jryd dig over Skatten!

Lyse vil jeg med Behag

Benligt kun om Natten.

Uden dig maa Alting døe,

Alt du lader sunkle;

Men kun modue, stille Frø

Spirer i det Dunkle.

Alting har sin Tid, sit Sted,

Hvor det Nytte stifter:

Natten er for Rierlighed,

Dagen for Bedrifter!

Selv om Dagen hviles maa,

Mat gjør dine Pile;

Men hvor Rattergale slaae,

Trænges ei til Hvile.

Begge Chore.

Nu, saa vil i Enighed

Frøe vi vandre sammen,

Stige jævnlgt op og ned,

Straalende til Gammen.

Solen nu gaaer til en No,

Som ei Bruden finder;

Seer i Morgen dobbelt frø

Hendes røde Kinder.

Agib

betrakter Almine, som er slumret ind i hans Arme.

Hun slumrer sødt og venligt, som en Engel.
 Til Bægret nipped kun den elskte Mo;
 Men listigt har den høie Balmustængel
 Fortryllet Binens Draabe med sit Frø.
 Nu flux afsted! den lette Arm skal bære
 Sin lette Byrde, som sin Fæe en Sky.
 Vi alle maae i Hovedstaden være,
 For Dagens Roser aabne sig paa ny.
 En gylden Sopha der med Floilsgardiner,
 Grøn som en Græsbænk, skal hun hvile paa.
 Lovhytten af Smaragder og Rubiner
 Skal over hendes Seng sin Hvalving slaae.
 For Hyrdesang skal Sangerchoret tone.
 Meer Kunst — af, muligt mindre Tidsfordriv!
 Den friske Krands forvandles til en Krone,
 Og Dalens Mo til Agibs Egteviv.

Han stirrer hen for sig, og siger anelsesfuld.

I Kiærlighed og Ustyld vi forenes,
 Dog gaaer en Gysen giennem mine Been.
 Mig tyffes, at det muntre Liv forstenes
 Nu, Blomsten vorder til en Edelsteen.
 O, stolte Fyrstekrone, tunge Byrde!
 Dig skal jeg kiobe for en skøn Natur?
 Ret sole Kiærlighed kan kun en Hyrde,
 Slet Rattergalen synger i sit Buur.
 Men, Agib, Mod! hiin Grund er ikke gyldig;
 Du vandt din Mo ved Omhed, ei ved Baand!
 Din Siæl er reen, din Elskov er ustyldig —
 Men, af — din Glæde — staaer i Skiebniens Haand!

Elfskovsdriften.

Klippehal i Skoven.

Kioffen. Et Kar staaer paa Jden. Blomsterdufte ligge rundt omkring.

Floristane

laver en Elfskovsdrift. Hun kommer Urter i Karret.

Først Rosen, hiin røde!

Som Rinderne gløde,

Som Væbernes Jld.

Dens Duft skal forvirre,

Dg stivt skal hun stirre,

Saa drømmende vild;

Dg snart skal den sætte

Bed sørgeligt Sind

Sit Blegviolette

Paa Drømmerstens Kind.

Torne nu og tørre Tidsler

Blande sig med Blomstens Duft!

Hist, jeg hører, Slangen hvisler

Udenfor i grønne Busk.

Kom herind, du sorte Snog,
 Du, som sniger dig saa flog!
 Du din Edder mig forunde;
 Sno dig fra de dunkle Lunde!

Her Slangen jeg hænger
 I Skorstenen op;
 En Bædste sig trænger
 Af ængstlige Krop.
 Dens Saft har sig blandet
 Med Blomster og Siv,
 Og ypper i Vandet
 En giærende Riv.

Naar hun nu sin Morian moder,
 Hyllet i en Taagedamp,
 Hendes arme Hjerte bløder
 Snart i heftig Elfskovskamp.
 Uden ham er Dagen mørk,
 Paradiset kun en Drk;
 Men med ham hun selv paa Heden
 Føler sig som i et Eden.

Nu Balmuen skienke
 Sit melede Fro!
 Ei meer hun skal tænke,
 Forstanden skal døe;
 Kun Hjertet skal banke,
 Hvor Følelsen boer,
 Og al hendes Tanke
 Er kun hendes Mor.

Agib skal hun plat foragte,
 Glemme Kiærlighed og Tro;
 Hiin hun kun skal eftertragte
 Dybt i Skovens dunkle Bo.
 Fyrsten, bleg af Graad og Sul,
 Finder hun ei længer smuk;
 Moren skal hun kiælen trykke,
 Som Naturens Mesterstykke.

Blusfer, I Flammer! og brænder, I Luer!
 Rødt under Hvalvingens sortnede Buer.
 Damper af Bladet den kraftige Duft,
 Giver mit Had, mine Følelser Lust!
 Saa har det blusset dybt i mit Hierte,
 Kold den Forovne spottet min Smerte.
 Gutter dig, Kraft, i den flammende Glød!
 Urterne virke! Hevnen er sød!

Vakkelsvands

stikker nysgjerrig Hovedet ind i Gulen, og griner.

Rom, Moder! her i denne Stue,
 Og see, hvad Feen, vores Frue,
 I Potten har af Blomster lavet.

Floristane stirrer i Ræret.

Det koger bølgende, som Havet,
 Og som mit Bryst af Hevnens Glæde.

Vakkelsvands.

Tillader du os ind at træde?

Hulla

følger sin Søn, og neier.

Tilgiv min Søn, den Næseviser!

Bakkelsvands.

Du laver vist en deilig Spise.
Hvo lidt af den dog turde smage!

Floristane.

En Skeefuld maa du gierne tage;
Saa vil du lære, smukt at siunge.

Bakkelsvands.

Au au! der brændte jeg min Tunge.

Floristane.

Du skulde pustet lidt paa Skeen.

Hulla.

Min Son! gjør, hvad dig siger Jeen.

Bakkelsvands henrykt.

O, Himmel! hvad er det? mit Hierte brænder,
Mit Die funkler, som den store Stjerne,
En Taage lægger sig omkring min Hierte,
Jeg solet Noget, som jeg ikke kiender.

O, Frue! lad mig kysse dine Hænder!
De er saa hvide som en Noddefiærne.
Din Barm, din Mund jeg kysfed ogsaa gierne!
Hvor Silken snoer sig om de triinde Lænder!

O, Allah! Skade dog, jeg er saa hæslig,
Langoret, haaret, svandsæt og saa græs'lig!
Maaskee jeg ellers dog dit Hierte rørte.

Maaskee min Læbe smigrende forførte
Dig til at skienke mig den sieldne Kyffe,
Dit Alabaster til mit Bryst at trykke.

Hulla.

Ei ei! hvad er dog det?

Floristane.

Min Moer! jeg gietter,

Han er forelskt: han taler i Sonetter.

Til Bakkelsvands.

En Skeefuld end!

Sagte.

Hvad østligt er og jordist,

Maa vorde mere himmelsk — mere nordisk!

Han drikker endnu engang.

Bakkelsvands sentimental.

Hyppest nu min Taare rinder.

Følesløse Marmorsteen,

See dog mine blege Rinder,

See dog mine tynde Been!

Skiondt din Grumhed vist mig dræber,

Uden Sorg for hvad jeg led,

Skal dog mine gustne Læber

Tolke dig min Kiærlighed.

Dybt mit Hierte savner Noget;

Rattergalen mig forstaaer.

Tankeløs jeg gaaer i Taaget,

Trostesløs til Sengs jeg gaaer.

Henrykt jeg dit Navn velsigner;

Al, men haardt er Skiebne's Bud:

Kan du elske den, som ligner

Meer en Diævel, end en Gud?

Floristane

kaster Band paa ham af en Skaal.

Bed Maanens Glands

Jeg byder dig — den vil mit Ønske høre

Tab din Svands,
 Din Pels, dit lange Dre!
 Bliv en Morian, jævn og glat,
 Men saa sort som Midienat!
 Med Raftan og med Turban paa
 Sædeligt du for mig staae!
 Hurliburli, Hanen gol,
 Gjør, hvad Heen dig besol!

Bakkelsvands

staaer forvandlet til en Morian med Raftan og Turban.

Hulla.

Hvad seer jeg? o, hvor han blev skion!
 Men ei han ligner meer min Son.

Floristane.

Det er din Son.

Hulla.

Jeg vil dig troe;

Jeg saae desuden selv det jo,
 At du forvandlede ham med Vand.
 Nu er han blevet da en Mand;
 Lidt sort! det Intet sige maa,
 Man krybe skal, før man kan gaae.
 Gaaer han i Solen nogen Tid,
 Saa bleger den ham sagtens hvid.
 O, ædle Frue! hør mit Suf,
 Og gjør mig til en Dame smuk,
 Saa takker jeg dig med min Son
 Ved Morgen- og ved Aftenbøn.

Floristane.

Gaaer hen til eders grønsværfrandste Muur,
 Til eders gamle Hytte bag Ruinen,

Og venter der paa hvad jeg eder sender!

Slaaer Band paa Hulla.

Jeg giver dig den Magt, naar selv du vil,

At blive til en ærbar gammel Kone.

Hulla bedrovet.

En gammel Kone!

Floristane.

Altid mere smuk,

End sliq en Marekat, som nu du er.

Hulla.

Nu ja! saa takke vi for denne Gang.

Jeg takker paa min Søns og egne Begne.

Nu kan han ikke hedde Bakkelsvands,

Nu har han ingen. Giv ham nu et Navn,

Og lad ham løbe!

Floristane.

Kald ham Hurliburli!

Hulla.

Ja, det er sandt! det klinger meget bedre.

Kom, Hurliburli! følg din Moer!

Hurliburli

pathetisk affecteert.

Min Moer?

Er denne Trolde min Moder? Gode Himmel,

Hvor grusomt handler du mod dette Hierte!

Han slaaer sig for Brystet.

Hulla.

Der har vi Frugten! Kommer Snabs til Ære,

Saa veed det ikke, hvordan det vil være.

Hurliburli.

Ha, Qvinde! jeg forstaaer dig ei. Min Tanke

Ei svæver meer i disse Regioner.

Ei lavbegiærlig vil jeg længer vanke
 Nu efter Olden, Rødder, Skampioner.
 Nu stirrer kun mit rorte Blik til Maanen,
 Og intet Ord beskriver dig min Daanen.

Hulla

neier for Seen.

Nu ja, saa takke vi da nu mangfoldig.
 Kom, Bakkelsvands!

Hurliburli foragtelig.

Hvad kalder du mig, Qvinde?

Hulla.

Jeg vilde sige Burliburli. Tilgiv!
 Du veed jo nok, kiært Barn har mange Navne.

Sagte.

Ak, Himmel! nu foragter han sin Moder,
 Fra den Tid, han er bleven nobliteert!

Floristane.

Bær rolig! denne lette Ruus forsvinder;
 Du snart igien dit Dyr i Moren finder.

De gaæe.

Skov i Nærheden af Klippehulen.

Amine

vildfarende, med et let Jagtspyd. Hun standser, og stirrer hen
 i Aftenroden.

Naar endnu Hjertet Intet veed,
 Og haaber ei Gienfiærlighed,
 Da trøster tausé Lund;
 Det elskte Billed i Siælens Braa
 Alart svæver, som paa Himlens Blaa
 Den lyse Maane rund.

Vidt blegt, men saligt er dens Skin,
Som Vilien paa en Elfers Kind
Med Taareblik og Suk.
Han følger mig paa eensom Bei,
Han stirrer — tale tør han ei.
Det gjør ham dobbelt smuk.

For den, som endnu Intet har,
Hver lille Blomst er dyrebar
Af Elfskovs Paradiis.
Men er han min — o, største Lyst!
Men — grumme Frygt i saligt Bryst
Bed Tanken om Forliis!

Han favner, smiler, iler bort.
Af Jordens Glæde varer kort;
Er den alt nu forbi?
Seer jeg min Elfer aldrig meer?
Dg seer jeg ham — mon han mig seer
Med første Sympathie?

Ja, Kiærlighed! ja, du er grum,
Gjør Tanken bange, Læben stum,
Dg Hiertet aldrig trygt.
Dg dog, du hulde Skadefro!
Hvo kiøbte vel al Verdens No
For Sødmen af din Frygt?

Fortvivlet og forvildet! Agib! Af,
Hvi var jeg saa forvoven? Fæle Bildsviin!
Jeg troer, du var en Trolde, som loffed mig
Fra Glædens Favn til min Jordærvælse.

Indviklet staaer jeg nu i Skovens Arat —
Og Ratten nærmer sig — og ingen Redning!

Den gamle Marcebille

lader sig pludselig see.

Jeg bringer strax dig til din Fiskerhytte
Paa Kyften af det røde Hav, Amine!
I Fald du onsker det.

Amine.

Ha, Marcebille!

Naa, tænkte jeg det ei, du var en Hex!

Marcebille.

Nu, lad mig være den, jeg er! men du,
I Fald du har din Lykke færd, forlad
Prinds Agib; thi han elstes af en Fee.
Hun vil forfølge dig, det maa du vide,
I Fald du vover at udstikke hende.

Amine.

Min Agib elsker mig af Hiertets Frihed.
Jeg har ei søgt ham. Himlen gav mig ham,
Og Himlen kun adskiller os igien.

Marcebille.

Det vil vi see! husk paa hvad jeg har spaaet:
Du blier Prindsessen med den lange Næse!

Hun forsvinder.

Amine

raaber fortvivlet:

Agib! Agib!

I det samme kommer Floristane venlig ud af Gulen i sin egen
Stikkelse med et Guldhorn i Haanden, og standser i Ind-
gangen.

Floristane.

Hvad horer jeg? hvad lyde her for Suk,
Hvor Skoven pleier kun at hore Skrig
Af Rattens Ugler? Har en kialsen Due
Fra Rosenlunden angst forvildet sig,
Og søger nu blandt Klipperne sin Mage?

Amine.

O, Himmel! hvilken deilig Jomfru staaer
Med lange Lokker hjst ved Hulens Indgang?
Hvem er du, skionne Mo?

Floristane.

En Skovens Jomfru.

Amine.

Al, viis mig paa den rette Bei igien
Til Agib, til min kiære Egteherre!

Floristane.

Det haster ei, Amine! Vær kun rolig!
Du snart vil finde, hvad din Længsel søger.

Amine.

Al, jeg er træt og mødig; jeg forsmægter.

Floristane.

Saa hvil dig lidt paa denne Porphyrblof,
Som ved et Jordskialv alt fem hundred Aar
Fra Klippen styrtet ligger ved min Hule.
Jeg dækker den med dette Sølvørslor,
Saa kan du ei forføle dig.

Amine sætter sig.

O, Tak!

Hvad har du i din Haand?

Floristane.

En kraftig Drif,
Som styrker dig, og lærer dig at skue
Naturen med et mere muntert Die.

Amine.

Men man har sagt mig, jeg maa aldrig nyde
Den Drif, som bydes mig af Skovens Piger.

Floristane rødmande.

Det gjør mig ondt.

Amine bekymret.

Har jeg fornærmet dig?

Floristane.

Mit vakkre Barn! Bagtalelsen sig strækker
Gi blot til Mennesker, men og til Aander.
Du trænger til en Bedersvægelse,
Den bød jeg dig med et godvilligt Hierte.
Du vægrer dig; velan, saa lad mig gyde
Den stoltforsmaaede Drif i Græssets Blomster.

Amine.

Nei, nei! jeg drikker.

Hun griber Hornet, og drikker.

Floristane sagte.

Jeg har vundet Spil.

Amine

stirrer hen med et mørkt Blik.

Hvad gav du mig? Min Tanke sig forvirrer.
En selsom Flamme luer i mit Bryst.
Grindringen om hvad der var mig fiært
Og dyrebart forsvinder i en Taage —
Og Giøglespil opvække mine Længsler.

Floristane.

Ru? er du lædsket alt?

Amine.

Jeg tørster meer,

End før jeg drak.

Floristane.

Saa drif endnu engang!

Amine vilb.

Af dette Horn, som du har vristet af
En Dævels Pande? falskelig forgyldt,
Og fyldt ved Helveds dybe Svovelsilde?
Nei, aldrig! Lad mig styrte mig i Havet!
Den kule Død vil ene lædske mig.

Floristane leer.

Du sværmer, smukke Barn! Hvi ønske Døden?

Amine.

Hvor er min Agib? tal! hvor er min Hyrde?
Viis mig til Mesruns Hytte, til min Have,
Hvor Elskov gløded som en Purpurfersten,
Skiult bag sit grønne Løv.

Floristane.

Du vil nok sige:

Hvor er min Konge med sin Demantkrone,
Med Scepteret af Guld og Floielskaaben,
I Brimlen af de lydigbange Slaver?

Amine

stirrer sværmerisk hen for sig.

Han har bedraget mig! Det var en Hyrde,
Jeg elskede — saa blev han Brinds. Det er
En anden Agib; ja, ved Himlens Stierner,
Det er en Anden! Hiin er en Bedrager.
Han tvang min Hyrde til at afstaae mig.
Han ligner ham udvortes, ei i Hiertet,
Det har jeg længe mærket.

Floristane sagte.

Ha, fortræffligt!

Det virker alt.

Amine.

Jeg var en Fiskerpige,
Og jeg forlanger ingen Glands og Høihed.
Jeg hader hans Palads. Jeg slumred ind
I Hyttens Blomsterfavn, og vaagned atter
Imellem lutter haarde Edelstene. —
O, hvor jeg foretrækker hulde Skumring
For disse hede, stolte Middagsstraaler!

Floristane.

Men om du fandt din Agib nu — forvandlet,
Forvandlet til en sort — en hæslig Mor?

Amine.

O, dersom Moren kun har Agibs Hjerte!
Han er mig kjær i hver en Skikkelse.

Bestandig i et vildt Sværmeri.

O, søde Mørke! blinker Solverstiernen
Gi allerfjønneft i en bælmørk Nat?
Og Rattergal og Natviol, de fryde
Kun sødt i Mørke! Sang ei Hyrderne
Saaledes en prophetisk Sang ved Festen?
O, kunde Ratten selv forvandle sig
Til kjærlig Elsker! Jeg er hvid som Sne,
Min Hvidhed først vil blande ved det Sortes
Urbare Favn.

Floristane sagte.

Det Sorte! Urten virker.

Heit.

Vær rolig, gode Barn! snart finder du,
hvad omt din Længsel søger.

Hun brypper Enden af sin Finger i en lille Glaske og berører
Amines Bryst.

Amine.

Hy, hvad gjør du?

Fordærver du mit Bryst?

Floristane.

En lille Skionplet

Kun paa det venstre.

Amine.

Tag den af igjen!

Den skæmmer mig.

Floristane.

O nei! nei, tværtimod

Det Sorte hæver disse Ruglers Hvidhed,
Og skienker dig en Magt, som ei du aner.

Amine.

Og hvilken Magt?

Floristane.

Bed den kan du fortrylle

Naturen, som du vil: til Dale Fjeld,

Og Jord til Sø, og Mennesker til Dyr,

Til Steen, til Træer; kun ei det Slette til

Det Bedre. Heller ei du er i Stand til

At skabe om, hvad cengang er forgiort.

Vær varlig med min Gave; den er farlig!

Amine.

Jeg vasker Pletten af.

Floristane.

Det kan du ei.

En større Drold kun, end jeg selv, formaaer det.

Dog, ham er jeg nu ganske rolig for,
 Han slumrer i et Messingskriin paa Dybet.
 Forlad mig nu!

Amine.

Mig tyffes, du har gjort mig

Ulyffelig.

Floristane.

Ulyffelig! fordi

Jeg Elstovsild har i dit Hierte gydt,
 Og stienket dig en fielden Tryllemagt?
 Gaa, Utafnemlige!

Amine urolig.

Hvor er min Elfte?

Mit Hierte smægter, lad mig finde ham!

Floristane.

I Skoven bag Ruinen hift, til Benstre.

Amine.

Altting til Benstre!

Floristane.

Det er Hiertets Side.

Gornuften gaaer med Lungerne til Høire,
 Og snaffer derfor uafbrudt om Dyden.
 Endnu et Ord: Naar du vil giøre Brug
 Af Tryllemagten, skær dig da en Stok
 Af Mandeltræets Green; stræl Barken af,
 Men lad den smukt beholde sine Blade.
 Naar du har svunget den til Verdens Hjørner,
 Udslaa da foghedt Band paa Fladen af
 En sneehvid Marmorsteen. Snart vil du finde
 Det hemmelige Tegns indgravet der,
 Som nævnes ei af Dødeliges Mund,
 Men mumles kun af den Indviedes Læber.

Naar du har mumlet denne Trolddom over
En Solverskaal med listigt Rildevand,
Da spræng dets Draaber paa hvad du fortryller,
Og onst Forvandlingen, og den vil stee.

Hun vender hende Ryggen.

Jeg kræver ingen Tak for denne Gave.

Amine gaaer vild bort.

Floristane

kommer tilbage.

Triumph! Triumph! nu har jeg Maalet naaet.

Den Arme kan ei meer, hun er forraadt.

En Videnskab fortærer hendes Blod,

Den sorte Plet paa Hjertet giver Mod.

Forst længselsfuld, saa elskovsfuld, saa haard

Mod den, som hendes Hu i Beien staaer;

Af Haardhed grum, og grum med Evne til

At hevne sig, saasnart hun selv kun vil —

Skal Jorden hende snart forvandlet see

Fra blid Fyrstinde til en rædsom Fæe.

Afsted! afsted! Aftvættet er min Skam.

Hun selv, hun selv skal hevne mig paa ham.

Jeg er for hed at køle mig i Band,

Jeg flyver til det africaniske Sand.

Der sætter jeg mig med et stormfuldt Sind,

Og lader Støvet i en Hvirvelvind

Bedække mig en Sommer eller to.

I Glød kun finder hede Hjerte Ro.

Dog, koler ikke det, men hidser kun,

Da styrter jeg mig ned paa Havsens Bund,

Og slumrer paa Koraller, som et Liig,

Og venter der Udfaldet af min Svig.

Hun forsvinder.

Et andet Sted i Skoven.

Hulla

forvandlet til en gammel, ærbar Kone.

Nu er jeg bleven da en gammel Kone.
 Hvad kan det hjælpe mig? Jeg har ei Lyst til
 At sidde som de andre gamle Enker
 I sorgelige Stiftelser, og spinde
 Paa Rokken, og behjælpe mig om Somren
 Med Krusemynter i min Urtepotte.
 Jeg gaaer omkring i Skoven og spadserer.
 Jeg har endnu en deilig Appetit,
 Og kan ei altid nøies med Gemyss.
 Jeg tidt har hørt en Fabel om en Kat,
 Som blev et Menneske, men dog bed Muus.
 Man kan ei reent fornegte sin Natur;
 Saaledes kommer Lysten over mig
 At bide Mennesker, nu hist jeg seer
 Det skønne, hvide Qvindsfolk under Træet.
 Ha, hvilke Arme! hvilke Hvalvinger!
 Hvor Raffen spalter fuldfig sig og hvid!
 Jeg bringer hende med mig til min Søn,
 Og hvis han ei er bleven reent en Gief,
 Saa spiser han med mig den smukke Kone;
 Thi hvis min gamle Mund i Band kan løbe
 Bed Synet af en saadan læffer Qvie,
 Hvad maa da ikke hans, det unge Blod?

Amine

kommer heftig og forvirret.

Hvor er han? hvor?

Hulla.

Hvem søger du?

Amine.

Min Ven!

Hulla.

Beskriv mig ham! maaskee jeg kiender ham.

Amine.

Forvandlet sort ved snedig Heksekunst,
Men kiendt af mig i hver en Skikkelse.

Hulla.

O, er det ham? ham kiender jeg!

Amine.

O, Himmel!

Hulla.

Og han er sort; hvad Sorthed anbelanger,
Saa finder du paa hele Jorden ei
En mere deilig Elsker. Han er sort
Som Blæk, som Rionrøg; og du veed, hvor det
Er vanskeligt at farve ægte Sort.
Men han er ægte, det jeg lover for,
Han gaaer ei af i Vasken.

Amine.

Bring mig til ham!

Troer du, han elsker mig endnu?

Hulla.

Et Spørgsmaal?

Han spiser dig vist op af Rærlighed.

Amine.

Plumpt er dit Udtryk, gamle Rone! men
Dog kraftigt, tyder vel den Siælens Higen,
Den Længsel efter sød Besiddelse
Som fyllder det forelskte Bryst.

Hulla sagte.

Hun snaffer

Om Sielen, jeg om Legemet.

Heit.

Saa kom da,

Mit smukke Barn! men løb dog ei for stærkt.

Du kommer tidsnok. Mine gamle Been

Kan ikke følge dig.

Sagte.

De Dævels Skoe

De trykke mig. Jeg har min Levetid

Omløbet her barbenet, og nu maa

Jeg trække Skoe og Strømper paa hver Morgen.

Min Gud! hvad skal man sige? Man maa tude

Jo med de Hunde, som man er iblandt;

Men gjøre dog et lille Rattlespring

Imellem efter en velsignet Muus.

Heit.

Kom du, mit Barn! du er en Læfferbidfsken.

De gaar.

En gammel vedbendkrandsset Kvin.

Hurliburli ligger uden for den paa en Græsbenk, som Morian.

Chor af Skoutrolde.

Alf, Tumbernunkel er død, er død! Bor graa, vor skiæggede

Fader,

Som sad saa ærværdig i Skovens Hal paa den svamp-

bevogede Træstub,

Og lærte saa snildt af Bambusrør den heithenkslingende

Floite

Klogtigt at skære, med Proppen af Bog, og med Huller
 — af, han er borte!
 Han griner ei meer i Maanefkin, naar vi paa Sandet ved
 Hulen
 Hoppende trampe den lystige Dands. Han loffer ei meer
 med sin Stemme,
 Grædende spædt som det klynkende Noer, som den graadige
 Krokodille,
 Natvandrerer hen, hvor vedbendkrandst en Muur sig hæver
 bag Busken.
 Saa svinger jer nu i treleds Ring, og dandser ham
 Dødningedandsen,
 Og høiner ham Graven med skjøren Sand, og feier den
 over med Svandsen!

Hurliburli.

Gaaer bort! I ere kun ringe Folk; mig skæmmer nu eders
 Omgang.
 Hvi skriger I her mig Dreng fuldt, forstyrer min evige
 Længsel?

Choret.

Førnøier dig ei en hiertelig Sang, vor Trosteb ei til din
 Fader?

Hurliburli.

Ei, Fader mig hid og Fader mig did! derom var meget
 at sige.

Choret.

Nu nu! hvor stolt han er vorden med eet, fordi han blev
 til en Morjan!

Hurliburli.

Som Menneſke nu jeg pleier ei meer med jer det forrige
 Bønſkab.

Choret.

Hvad vinder du da, ret egentlig talt, fordi du kalder dig
fornem?

Gav Jeen dig meer af fielden Forstand og fleer udmærkede
Dyder?

Hurliburli.

J Dosmere! siger, hvad har da vel Dyd med Fornem-
heden at giøre?

Forstand? jeg bruger min Skriverskarl, han pudser mig
Tanker og Støvler.

Choret.

Og, Kiære! hvori da, siig os, bestaaer dit hoitudmærkede
Bæsen?

Hurliburli.

Jeg skuer med Smil paa Pøblen ned med min stivhalsede
Nakke.

Choret.

Stivhalsket blev da dit arme Skrog i din Hovmodigheds
Trækvind?

Hurliburli.

Jeg fører bestienket fra Gildet hjem, mens Pimperen
snorker paa Gaden.

Choret.

O, Jammer, at ei han fik Bogn som du! for Resten er J
jo lige.

Hurliburli.

O, var jeg dog kun et adeligt Blod! det er min hele
Bekymring.

Choret.

En Skovtrold, Ven! er et nobelt Dyr; derpaa er Intet
at flage.

Men hvormed dræber du nu din Dag? Du kæmper og virker for Staten?

Hurliburli.

Ja vist, jeg venter, til Aftenen kom, da dannes Smagen, min Kiære!

Choret.

Og hvilken Smag? du Herlige, sig! jeg længes meget at høre.

Hurliburli.

Bed flittigt Lærning= og Leslespil jeg danner Smagen for — Maden.

Choret.

Godt! velbekomme dig, naar du har spist! Vi vil dig ikke forstyrre;

Du trænger maaskee til en Middagsluur, for ret i Aften at glimre?

Nu kommer, Enhver! og lader os gaae, og takke Pan med sin Fløite,

Som stuler med Hæk og skygfuld Skov os for det sminkede Bæsen.

Saa heller dog Dyr med dygtige Kløer, som vel kan færdes og stride,

End, skaldet, et latterligt Kræ paa To, som har kun Menneskenavnet!

Choret gaaer.

Hurliburli alene.

Man prale maa lidt, saa længe man kan. Gud hielp mig fattige Stymper!

Jeg Menneske blev, men Pungen er tom, og Mennesket trænger til Penge.

Hulla kommer med Amine.

Hurliburli.

Men, Himmel! hvad bringer min Moder der? O, nu for-
staaer jeg min Længsel!
Ja ja! her er min Siæls Ideal; jeg føler klart, det er
hende!

Hulla.

Reis dig af Sofaen, dovne Knekt! gjør Plads for den
yndige Frue!
Jeg har den Ære, min Raadige! her min Søn dig at
forestille.
Det undrer dig vel, at jeg saa ung har alt saa gammel
en Rækel;
Men vide du maa, ham Storken har bragt, da jeg var
liden af Alder.
I Morgenlandet man modnes snart, det virker Solen og
Maanen;
Der bliver Moder man tidt, min Tro, før end man rigtig
er Pige.

Sagte til Hurliburli.

Hvad synes dig om den læckre Steg?

Hurliburli.

O, hvilken blomstrende Fylde!

Hulla.

Hvad? løber alt Tænderne dig i Vand? Vel! hende, Søn!
skal du nyde.

Amine,

der sværmerist har stirret paa Hurliburli, nærmer sig ham
høitideligt, og siger:

Jeg kender dig igiennem dine Koparr.

Til Hulla.

I Fald du havde ret et Ansigt fiært,

Et herligt Ansigt, ei blot regelret
Med Dine, Læber, Næse, Kind og Pande,
Men hvori Siælen, Hiertet speilte sig —
Blev det dig ikke ligesuldt elskværdigt,
Om ogsaa Sygdom overtraf det med
En hæslig Skorpe?

Hulla.

Skorpe? nei, mit Barn!

Jeg gammel er, og jeg har svage Tænder,
Jeg kan ei gnave Skorper.

Amine

til Hurliburli.

Smil, min Ven!

Hurliburli undseelig.

Jeg vilde gierne smile; men min Mund
Har den fatale Egenkab, den vides
En Smule alt for vidt ved Smilehullet.

Amine.

Dit Trysleri ei bringe skal Amine
Til dum Fortvivlelse. Selv som en Mor
Er du mig kiærest dog af Alt i Verden.
Nu er mig Mørket, hvad for Lyset var,
Og jeg forelsker mig i denne Sorthed.

Hurliburli.

Ja, jeg er dig uendelig forbunden.

Amine.

Naturen har bestemt Modsætninger
Til huld Forening. I en Harmonie
Af sød Forskiellighed bestaaer kun Skjønhed.
Troer du, at Rosens Purpur vilde brænde
Saa deiligt som det gjør, naar Anoppen stulkes
Gi af den grønne, mosbegroede Larve?

Faaer Diamanten ei sin rette Glands
 Først underlagt sit dunkle Folie?
 Min Haand er hvid, men læg den nu paa din,
 Som er saa stor og sort, og siig mig: blev den
 Ei nu een Gang saa hvid, een Gang saa lille?

Hun trykker ham sagte med Haandsladen over hans Haand.

Hurliburli skælvende.

Jo, det er ganske sandt.

Sagte.

Mit Hierte sidder
 Mig i min Hals. O, hvem der turde kysse!

Hulla sagte.

Nu troer jeg, Gud forlade mig! han bliver
 Forliebt i Stegen, vi skal spise!

Amine lytter.

Stille!

Et Jægerhorn? O, den forhadte Klang!

Agib udenfor.

Her er hun! hun er her i Hvalvingen!

Amine.

O, skiul mig, elste Ven! forsvær Amine!

Hurliburli bange.

Jeg tør ei; see, der kommer han med Sværdet!

Agib styrter ind med Følge.

Agib.

Her er hun! Min Amine! vi har søgt dig
 Forgieves længe. Allah være prisat,
 Jeg har dig atter! Du er bleg, forvirret?
 Saa taus? Du skælver? Al, det er naturligt.

Til Hulla.

Tag dette Guld for eders Giestfrihed!

Han kaster en Pung med Guld paa Sofaen.

Og følg mig nu, min Elſkte! det er ſilde.

Amine bedrovet.

Jeg følger dig; men kommer ſnart igjen,
For at beſøge diſſe gode Folk.

Agib venſig.

Det maa du gierne.

Amine

ſmertelig til Hurliburli.

Nu Farvel!

Hurliburli

med dum Forbauſeſſe.

Farvel!

Agib og Amine gaae med Følge.

Hulla

efter et lidet Ophold, arrig.

Det kan man kalde da, gaae Glip af Stegen!

Det kan i Regningen man kalde Stregen!

Hvad ſkal jeg med de dumme gule Penge?

Hurliburli.

Jeg af Fortviſeſſe mig kunde hænge!

Men Pengene har hiemme mange Steder;

Hvo miſtet har ſin Pels, behøver Klæder.

Hulla

forvandler ſig om igjen til Skovtrolsinde.

Gid Pokker gaae i diſſe Klæder mere!

For hvem vel ſkulde jeg mig nu genere?

Hurliburli.

O, kunde jeg, ſom du, mig atter ſtabe

Til Skovtrold, mig i Cederſkoven tabe!

Nu maa jeg gaae ved Bækken her og sukke,
 Og trøste mig ved Rattergalens Klukke.

Hulla.

Gid Fanden være Menneske, naar Dyr
 Man være kan!

Hurliburli.

Hvor salig er en Tyr

Mod mig! den gaaer i Kloveret og æder,
 Fulgt af de landlige, de stille Glæder;
 Jeg slakker nu med et bedrovet Sind,
 Og al min Trøst er Suk i Maanestien.

De gaae ind i Ruinen.

Chor af Skovens Alfer.

Det, som Læseren vil vinde, hvis han ynder dette Digt,
 Det vil vi ham her forkynde: Først, naar han i Skoven
 gaaer,

Før at plukke brune Rødder i den grønliggule Høst,
 Bise vi ham Hasselbusken, fuld af modne Kiærnefrugt,
 Ryste ham dem ned i Hatten, skære ham en kroget Riep,
 At han drage kan den høie, fulde Qvist til Jorden ned.
 Vil han sig om Somren bade i den klare Solversflod,
 Bise vi ham bedste Steder, hvor til Bryttet Volgen naaer,
 Og hvor han paa Silkesandet flytte kan den nøgne Fod.
 Gaaer han med sin Elskerinde sværmerisk i Baarens Lund,
 Trække Sløret vi fra Maanen, holde fast i Tømmerne
 Østens Vind, som vil forstyrre Hjertets hulde Sværmeri.
 Rosenkrandsen skal vi flette til den unge Rosenbrud,
 Overtale Rattergalen til at slaae sin bedste Sang.
 Men hvis I paa Næsen trække selvskogt af vort kiække Digt,
 Skal vi stene jer med Olden, med Rastaniens haarde Skal,

Dybt forvilde jer i Rosen, hoppende som Lygtemænd,
 Styrte jer af natlig Ganger, sætte os paa bredden Ryg,
 Og som Marer eder ride, til I faae et bedre Sind!

Skrubtudserne i Dammen.

Brefefefex! foax, foax!

Alferne.

Ha, hvem er I?

Skrubtudserne.

Vi er Græker, Fallil!

Som vel du høre paa Maalet kan.

Brefefefex! foax, foax!

Man kalder os Kritikaklere med.

Vi var ret nette Bogfinker tilforn,

Men nu forvandlet til Skrubtudser, af!

Bed Dovenskabs, ved Forsængeligheds

Og ved Misundelsens Trolddom.

Nu vi, koldhiertede Tudser, min Tro,

Bytted med Kryben vor lystige Flugt.

Skarpsindighed er vort Jag, som du seer;

Thi spille vi Gluggerne dumt og sløvt,

Og fatte med Hændernes dobbelte Par

Ret grundigt Alt, medens sværmerist kun

I Alfer svæver i Lusten.

Alferne.

Fy, hvilke hæslige, rynkede Dyr!

Kommer frem for Lyset, og lader os see,

Hvad I med Hænderne fatte saa fast!

Det tyffes os Mudder og Eliim kun.

Skrubtudserne.

Hvad Mudder og Eliim? dertil vi er nødt:

Vi grave ved Roden, gaae grundigt til Værks.

Med Blomster og Frugt i den gyngende Top,
Med det Fias har vi Intet at giøre.

Alferne.

Kommer frem!

Skrubtudserne.

Brefekefex! foax!

Nei, Lyset blænder! Helst fraade vi vil
Vor Gist bag Fordommens fugtige Steen.

Og vi besidde den sieldne Kunst

Det yndigste Maanefkinslandskab strax

At giøre væmmeligt. Dammens Speil

Vi fylde med Blæsernes boblende Bind.

Dog klinger det lærdt, naar med Riæverne vi

Gientage vort Sludder med Velbehag:

Brefekefex! foax, foax!

Alferne.

Hvi fraader I der det slimede Skum

Paa Rørets tynde, dets vindige Blad,

Som vifter heden og deden?

Skrubtudserne.

Hvad? kalder du Siv med Sliimskum paa

Vort Ugeblad, du letfærdige Svend?

Brefekefex! foax, foax!

Alferne.

Roax! foax! ha, sød Melodie!

Saa kvækker I vel for den gode Smag

Brefekefex! foax, foax?

Skrubtudserne.

Ja, vare vi ellers vel Tudser i Riær?

Vi lære selv Rattergalen at slaae;

Men ei det hovmodige, stolte Kræ

Bil gaae paa Syngestolen hos os,

Og derfor da hade vi hende tilgavns.
 Brekefex! foax, foax!
 Har du ei hørt om Peer Dyes Frø?
 Saaledes kaldes vi hist og her,
 Fordi vi er grove som Dyer; men af,
 Ei nær saa store disværre! thi spiilt
 Forgieves med den pralende Vind,
 Vi briste som Bobler i Vandets Skum.
 Al, Villien er god, men kun Evnen svag!
 Brekefex! foax, foax!

De synke ned i Mudderpolen.

Alferne.

Net det klinger melancholisk at høre disse Ludsers Dvær
 I den stille Dam bag Skoven, mens til Hvile Solen gaaer,
 Og det røde Taarn i Skyen hæver sig fra Borgen hist.
 Slige Dyr maae ogsaa være; Svampen maa paa Egen
 groe,
 Gedehamsens Mund maa hakke daglig i den modne Frugt,
 Rusten sætte sig paa Staalet, Fregnen paa en Liliekind.
 Hvad var Lyset uden Skygge, Skionhed uden Hæslighed?

Doctor Duban.

Sultanens Sal.

Machmud. Veziren.

Machmud.

Hvor er min Søn? Omsværmer han endnu
I Baarens Dale, bygger Blomsterhytter
For sin Slavinde, klædt som Hyrdedreng,
Og gjør sig latterlig for alt mit Rige?

Veziren.

Nei, store Sultan! mens din Arm betvang
Oprørerne, hiin Side Bierget, har
Den fiælne Agib vundet sig et Hierte,
Har bragt Amine med som sin Fyrstinde.
De vente kun paa din Befaling, Herre!
For at nedkaste sig for dine Fodder.

Machmud.

Det haster ikke.

Veziren.

Himlen paa din Pande
Formorkes; byder du din Slave gaae?

Machmud.

Nei, du kan blive, Hagi Hassan! See,
Jeg trænger til Fortrolighed, og du
Har endnu ei bedraget mig.

Beziren.

Umuligt!

Machmud.

Dit Hoved har formodentlig ei Lust til
At kneise paa mit Harems Palissader!

Beziren.

Ei Frygten blot, men fri Taknemlighed
Mig binder for min Levetid til dig.

Machmud.

Ja ja! jeg troer det nok. Men Frygten er dog
En skionne Ting. Ei sandt, min gode Ven?
Du veed, at mine sorte Gildinger
Forstaae med Lethed, med en fælden Kunst,
At kappe Hoveder med deres Sværde,
Som Løg af Stilkene med Gartnerknive.
Naar allermindst det troedes, saaer man tidt
En lystig Skielm, der knælte for min Throne,
At standse midt i Strømmen af sin Smiger,
Fordi hans Hoved midt i Meningen
Fik Forsald, rulled hen ad Divansgulvet.
Nu, blegn kun ei! jeg siger det kun saa.
Du er mig tro, jeg veed det. Men en Hyrste
Bør selv i Bennen see en mulig Fiende.
Du er mig nyttig, du er tapper, flog;
Frygt ei, naar du er tro!

Beziren.

O, ædle Herre!

Machmud.

Hør, Hagi Hassan! troer du virkelig,
 At Agib er saa taabelig, han synes?
 Troer du i Sandhed, det forsoier ham
 At gaae paa Jagt, forlystes i sit Harem,
 Forelske sig, og drikke Viin i Smug?
 Mon ei det er en Maske, for at dylse
 Min Tvivl i Slummer? mon det ei er Banghed?

Beziren

ryster paa Hovedet.

Machmud.

Han veed, at jeg lod mine Brødre dræbe,
 At ingen Jordom om beslægtet Blod
 Oprører mit. Han er min Søn; nu vel!
 Han kan ei arve mig, før jeg er borte;
 Men derfor just han kan mig ønske Døden.
 Og kunde han ei troe, jeg aned eengang
 Det stille Dnske? hm? og da dog Dnsket
 Først kom fra ham, fik selv et lignende?
 En ung Bellsyftig uden Stolthed, Vre?
 Han seer ei ud dertil. Sundt er hans Legem
 Og stærkt; hans Blif er frit, han skuer kiæft.
 Han undgaaer mig.

Beziren.

Nei, du bedrager dig.

Agib er god, han elsker dig som Søn;
 Men da han seer, at du vil herske selv,
 Saa trænger han sig aldrig frem. Hans Mand
 Er munter, ei udsvævende; men gierne
 Vil han dog plukke hvert et Ungdomsblomster.
 Han elsker dig.

Machmud.

Hvad elske? kommer du

Nu atter med et europæisk Ord?

Et Riætterord! En Saracen maa hade,
Hvis ikke, nyde kun, og kraftig bruge.

Fortænkter du mig i, at Agib er
Min Siæl til Byrde? Jeg er Sultan; vel!

Man kalder det en fielden Lykke — ha,
Den er indskrænket til et ringe Liv;

Den mindste Træl kan strax mig røve den.

Og nu en Søn, som sikkert gaaer og lurar

Paa Timen, naar min Klokke slaaer; hver Morgen

Betragter mig opmærksom, for at see,

Om Tidens Finger med endnu en Rynke

Har tegnet mig; for gierrikt at beregne

Hvor mange Skridt jeg har endnu til Graven —

O sy!

Beziren.

Nei! Agib er en Philosoph.

Hvad har han at misunde dig? O, Himmel!

Et møisomt Liv. Du vaager for os alle,

Du kæmper, tænker, overveier, dømmer.

Den Ringeste, jeg kiender i dit Rige,

Har mere Ro, meer sand Lykksalighed,

End du. Der skal et eget Hierte til

At finde sliq en Stilling lykkelig.

Høimodig, stor maa Siælen være, Wren

Maa gaae den over Nydelsen. Ung Agib

Er vakker, god; men at han skulde ønske

Sin orkesløse, blomsterrige Glæde

Forvandlet til et natligt Slid for Wren,

Det troer jeg ham ei til.

Machmud.

En Sommerfugl!

Beziren.

Og troer du, Sommerfuglen havde Lyst til
At prøve Drnens Flugt? Saa lad den roligt
Da slagre dybt i Havens Blomstergange
Fra Bust til Bust, mens Drnen i sin Storhed
Hensuser giennem Lustens høie Strømme.

Machmud.

Om, Hassan! der er Noget i dit Billed:

Jeg føler mine Kloers, mit krumme Næbs,
Min Binges Kraft. Han troer forsængelig
Sig af sin skionne Spindelvævevinge.
Vel, lad ham slagre!

Beziren.

Bil du see hans Brud?

Machmud.

O ja! i Morgen eller Overmorgen.

Nu vil jeg hvile paa min Dagsforretning.

Dog, send mig hid den Doctor, denne Duban!

Man har fortalt saameget til hans Roes.

Jeg har forskrevet ham, og længes efter

At see hans Underværker.

Beziren.

Vel, min Sultan!

Machmud gaaer.

Beziren seer efter ham.

Ha, du en Drn? en feig, en lumsk Hyæne,
Forvart kun bag min Klogskabs faste Stænger.
Han var i Krigen med — i Teltet bagved,
Og troer, han kommer fra et vundet Slag.
Jeg tænker, vaager for ham, og han mener,

Det er ham selv. O, lovet være Allah,
 Som gav ham Slovhed og Forsængelighed,
 En Mundkurv for hans Grumhed! Men, i Sandhed
 Det er en farlig Post at være Bogter
 For sligt et Dyr, og ingen Morgen veed jeg,
 Om næste Aften jeg paa Sengebolstret
 Mit trætte Hoved hvile skal, hvad eller
 Om det skal smile blegt i Maaneskien
 Paa Portens Stænger. Agib, ædle Agib!
 Mit Haab staaer kun til dig. Og vilde du,
 I Forbund med min gamle Broder Duban —
 Men — det er Agibs Udelmodighed,
 Som skienker denne grumme Schakal Livet.

Han gaaer.

En anden Sal i Paladset.

Agib. Doctor Duban.

Agib.

Jeg seer det tydeligt, det er forbi,
 Hun elsker mig ei meer. Af, alle disse
 Smaaglæder er forsvundne! Disse Perler
 Af Elskovs første Morgendug, som Solen
 Med sine mindste Glimt forvandlede
 Til Diamanter — tabt er deres Glands,
 Og Haabets Grønt, som bar dem — visseent Straa!
 Dog tykkes mig, det er ei Utroskab,
 Som vender hendes Hierte; meget meer
 En selsom Siælens Bildelse. Af, Doctor!
 Tal, trøst mig! er der Haab?

Duban.

Nu, hvorfor ikke?

Og i det Mindste Haab for Videnskaben.
 Tilfældet er besynderligt; du siger,
 Hun sukker for en Mor?

Agib.

Et hæsligt Dyr,

Meer liigt en Skovtrold end et Menneske.
 Dog sukker hun, og nævner omt hans Navn.
 Hun klæder sig i fulsort Floil; sit Kammer
 Lod hun betræffe med det sorte Bai,
 Og først om Ratten spørmer hun i Skoven.

Duban.

Det samme gjør jo Uglen, og man kalder
 Den i Europa dog Viisdommens Fugl.
 Forelsket i en Mor, naar man besidder
 Saa smuk en Fyrste, synes Raseri;
 Dog — Elskov, Raseri er Videnskaber,
 Som staae hinanden nær. Hvo drager Grændsen?
 Geniet nærmer sig Affindigheden,
 Og dyrist Dumbhed er ei meer befindig.
 Her træffe vi maaskee Foreningspunkten.

Agib.

O, Duban! hvis du kiendte mine Qualer!

Duban.

Min Brinds! maaskee det var det Raadeligste,
 I Fald jeg tog dig selv lidt først i Guur.
 Hvorledes? du er stærmerist forelsket?
 Tilgiv min Dristighed, det er en Daarskab,
 Og reent ud talt, puur Egoisterie!

Agib.

Du spoger!

Duban.

Egoisterie, ei Andet!

Hvad i al Verden har bestemt dig til
At hænge ved en enkelt qvindlig Gienstand?

Er der i Hiertet, Lever, eller Lunge,

Indvolde Noget, som befaler Sligt?

I Blodet, Hiernen, Nerverne, Rygraden?

Du er en Mand, som ønsker dig en Kone,

Det er naturligt. Du er Miat

Og Fyrste, ønsker fleer, og faaer dem. Vel!

Hvad foreskriver dig den rette Grændse?

Din egen Sundhed, eller dine Luner.

Men at forhippet kun du er paa een,

Og sukker, sværmer, spilder dine Kræfter,

Og glemmer, hvad der er langt mere vigtigt:

Tillad mig det — det er urimeligt;

Gensidigt Sværmeri, en Bane til

At faae sin Billie, som forklædet Barn;

Og gaaer det vidt — hvad da? en fix Idee,

Det første Skridt til den Afstandighed,

Som nu du selv beklager hos din Kone.

Agib.

Saa grusomt du angriber Kiærligheden?

Duban.

Nu, den er sød, som mangan anden Gift;

Men hvad er Gift? en stærk eensidig Virkning,

Som hæver og forstyrrer Ligevægten.

Er Elskov ei det samme? sløver den

Ei Menneſket for andre Nydelfer?

Og hvor den tidt er smagløs i sit Valg!

De ſtielmſte Franker male derfor rigtigt

Den ſom et Barn, en Dreng, en Blindebuk

Med Bind for Diet. Veges Blindebue,
 Saa griber man saa let en hæslig Mor,
 Som deilig Prinds. Du maa forlade mig,
 Jeg finder dig ei selv just meget langt fra
 Din Kones Tilstand.

Agib.

Dg hvad vil du læge,
 Naar du foragter det, du kaldes for?

Duban.

At Hæslighed udstikker ægte Skionhed,
 Jeg siger dig, det er et fiendent Syn.
 Hvor stort et Udslag for min Videnskab,
 Først psykologisk ret at undersøge
 Aarsagen til en sli Tilboilighed,
 Dg hvad der virker den forrykte Pathos!
 Maaskee en Feil i Diets Retina,
 Hvor dog desuden Alting staaer forkeert,
 Dg skues rigtigt først af Siælens Die;
 Hypochondrie; maaskee for begsort Blod,
 Som vækker hendes Elskov for det Sorte.

Amine

kommer, og siger sagte:

Hvor tung, hvor bitter er Forstillelsen!
 Men skiændig Magt undskylder Trostabs Rist.

Heit.

Tillader du, min fyrstelige Herre!
 At Hurliburli, Moren, som vi saae
 I Skoven, og som hused os, maa tiene
 Mig i mit Palads mellem mine Slaver?
 Han kommen er fra Skoven med sin Moder
 Til Hovedstaden, er et ærligt Skrog.
 Hvo nænner vel at afflaae sli en Ben?

Agib

sagte til Duban.

Du seer, hun har kun denne Mor i Hov'det.

Duban.

Nu vil hun have ham i Huset med,

Det er naturligt.

Agib.

Skal jeg føie hende?

Duban.

O, hvis du føier hendes Ønske, Herre!

Da vil hun sikkert være dig forbunden.

Agib.

Hun rører mig, den arme Sværmerinde.

Al, hun er syg, fortvivlet! Hvilket Bærk

Al salig Ustyld, af Blufærdighed,

Har her Naturen nedbrudt!

Goit.

Min Amine!

Hvorledes er det?

Amine.

Godt! Jeg elsker dig

Ret inderligt.

Hun klapper ham koldt.

Agib.

O, lad det heller være!

Duban leer.

Undflyer du hendes Favnetag? Fyrstinde!

Han er dig utro.

Amine.

Hvem er du?

Duban.

En Doctor.

En Spøgedoctor?

Amine.

Duban.

Nu, som det kan falde.

Tidt læger bittært Spøg den syge Alvor.

Agib.

Jeg lider ei den Spot og denne Stiflen
Paa menneskelig Svaghed, mindst paa Qvindens.

Duban heftig.

Ha, helst paa den! — Ei sandt, min skionne Frue!
Du elsker Poesie, de skionne Kunster?

Amine.

Særdeles har jeg yndet det. Ei mere;
Nu svimler jeg.

Duban.

Der har vi det! Jeg vil
Da med din Mands Tilladelse strax skrive
Dig en Recept, som lyder: Recipe
Et Rioffenforflæd, brug en Forskærkniv,
Rør Bellinggryden, snur med Spinderoffen!

Sagte til Agib.

Jeg finder hendes Sygdom mere farlig,
End først jeg troede; thi det er en Galsskab,
Som kommer af forskruet Følsomhed.
Forsængelighed, Andet ei! Hun stirret
I Maanen har, har grædt, filosofheert
Om Siælens Salighed, om Død og Liv,
I Stedet for at koge Høns med Gryn
Og spinde Bomulds-garn.

Agib stolt.

Hun er Fyrstinde.

Duban buffer.

Saa var der Raad endnu: hun kunde pynte
 Sit Legem, see i Speilet, vaske sig
 I Mandelmelf, omsliste Hovedtoi
 Tre, fire Gange daglig, smidske venligt
 Til Slaverne, og sætte Blomsterpotter
 I Binduet. Jeg sværger dig, min Herre!
 Elig Daarskab havde været mere let
 At styre. Denne kiender jeg desværre!

Et Bud

kommer; til Duban.

Den store Sultan kalder, Doctor Duban!

Duban.

Paa Diebliffet.

Agib.

Du forlader os

I denne Tilstand?

Duban.

Giver du mig Fuldmagt

Til at behandle denne Patient,

Som jeg fornødent finder det?

Agib.

Alt, Alt

Tilstaaer jeg dig, i Fald du redder mig

Min Edelfsteen.

Duban.

Jo haardere den er,

Jo haardere maa Slibesandet være.

Agib.

Kun ei for haardt!

Duban.

Hvad haardt? I ønsker jer

En Kniv, som bort kan skære døde Kød,
 Og undres endnu over, den er skarp?
 Vi bruge skarpe Instrumenter, Herre!
 I vort Bestik. Saaledes maa det være.
 Bed Himlen jer bevare for en Doctor,
 Som giver eders Kone Havresuppe,
 Violsirup og Pebermyntefager!
 Den gamle Sultan kalder; jeg er Slave.

Han bukker, og gaaer.

Agib kærlig.

Amine!

Amine.

Grumme Mand! du overlader
 Din Hævn til denne fremmede Forbørne?
 Tag dig i Agt! hvis det gaaer løs paa Hævn,
 Da er jeg frygtelig.

Agib.

O, min Amine!

Tro mig, jeg føler Medynk med din Svaghed.

Amine.

Hvad Svaghed? Medynk? jeg er ikke svag,
 Og trænger ei til Ynk! Du trænger til den,
 I Fald du understaaer dig —

Agib.

Understaaer?

Er denne Tone pæsselig for dig?
 Har du omstiftet reent Natur? Med Ynde
 Kan du beherske mig, men ei med Trods.

Amine.

Jeg sætter Trods mod Trods.

Agib.

Ha, skionne Sphing!

Saae jeg dit Ansigt kun, og skulde du
 Mig Lovestøerne?

Amine.

Jeg hader dig,
 Og skælv, i Fald du turrer mig til Brede!
 Jeg kiender dig og dit Bedrageri!

Hun gaaer.

Agib.

Det gaaer for vidt! Affaldet Rosen er,
 Og Hækken staaer igien — en Tornebust.

Machmud

kommer branten.

Han kommer ei, saa maa jeg vel umage
 Mig hen til ham. Jeg har en hæslig Hoste,
 Som nogle Dage alt har plaget mig.

Agib

hilses kolbt ærbødigt.

Min Fader har forfølet sig?

Machmud.

Det spørger

Du med et undertvungent Smil, min Søn?
 Og bittert smiler Agib ad sin Fader,
 Fordi han er upasselig?

Agib.

Min Fader

Anvender Alt paa sig. Jeg tænkte ei
 Paa dig derved.

Machmud.

Det troer jeg nok; du tænker
 Vel sielden kun paa mig.

Agib tier.

Machmud.

Og naar det fleer,
Saa gad jeg vide Tanken. — Nu? hvi tier
Du studs? kan du ei svare?

Agib.

Slig en Tvivl
Tilsteder intet Svar, den lammer Tungen.

Machmud opbragt.

Tal!

Agib.

Doctor Duban gif til dig, min Sultan!
Han bringer sikkert Hyldefast for Hosten.

Machmud.

Beed du, at dette Sværd kan dræbe dig?

Agib.

Berøv mig kun det Liv, du skienkte mig,
Saa viser du mig første Gang din Yndest.
Hvad skal den leve for, som hades af
Sin Fader og sin Hustru?

Machmud.

Fader! Hustru!

Mig sætter du i Ligning med en Qvinde,
Som du har Mage til i Skoffetal
Til din Forlystelse?

Agib.

Hvad regned du

Min Moder for?

Machmud.

For smuk Slavinde, som
J Tilgiwt med den Tidsfordriv, hun skienkte mig,
Gav mig en Søn, og det var ei det Bedste.

Agib vil gaae.

Ha - min Nærværelse forbittre dig.

Machmud.

Du fieder dig, for du er orkesløs.

Agib.

Giv mig Forretninger! giv mig en Hær!

Jeg iler mod Rebellen, og jeg finder

Min Død.

Machmud.

Hvor du er bleven fiæf paa een Gang!

Jeg har alvorlige Forretninger,

Som du kan dele. Gaf til min Bezir,

Hielp ham med vanskelige Regnskabsager!

Det spreder Sindet.

Agib.

Undskyld mig, min Sultan

Lad dine Slaver regne dine Brof,

Jeg føre vil din Hær i hele Tal.

Machmud.

Mod hvem?

Agib.

Mod Fienden!

Machmud.

Du er aabenhiertig!

Og hvilken Fiende?

Agib.

Den, du har i Hiertet,

Mistanfens fæle hemmelige Diævel,

Kan jeg saa lidet som du selv betvinge.

Han gaaer.

Machmud.

Har man seet Mage til sliig en Forbryder?

Han hader mig, sin Fader; det er klart.
 Jeg give dig en Hær? saa var jeg værdig
 At falde som et Faar for Slagterkniven.
 Det er besluttet, han maa bort, maa bort;
 Men paa en skikkelig, anstændig Maade,
 Som ingen Dpfigt gjør. Der kommer Lægen.

Dub an kommer.

Min Sultan kaldte; men jeg traf dig ei
 I dine Bærelser — tilgiv din Slave!

Med Lune.

Befaler du, at jeg skal kaste mig
 Paa Maven?

Machmud.

Lad kun være! Der er Ingen,
 Der seer din Høflighed, foruden jeg,
 Og jeg er overtydet om din Trofskab.

Dub an.

Særdeles naadig!

Machmud.

Hør, min gode Duban!
 Man siger, du er stærk i fiendne Curer.
 Hvor Livet svæver mellem Død og Frelse,
 Der pleier man at kalde dig til Hielp,
 Som en erfaren, usorfærdet Lods
 I Havsnød mellem blinde Skæer. Man siger,
 At du har reddet mangt et Liv fra Døden;
 Saa, tænker jeg, forstaaer du ogsaa sikkert
 At styre Farten modsat, naar det gielder.

Dub an.

Den Fart er ikke vanskelig, min Sultan!
 Til Modgang har Naturen stedse Medbør.

Machmud.

Hvor har du lært din siældne Lægekunst?

Duban.

Vi lærde fødes ikke som I Store
Til vore Fortrin, maae erhverve dem
Bed hvad man kalder Flid. Det har jeg da
En Tidlang ogsaa gjort. Dog, Lykke maa
Der til i Alt; og derfor gav Naturen
Da ogsaa mig et Greb paa denne Kunst,
Hvorved det Vanskelige blev mig let.
Jeg pleier ei at prale, veed Enhver,
Men ærligt vil jeg dog betro dig det,
Min store Sultan! at om selv mit Hoved
Blev hugget af og kastet i et Fæd,
Saa har jeg lært, at lade Hov'det tale
End mere flogt, end da det var paa Kroppen.

Machmud.

Det finder jeg særdeles unaturligt.

Duban leende.

Nu, hvorfor det? Man hører jo saa ofte,
At Kroppen taler uden Hoved, Herre!

Machmud.

Det glæder mig i dig at have fundet
En Mand, som eier Kløgt til hvad jeg ønsker.
Jeg har en Søn blandt mange, skiondt den ældste
Mig lidet kjær; sandsynlig er han ei
Min Søn engang, thi Agib's Moder Zandra
Var heftig og letsindig, havde meget
At tale tidt med Havens Gartnerslave.
Mig ligner han saa lidt, som Natten Dagen,
Seer stedse paa mig med et vrantent Blik,
Og reent ud sagt — han lurar paa min Død.

Nu har jeg Magt at fælde ham, forstaaer sig,
 Saasnart jeg vil, og det ved Slavesværdet;
 Men jeg vil ingen Opsigt gjøre med det,
 Da dog jeg gielder for hans Fader, seer du!

Duban.

Det kan jeg tænke.

Machmud.

Hvis blandt dine Krukker
 Maaskee nu fandtes een med sli en Saft,
 Som ikke styrker, men fortærer Livet —

Duban.

Jeg har en saadan Saft.

Machmud.

Brug den forsigtig,
 Saa gjør jeg dig til min Livmedicus.

Duban.

Lov mig kun Eet!

Machmud.

Og hvad?

Duban.

At ingen Anden

Indblander sig i hvad du mig betroer.
 Vi Læger er jaloux som Elskerne,
 Og lider ei Medbeilere.

Machmud.

Bær rolig!

Duban.

Saa du betroer mig Patienten ene?

Machmud.

Ei ene: dig og Doden.

Duban leer.

Død og Læge

Gaae Haand i Haand fra gammel Tid som Benner;
Imellem dem er ingen Jalouſie.

Machmud.

Misbrug ei min Fortrolighed, min Tillid!

Jeg ſtraffer frygteligt, og mærker Alt.

Duban bukker.

Deſbedre lønner du min Tieneste.

Machmud ſagte.

Jeg frygter, at jeg har forlobet mig

Og handlet overilet; thi hans Mine,

Skiondt undertrykt, miſbilliger mit Forſæt.

Alting kan jæknes! Gale Hundes Bid

Udfletter man ned hede Jern i Lide,

Og uforsigtig Alenhed — med kolde.

Han gaaer.

Duban ene.

En ſaadan feig Tyran er ikke ſjelden

Blandt Orientens Fyrſter. Mange Koner

Dem ſkaſte mange Born, da deles daglig

Naturens Faderſolelſer, ethvert

Maa hielpe ſig med Lidt, da træffer det

Vel ogſaa til, at Enkelte ſaae Intet.

Bed Brodermord ſteg Machmud paa ſin Throne,

Og han beſæſter den ved Sonnemord.

Mord bliver en Deſpot ſaa ligegyldig

Tilſidſt, ſom Liig og Død en Anatom.

Vel Agib, at han ſaldt i mine Hænder!

Jeg dræber ham med Kaffe; langſomt virker

Den Gift, og Machmud vil en langſom Gift.

Nu ſeer jeg dog, Beziren havde Ret:

Han maa afſted, den gamle, lumſke Synder!

Vil gaae, men vender tilbage.

Men — hm, jeg faaer et Indfald! mon maaskee
 Ei dette kunde virke paa Amine?
 Vi vil forsøge det. Medlidenhed
 Er ofte første Skridt til Kiærligheden.
 Det drager hendes Phantasi og Tanter
 Fra Moren hen til Agib; og hvis Hiertet
 Er godt i hende, vil det vække Lysten
 Til Udelmod og til Opoffrelse.
 Vi vil forsøge det Experiment.

Han gaaer.

Amines Børelse.

Hun synger ved sin Githar.

Hvo lærte mig min Slavelænke bære?

Den Kiære.

Hvor fandt jeg Livets Held og Glædesgaven?

I Haven.

Hvad lod mig Bæk og Rattergale glemme?

Hans Stemme.

Og landsforviist jeg snart var hiemme.

Jeg fandt min Trøst, jeg fandt min Ro,

Og sølte mig saa fro, saa fro,

I Haven ved den kiære Stemme.

Hvad har forvandlet Salighed til Raget?

Bedraget.

Hvo blandte Malurt i min Glædeskonning?

En Konning.

Hvad er min Trøst i stolten Demantsæde?

At græde.

O, snart skal Lilierne beklæde
Mit kolde Viig i Dødens Slum!
Taalmodig vil jeg, bleg og stum,
Bedraget af en Konning græde.

Hvad ender venligt her i Livet Røden?

Rum Døden.

Hvad finder hist hos Allah Kiærligheden?

Sit Eden.

Hvad skienkes mig, naar løst er Livets Byrde?

Min Hyrde.

Kom, søde Smerte, mig at myrde!

Jeg smiler; dræb, saa snart du kan!

Du stiller mig fra min Tyran;

I Dødens Eden er min Hyrde!

Duban kommer ind.

Amine

lægger Citharen hen.

Hvad vil du mig igien, du fæle Doctor?

Bil du fornærme mig? Tag dig i Agt.

Duban sagte.

Nu maa jeg dog anstille mit Forsøg.

Heit.

Fyrstinde! jeg vil vise dig, at Duban

Er ei saa slem, som du maaskee formoder.

Oprigtig talt, siig, hader du ei Agib?

Amine.

Jeg hader ham, og dig, og Hver, som tvinger

Med Grumhed mig til det Uværdige.

Duban

hemmelighedsfuld.

Nu vel, saa glæd dig! Machmud har besluttet

At lade Agib myrde ved min Haand
 Ved giftig Lægedom.

Amine bestyrtet.

Hans egen Fader?

Duban.

Nu, Fader eller Hustru, min Fyrstinde!
 Det kommer saa omtrent vel ud paa eet.

Amine heftig.

Paa eet? paa ingen Maade! Hvad har Agib
 Forbrudt imod sin Fader? hvormed staaer han
 I Beien Machmud? Han er lydig mod ham,
 Besseden. Ha, det er en nedrig Grumhed,
 Som den Forhærdede skal bøde for!

Duban.

Fyrstinde!

Sagte.

Konen er dog ei saa gal,
 Som først jeg tænkte.

Soit.

Du har Medynk altsaa

Med Agib?

Amine.

Medynk? Troer du, Alle har
 Saa følesløs og tyk en Elephanthud
 Som du, hvorpaa ei Noget bider?

Duban

med et godmodigt Smil.

Nu,

I Fald jeg er en Elephant, saa ligner
 Jeg ogsaa deri, seer du, Elephanten,
 At jeg kan sfielne. Elephanten træder
 Kornmarker ned, men skræver varsom over

Det spæde Barn, som lægges for hans Fod.
 Du agter altsaa dog din Egteherre,
 Og vil beskytte ham?

Amine.

Ja, mod et Mord,

Og mod hver skummel Efterstræbelse.
 Er Agib ei en tapper, vældig Ungling,
 Skabt til at styre Riget? er han ei
 Huldsalig, artig, venlig imod Alle?
 Hvordan han har behandlet mig — hvad kommer
 Det Thronen ved? hvad fiender Machmud det?
 Og om han vidste det — Gy, myrde ham!
 Nei, om det end forløste mig af Røden,
 Og bragte mig i Kiærlighedens Arm,
 I skal ei dræbe ham. Han være nu
 Saa haard mod mig, saa frygtelig han vil,
 See, jeg tilgiver — for den Liigheds Skyld,
 Han har med den, jeg elsker over Alt.
 Han elsker mig, det mærker jeg desværre.
 Hans Hestighed undskylder Troløsheden;
 Nu er det skeet, det vilde Skridt, engang.
 Troer ei at lokke mig paa eders Side!
 O, hvis han ikke daglig piinte mig
 Med Dmhed og med hæslig Nidkiærhed,
 Jeg kunde leve roligt i hans Harem
 Og føle mig ret lykkelig.

Du han sagte.

Hvor findes

En Traad for Ariadne her, hvorved
 Hun slipper ud af disse Labyrinth
 Og sluges ei af Banvids Minotaur?

Seit.

Og hvad er da din Hensigt nu med Fyrsten?

Amine.

Alt, hvad jeg beder om i denne Stund,
 Er det: red Agib for i Dag, min Herre!
 Jeg skal paa Jagt; jeg lovet har at møde
 En gammel, tro Beninde hist i Skoven,
 Og der er ei et Dieblif at spille,
 Thi jeg har svoret det. Og kom jeg ikke,
 Udlagdes det mig til Roldfindighed
 Af Een, som synderligt behersker mig.
 Men vær du rolig: Agib skal ei døe!
 Baag over ham, beskyrm ham til i Morgen,
 Og overlad du saa kun Hevnen mig.

Hun gaaer.

Duban.

Saa sært og smagløst blander du, Natur!
 Hos Mennesket det Skionne med det Slette.

Gaaer.

Sultaneus Divan.

Machmud

alene paa sin Throne. Medens Beziren, Emirene og Folket
 forsamle sig, siger han ved sig selv:

En Digter sletter ud med Blæk og Pen,
 Hvad han har skrevet i Zilsfærdighed,
 Som intet duer; Fyrsten bruger Sværd
 Og Blod. Jeg gjorde mig kun meer forhadet
 Paa denne Maade; Agib er maaskee
 Ei heller slet saa slem, som jeg formoder.

Men denne stolte, tillidsfulde Doctor
 Betragter mig bestandig med et Blik,
 Som han var Fyrsten, og som jeg var Slaven;
 Det kan jeg ikke taale. Han maa bort.
 Han sikkert vil forraade mig til Afgib.
 Saa snart jeg havde mig betroet til ham,
 Fortrød det mig. Den Feil maa gøres god,
 Og jeg maa forekomme Dubans Trædsfhed.
 Desuden har jeg end en anden Grund;
 Saa lystig som den er, saa er den kraftig:
 Jeg aldrig end har hørt et Hoved tale,
 Naar det er hugget bort fra Skuldrene.
 Han siger, det kan hans — vel, lad os høre!

Duban føres bagbunden frem.

Duban.

Min store Sultan harmes paa sin Slave?
 Hvi bringes her jeg for din Naades Throne
 Med bundne Hænder? Rægefunksten trænger
 Til Hænderne, hvis den skal yde Hielp.

Machmud.

Du bruger Tungen godt, den er ei bunden;
 Og dersom jeg kan troe dig paa dit Ord,
 Saa binder Intet den, selv Døden ei.

Duban.

Jeg haaber dog, at ei din høie Naade
 Vil gøre her med mig Experimenter?

Machmud.

Jo, netop det! Tilgiv mig, kiære Doctor!
 At denne Gang jeg fuser i dit Haandværk;
 Men du har vaft Nysgierrigheden hos mig,
 Og jeg maa tilfredsstille den.

Duban.

Hvordan?

Machmud.

Mit gode Raad! mit Folk, som er forsamlet!
 I staae her ikke denne Gang for Intet.
 Den store Duban, den berømte Mand,
 Vil vise os et sjeldent Mesterstykke.
 Han har tilstaaet mig: hans Hoved har
 Den Egenskab, at tale efter Døden.
 I veed, jeg lider ikke gierne Pral,
 Og for at redde Mester Dubans Ære,
 Tillader jeg ham for mit Folk og mig
 Strax at bevise os sin Sanddruhed.

Duban sagte.

Jeg seer det alt forud, jeg kiender vel
 Hans stirrende Hæneblik, og mærker,
 At ei hans Blodtørst vil benaade mig.

Heit.

Ha, Sultan, stialv! en større Scheik, end du,
 Seer ned i denne Time fra sin Throne,
 Og dominer paa Retsfærdighedens Dag.

Machmud.

Bel! lad ham domme.

Duban

nærmer sig, og siger med sagte Stemme.

Tillad mig et Ord:

Maaskee fortryder den Fortrolighed
 Dig nu, som nylig du har viist din Slave;
 Men hvis du har forandret din Beslutning,
 Da trænger Duban ene til et Vink,
 Og Intet er forseet endnu.

Machmud.

Forseet?

Paadutter du mig lav Fortrolighed?
Forseelser og Baklen? Hvilken Frækhed!
Forræder! ha, nu skal du døe.

Duban smilende.

Jeg skal?

Machmud.

Ja! om du havde tusind Liv for eet.

Duban.

Nu, meer end eet kan du dog ikke tage.

Machmud

til Skarpretteren.

Sæt ham i Knæ, og hug ham Hov'det af!

Duban fatter sig.

Min Sultan! viid, at Duban er en Mand,
Som hader, hvad uværdigt er og nedrigt;
Og nedrigt var det, hvis jeg tryglte Livet.
Jeg veed at finde mig i Skiebne's Luner.
Du vil min Død; den koster dig endeel,
Mit Liv var vel i Stand at frelse dit
Og Dines mangt et Aar. Men lad saa være!
Du er en Ben af fiendne Skuespil,
Vil høre mit afhugne Hoved tale —
Du Magten har — velan! din Billie skee.

Til en Slave.

Bring hid et Sølvfæd, et Linnedklæde!

Machmud.

Gjør, hvad han vil!

Duban.

Og da det eengang dog
Nu ei kan være Andet, saa tillad

Mig end i Doden at bevise dig
Den fidsfte Tienefte!

Machmud.

Du mig? hvorledes?

Duban.

Naar jeg betænker Tingen ret, min Sultan!
Maa jeg i Grunden takke dig, at du
Mig fkiller ved en overflodig Byrde.
Er Livet Andet, philofophifk talt?
Med Mod bortkaster jeg da Dodens Frygt.
Ei fkal du fkuе Skræffens Krampetræf
I Dubans fidsfte Miner. Blegt, men roligt
Mit Hoved, fom et sneehvidt Marmorbilled,
Skal ftaae for dig, ei lalle med fin Tunge
Med en bevidftløs Snappen efter Beiret,
Men aabne tydeligt violblaae Læber,
Og fvare dig paa hvad du fporger om.

Machmud.

Jeg længe; fkynd dig, Doctor, og knæl ned!

Duban.

Alt har en Form i Livet, vife Sultan!
Og Doden felfv er ikke uden den.
I Fald Experimentet ret fkal lyffes,
Da maa der iagttages viffe Regler.
Hør til Beviis paa min Forfonlighed
En Godhed, fom jeg vil bevife dig
Af ikke ringe Værd. Lad ftrag en Slave
Gaae ind i mine Værelfer og hente
Den forte floilsbetrukne Foliant
Med Solv paa Snittet og med Spændehægter,
Som ligger inde paa mit Skriversbord.

Sultanen.

Gjør, hvad han siger!

En Slave gaaer.

Duban

vender sig til Bøddelen.

Du derhenne der!

Forstaaer du ogsaa Kunsten ret? Stolt støtter

Du til den frumme Sabel dig, og venter;

Men kan du ogsaa bruge den?

Bøddelen.

Fortræffligt!

Knæet kun, saa skal du see, det gaaer saa mørt

Som i en Kaalstok. Du er aldrig kommen

Saa hurtig til Vor Herre som i Dag,

Det skal jeg love for.

Duban.

See til, du træffer

I Ledet rigtigt! Er den ogsaa skarp?

Han beføler Eggen af Sabelen.

Bøddelen.

Skarp som en Amputeerkniv.

Machmud.

Jeg beundrer

Den Rolighed, hvormed han døer; han sysler

Med Sværd og Bøddelkniv, som var det Lys

Og Lysesag, for han vil gaae til Sengs.

Duban.

Hvad er det Andet? Jeg er Læge, Herre!

Og vant til slige Dødens Instrumenter.

Slaverne komme tilbage.

Vi bringe Bogen, Klædet, Sølvfædet.

Duban til Boddelen.

Naar du har hugget nu mit Hoved af
 Ret net i Ledet, pas da vel, det falder
 I Solversfadet paa den hvide Dug;
 Da vil ei Blodet sprøite bort af Aaren,
 Og Kroppen styrter ei, den vakler kun,
 Indtil den funden har sin Egevægt.
 Tag da mit Hoved, sæt det ret paa Halsen,
 Og bind den røde Silketraad derom,
 Som her jeg rækker dig.

Boddelen.

Skal ikke mangle.

Duban

tager Bogen fra Slaven, og giver den til Machmud.

Men du, min Sultan! modtag denne Bog.
 Heel meget kan dens Indhold dig forklare,
 Til Nytte for dig selv og for dit Land;
 Og hvad den spørger om, kan jeg besvare,
 Naar Hov'det slutter atter til sin Rand.

Machmud.

Taf! Taf!

Duban.

Hvad kun urolig gjør mig end,
 Er, at du dog begaaer et Mord i Grunden
 Paa den Ustyldige; og bedre var det,
 Hvis du benaaded mig.

Machmud.

Jeg skulde nu

Benaade dig, nu du har egget mig
 Nysgierrigheden til en saadan Høide?
 Du pidster mig med Rælder, og forundrer

Dig endnu over, at jeg floer min Bable?
 Nei, aldrig! Lyd og knæl! Skarpretter, skynd dig!

Duban.

Jeg knæler; gjør din Pligt!

Slaven afhugger hans Hoved, saa det falder paa Dugen i
 Solbækket. Kroppen bliver staaende stiv paa Knæerne,
 efterat den har rokket et Par Gange frem og tilbage. Blodet
 springer høit som et Springvand, men Purpurstraalen vender
 ned i Aarerne igien. Naar Slaven har sat det afhugne
 Hoved paa Halsen, og ombundet Traaden, standser Blodet.

Machmud

med et dybt Forundringsfuld.

Besynnderligt!

Tilskuerne.

Heel selsomt! ubegribeligt! See, hvor
 han stirrer bleg med aabne Dine! Munden
 Bevæger sig, han prøver paa at tale.
 Det falder ham vel vanskeligt!

Duban

med et svagt, tykt Mæle.

Min Sultan!

Opslaa den syvende af Bogens Sider,
 Men giennemblad de første, Blad for Blad;
 Da finder du en Hemmelighed skreven.
 Men vogt dig vel, du ei forregner dig.

Machmud.

Hast klæbe Bladene sig til hinanden.

Duban.

Saa væd din Finger, stil dem ad forsigtig!

Machmud

blader, og væder hvergang Zifferen paa Tungen, naar han vender om.

Jeg har det syvende.

Duban.

Hvad staaer der?

Machmud.

Intet.

Duban.

Tomt?

Machmud.

Ganste tomt.

Duban.

Saa ligner det din Siæl.

Men hvidt?

Machmud.

Sneehvidt.

Duban.

Sy, sy! Blad syv endnu!

Machmud

blader, derpaa sukker han, og siger ængstelig:

Jeg bliver saa besynderlig til Mode.

Duban.

Hvordan?

Machmud.

Beflemt.

Duban.

Er det Samvittigheden?

Machmud.

Nei, det er Døden, troer jeg.

Duban.

Herre, læs!

Machmud.

Jeg finder kun et fulsort Blad.

Duban.

Der har vi
Dit Hiertes Farve. Staaer der Intet skrevet?

Machmud.

Et Vers med røden Skrift i sorten Grund.

Duban.

Læs det, min store Sultan! lad os høre.

Machmud læser:

„Fortiente Straf dig Himlen gav,
Du synker i din egen Grav,
Endt er din Rase og din Slagten.
Din Krop skal døe, dit Navn forgaae,
Din Grav skal fuld af Tidsler staae.
Og gid det skee hver Niding saa,
Som snysende misbruger Magten!“

Duban.

Der har du læst din egen Gravskrift, Herre!

Han reiser sig, Blodet vender tilbage i hans Kinder.

Tilskuerne.

O, Himmel! Viget gaaer med stive Skridt.

Machmud.

Det sortner for mig.

Duban ligegyldig.

Det er snart forbi.

Vær du kun rolig: Giften virker snart,
Hvormed jeg har bestrøget Bogens Blade,
Og som du suged selv af Fingrene.

Machmud.

Ha, griber ham, den Trold!

Du kan leer.

Jeg er ei Trold,

Jeg er en Læge; den var daarlig Læge,

Der ei tilbageholdt sin bedste Kunst.

Til Redning for sit eget Liv.

Han vender sig rolig og alvorlig til Forsamlingen.

Farvel!

Den Hovedløse gaaer, naar han har skilt

Et nedtrykt Rige ved den Hierteløse.

Han gaaer.

Forbandlingerne.

Agibs Bærelse.

Han ligger paa en Sopha. To smukke unge Slavinder kose ham med brogede Hærvister for Heden, og jage Myggene bort.

Mirza.

Han sover sødt, men dybe Suf
Dog ofte fra hans Hierte lyder.

Zulima sukker.

Hvor han er sund, hvor han smuk!
Han næsten har for mange Dyder.

Mirza.

Han er den ene Kone tro,
Og elsker aldrig nogen Anden.

Zulima.

Man skulde næsten tænke jo,
Han havde Skade paa Forstanden.

Mirza.

Men hun er deilig!

Zulima.

Rosen staaer

Saa stolt, og andre Blomster skoser;
Men det er dog en fattig Baar,
Som ene pynter sig med Roser.

Mirza.

Ja, det er daarlig Egenfind,
Som hæver Get, alt Andet laster;
Hvis Rosen har en Purpurfind,
Har Lilien Hud som Alabaster.

Zulima.

I dunkle Loffers Lov den staaer,
For ret coquet at kunne funkle.
Dog kan Muriklens gule Haar
Vel sammenlignes med de dunkle.

Mirza.

Tidt lader jeg, som jeg var varm,
Som jeg foer sammen ved et Bulder,
Og blotter ham min fulde Arm
Fra Fingerspidsten til min Skulder.
Han seer, at den er hvid og trind;
Troer du, han ønsker den at trykke?
Alf, med et adspredt, stille Sind
Han sidder selv et Marmorstykke!

Zulima.

Bel talt! han er en Blof af Steen,
Det har jeg faaet tidt at vide.
Snart fra min Arm, snart fra mit Been
Jeg lader Klædebonet glide.
Alf! alting er ham lige godt,
Thi alting er ham ligegyldigt;
Beundrer ei, hvad der er smaat,
Og agter ei, hvad der er fyldigt.

Mirza.

Og hvis Amine var ham tro,
Saa fik det være, hvad det kunde;

Men meget man fortæller jo,
Dg stille Band har dybe Grunde.

Zulima.

Den fæle Mor!

Mirza.

Det flemme Skarn
Har hendes hele Omhed arvet.

Zulima spodst.

Hvis nu Amine fik et Barn,
Saa blev det vel olivenfarvet.

Mirza naiv.

Hun vover meget. Bør man ei
Med Saadant see sig for i Tide?
Naar dog hun vilde denne Bei,
Hvi vælger hun ei af de Hvide?

Zulima.

Ha, Prindsen mærker sikkert Alt,
Men nænner hende ei at robe.
Man mig i Morges har fortalt,
At atter Moren maatte løbe.

Mirza.

Nu er Amine da paa Jagt,
Bil sige: hist i Skovruiner,
Dg har sin Elsker Trosten bragt;
Dg Maanen — holder gode Miner.

Zulima.

Han rører sig.

Mirza.

Saa maae vi gaae.

Zulima.

Seer du ham sine Dine rive?

Mirza.

Alt, skal vi ikke trække Straa,
Om hvem der skal tilbageblive?

Zulima.

Det hjælper ei; han tænker kun
Paa den elendige Trolose.

Mirza.

Han vaagner —

Agib

springer rasende op.

Holder eders Mund!

Til Helved, I fordomte Tøse!

De flygte forskrækkede bort.

Agib kalder.

Ha, Slave!

En Slave kommer.

Herre!

Agib.

Sadl min Hest,

Giv mig mit Sværd, mit Spyd, min Bue!

I Skoven staaer en Bryllupsfest,

Hvorved de vilde Dyr skal grue.

Som Skygger fare vi forbi

De høie Træer, hvor Uglen bygger,

Og paa den eensomøde Sti,

Skal vi forfærde dem som Skygger.

Slaven.

Det Indfald fik min Fyrste snart.

Naar saae jeg dig saaledes bruse?

Seer du de Blomsterhængler der,
 Som Muren og som Støtten bær?
 Dem har jeg selv i Skoven fundet,
 Med Moderomhu for dig bundet,
 Afplyndret hvert et Bed, hver Hæk,
 Og slynget hendes Navnetræk.

Seer du — af, gode Himmel! du
 Ei kiender da et Al endnu —
 Seer du det Al med Blomsterkrone?

Hurliburli.

Al, gid Brindsesssen var min Kone!
 Man kan jo gjerne blive gift,
 Fordi man ei kan læse Skrift.

Hulla.

Den slemme Fee, hun skulde givet
 Lidt mere dig af Mandelivet.
 Du fik af Memmesket kun Hud;
 Indvendig seer endnu du ud
 Som Skovtrold, der med Buffeminer
 Gaaer om paa lodne Been og griner.

Hurliburli.

Hvor kan det gjøre dig saa suur?
 Det er nu eengang min Natur.

Hulla.

Du maa forbedre dig fra Dato.
 Der er en Mand, som hedder Plato --
 Han har en anden Elskov fundet,
 End den udi Naturen grundet,
 Den lavere Natur, at sige;
 Han svinger sig til Anders Rige.
 Did maa du ogsaa dig begive,
 Hvis rigtig du vil elsket blive.

Hurliburli.

Som da jeg ganske var beruset
Hos Jeen sidst i Kiøffenhuset?

Hulla.

Saaledes just! med blege Kinder
Du vise maa, din Taare rinder.
Saaledes kommer du til Maalet,
Thi hendes Bryst er ei af Staalet;
Det har jeg sidste Gang vel mærket.

Hurliburli.

Saa lad os lægge Haand paa Bærket.
Nu forst jeg Luntten rigtig lugter,
Og gierne jeg dig følge vil:
Hvor Dyret løber ligetil,
Gaaer Mennesket — i Slangebugter.

Hulla.

Det Lige bør man altid have
Paa Kiærlighedens Promenade.
I en affnoret, stiv Allee
Man Altting kan for Dine see;
Men det er det, som Smagens Hækker
Fortryllende for Synet dækker.

Hurliburli forundret.

Du taler, Moder! i en Tone —

Hulla.

Som en fornuftig, ærbar Kone,
Der har Erfarenhed i Livet.
Den Gave har mig Jeen givet.

Hurliburli.

O, Moder! vidste jeg mig bare
For gammelt Hæng at tage Vare.

Hulla.

Jeg har forudseet Alt i Tide.
 Seer du, min Søn! det maa du vide:
 Af disse Fyre hist i Staden,
 Som i Moskeen og paa Gaden
 Gaae daglig om og coquettere,
 Af dem er mange intet mere,
 Oprigtig talt, end du, min Tro!
 Vil sige: Dyr, som gaae paa To.
 Hvad deres Ynde har forøget,
 Er det, at de er overstrøget
 Kun med en Fernis, ganske vaade,
 Af Artighed og Levemaade.
 Det hærder sig som Horn med Tiden,
 Og deraf kommer Glandsen siden.
 Jeg gaaet var i Gaar til By,
 At lade mig lidt Klæder sje;
 Og som jeg gik og saa mig om,
 Forbi jeg Apoteket kom.
 Da huskede jeg paa dig forsigtig;
 Den Fernis, tænkte jeg, er vigtig.
 Jeg til Provvisoren mig vendte,
 Og spur, om han den Fernis kiendte,
 Og om maaskee den var tilfals.
 Strax giød han af en Dunkehals
 En Pægl mig her i denne Kruffe,
 Bad mig forsigtig Laaget lukke,
 Gav mig en Pensel, af de største,
 Som næsten lignede en Børste.
 Og da jeg spørger ham om Maaden,
 Saa løste han mig hurtig Gaaden:

J stryger, sagde han, jer Næste
 Fast saadan, som man strigler Heste;
 Saa vil J skue snart Effecten,
 Hvor elegant han glindser, Knekten! —
 Saa glad jeg neppe bliver mere;
 En Baham jeg betalte glad,
 Og iilde fra den store Stad.
 Og nu vil jeg dig strax polere.

Hurliburli.

Hvis du den har i dine Lommer,
 O, skynd dig, førend Fruen kommer!

Hulla.

Ja, det kan ganske hastig skee,
 Thi kun de Dele, man kan see,
 Behøve vi sin Glands at give;
 Med Resten kan det gierne blive.

Han sætter sig ned, som Een, der skal barberes, eller lader sine
 Støvler blanke; hun overstrøger ham Ansigt, Bryst og
 Hænder med Artighedens og den fine Levemaades Fernis.

Amine

kommer venligthilsende med sin Tryllestav i Haand.

God Aften her, J kiære, kiære Venner!

Hulla

neier, og kysser hendes Slæb.

Allah velsigne dig, vor naadige
 Prindsesse, som foragter ei de Smaa!
 Sandt nok, man kiedes ofte hos de Store.
 Alting har sin Tid. Hvad vor Bopæl angaaer,
 Saa kan vi ikke klage just i den Post.
 Vi boe ret smukt i dette gamle Tempel.
 Det er lidt sprukket hift, det skulde klinkes;

Dog, af! hvor faaer man sliq en Messingstaastraad?
 Og naar ei Binden blæser just fra den Kant,
 Saa trækker det kun ubetydeligt.
 Og Bandet har vi da for Ingenting,
 Hvad ikke er en ringe Post. I Staden
 Har hver sin Post, som han betaler for;
 Der deler man jo Bandet i Portioner
 Som anden Levemaade. Bær saa artig
 At sætte dig, min allerbedste Frue!

Amine.

Tak, Gode! jeg er træt og hed.

Hulla.

Ja, det

Er ogsaa koligt lidt, saa hen ad Aften.

Amine.

Jeg siger, jeg er hed.

Hulla.

Saaledes! ja,

Det er lidt summert, denne Marsens Tid.

Amine

flaaer Eloret op, og trækker sine Handsker af.

Men her er deiligt her!

Seer paa Hurliburli, og siger sagte:

Gud, hvilken Rædsel!

Ha, glem ei, svage, sandselige Qvinde!

At sorten Skal indslutter sneehvid Ræerne.

Kiærlig.

Min Ven — min kiære — Agib —

Hurliburli

har plukket en Rose og nogle Forglemmigei af Blomster-
frandsen; han rækker hende dem affecteert med en let Com-
pliment.

Jeg er stum,

Men Blomsten taler.

Amine smilende.

Og hvad siger Blomsten?

Hurliburli smægtende.

Auf Rosen wandle und Vergißmeinnicht!

Hulla

sagte, nikker tilfreds.

Han taler Persisk, Fernissen har hiulpet.

Amine

forlegent smilende.

Det har den ofte sagt; og dog — jeg veed ei,

Hvad siger du, min Hulla? saaer det ei

I denne Mund en selsom, egen Ynde?

Der horer Noget til at spøge muntert

I denne Tilstand. Hvilken Siælestyrke!

Hulla.

Man bør ei rose egne Hænders Arbeid;

Han er min Søn, og Ublet, veed man da,

Ei falder langt fra Pæren, hvad det hedder!

Men evigt Skarn, om Hurliburli ei

I Morges selv har bundet disse Arandse

Til Gre for din fyrstelige Naade.

Amine.

Det har du selv?

Hurliburli.

Min Moder siger det,

Lær Sønnen være af en anden Mening?

Amine.

Hvor han er selsomt stemt i Dag!

Hulla.

Nu vil

Jeg hente Kaffekiedlen; thi jeg veed,
 Du ynder denne skønne Moccafrugt.
 Lad Tiden ikke falde dig for lang
 Saalænge med min Son, min ædle Frue!

Hun gaaer, og giver Hurliburli et betydnende Blik.

Amine.

Det er dog ret en venlig gammel Kone,
 Ei sandt, min Ven?

Hurliburli.

bestandig affecteert.

Ja, Allah være lovet!

Han har velsignet hende med en Livsfrugt,
 Som vilde skatte sig lyksalig, hvis
 Du fandt, den var ei ganske uden Smag.

Amine sagte, urolig.

Min Gud!

Hurliburli.

Men fryser du ei paa din Haand?

Du trækker Handsken af!

Amine.

Paa ingen Maade.

Hurliburli hurtig, naturlig.

Det hvide Fædt imellem Hud og Riød,
 Det varmer, ikke sandt?

Gatter sig.

Jeg vilde sige,

Du har den uforligneligste Teint,
 Som noget Die saae — og ikke saae!

Amine.

Nu, du er sort, fulsort; det er ret smukt.

Sukker.

Jeg husker ogsaa dengang, du var hvid.

Hurliburli.

Saa har du meer Hufommelse, end jeg;

Ihi det er ganske gaaet mig af Glemme.

Amine

tager fortrolig hans Haand.

Sig mig, min Ven! troer du paa Hegeri?

Hurliburli.

Ja! hvilken comme il faut troer vel paa Sligt?

Amine.

Grindrer du dig Mesrums Rosenhauge?

Hurliburli.

O ja! jeg tidt frøb over Plankværket

At stiale Frugter der, da jeg var Skovtrold.

Amine forundret.

Hvad siger du?

Hurliburli fatter sig.

Jeg taler da figurligt,

Jeg mener nemlig mine Lapseaar,

Tidsaldren med de lange Haandsled, Frue!

Ungdommen raser, veed du —

Amine.

Ricere Ven!

Du forekommer mig saa spændt, saa fremmed.

Jeg aner dog, hvad du vil skule mig.

Hulla

kommer med Kaffe.

Her bringer jeg dig en beskeden Skaal.

Tag nu til Takke! Ude snurrer alt

En Pandekage!

Sagte til Hurliburli.

Hør du! der er hændt mig
En Fandens Streg. I Hastværk satte jeg
Den Fernisflaske, som du veed, paa Laaget
Af Saltebotten, der bestandig hænger
Paa Skorstensvæggen. Uden Tvivl er nu
En Draabe faldet ned i Saltet, seer du!
Og da jeg vilde salte Smør til Ragen,
Og smager paa det, er det ganske sødt,
Har tabt sin Skarphed, og er bleven attisf.

Hurliburli

flaaer Hænderne sammen.

Hulla.

At sige da, det indenlandsk moderne,
Som her man koger af det bare Vand.

Hurliburli sagte.

Gud veed, hvor hun faaer al den Viisdom fra
Om attisf Salt og Rioskensalt! Gid Jeen
Mig havde givet noget mere Kundskab!
Den Fernis hialp det Ydre; men jeg kommer
Nok til at bruge med indvortes Midler.

Beziren og adskillige Drabanter styrte ind i Tempset.

Beziren.

Stød Moren ned!

En Slave

giennemfører ham med et Sphd.

Dø, dø, din sorte Hund!

Amine

griber hurtig sin Tryllestok, og flaaer Vand paa Moren af Rilden.
Lev!

Hurliburli.

Jeg er dræbt!

Amine.

Swæv mellem Død og Liv!

Forbliv i denne Tilstand, som du er!

Bender sig til Slaverne, og sprænger Band paa dem af Kilden.
Bevæger eder ei fra eders Sted,
I andre Nidinger!

Beziren.

Hvad? tover I?

Amine.

Tal! handler du paa Machmuds Vink? Jeg veed,
Du hader ham, den blodige Tyran.
Staaer Agibs Liv i Fare? Flux jeg iler
Til Hielp.

Beziren.

Forsvar dig selv, i Fald du kan.

Machmud er falden paa sin egen Gierning;
Den lumste Tordensky nedlod sit Lyn,
Den slog i Mosen, Luften er befriet.

Amine.

Er Machmud dræbt, og Agib Konge?

Beziren.

Ja!

Og han vil gjøre Brug af Kongemagten.
Vær du forsikkret!

Amine.

Himmel — Tal! hvor er han?

Beziren.

I Skoven ikke langt herfra; men vil
Ei værdige din lave Troløshed
Et Diekast. Han kender dine Rænker.

Følg mig til Fængselet! Paa Torvet skal
 I Morgen Folket skue dig til Skiændsel,
 Og see dig, Skiøge! brændende paa Baalet.
 Følg, siger jeg!

Amine.

Dig?

Beziren.

Latterlige Modstand!

Amine

kaster Band paa ham.

Bliv til en Tornebusk!

Beziren forvandles til en Tornebusk.

Nu kan du rive

Den Laabelige, som frivillig kommer
 Dig nær! Staa der, og kied dig, Hagi Hassan!
 Med dine skarpe Torne, til du visner.

Tornebusten bedækkes pludselig med hvide Blomster.

Den blomstrer hvid! Vil den bevise mig
 Maaskee saaledes sin Ustyldighed?
 For filde! nu er Naseriet steget
 Høit — til sit Yderste — nu maa det virke.

Slaaer Band paa Slaverne.

I feige Slaver! vorder Frøer og Tuder,
 Og skiuler eder angst i Stenes Rister.

Slaverne forvandles til Frøer og Tuder, humpe forstrækkede
 bort, og sige: Brestekker, koar, koar!

Hulla,

som har staaet i stum Forundring, slaaer heftig Hænderne
 sammen, og raaber:

O, Himmel! ja, det er en Fæe, det seer jeg,
 Saa mægtig som den store Floristane!
 O — hun kan hielpe!

Amine fortvivlet.

Hjælpe? gode Allah!

Det Liv, som veg, jeg kalder ei tilbage.

Hulla.

Jo — hun kan hjælpe mig.

Amine.

Du arme Kone!

Jeg kan det ei.

Hulla

falder paa Knæ.

O, for Prophetens Skyld,

Afskaa mig ei min inderlige Bøn!

Amine.

Troer du, jeg længe dvæled, hvis jeg kunde?

Hulla

foldes sine Hænder.

Du kan, i Fald du vil.

Amine.

Jeg redde ham?

Hulla.

Hvad ham! det vil vel finde sig med Tiden.

Hver er sig selv dog nærmest.

Amine.

Og hvad vil du?

Hulla.

Al, al den Tid og Stund, jeg leved, ønske

Jeg mig at blive til en deilig Dame.

Det lykkedes mig ei; min Hud blev brunn,

Mit Bryst blev fladt, min Fod blev stor, min Pande

Blev lav og rynket. Store Fæe, hør mig!

Gjør Kinden rød, og Barmen hvid og fyldig,

Og Haaret langt, og Foden lille; fort

Forvandl mig til en ung og deilig Pige
Paa atten, nitten Aar.

Amine.

Det er det Dnske,

Som du besjæles af i denne Stund
Ved Synet af en sliq Glendighed?

Hulla.

Ja, gode Frue! ja, det er, min Sandten!

Amine

kaster Vand paa hende.

Bliv til en haaret, hæslig Drangutang
Med spaltet Mund, huuloiet, med en Hale,
Med lange Arme, fire lodne Hænder,
Med latterlige melancholske Rynker
I dyristt Afsyn; Skræk for Menneket,
Som seer i dig sin meest ulige Lige!
Saaledes skal du pleie min Tilbedte
I dette Tempel. Og naar Maanen smiler
Fortvivlet blegguul fra sin Sorgeskj,
Da skal Amine, hvid som Spøgelsket,
I lange Klæder hvisle giennem Krattet,
Og standse her og flage med sin Ben.

Hulla

forvandlet, sukker.

Jeg er, hvad for jeg var. Det gif i Ring.
Umættelighed er en hæslig Ting!

Amine

kysker Hurliburli paa Panden.

Farvel! mig kalder Hevnen! Land og Rige
Skal lide skræffeligt og fælt, som du.
Forræderen skal straffes. Jeg har Magten.
Og naar jeg kolet har min bittre Harmen,

Da iler jeg tilbage til dit Leie,
 Og din Amine's Graad skal kappes med
 Den stille Bæk i aldrig standset Nislen.

Hurliburli.

Hvad? du forlader mig i denne Tilstand?

Amine

omfavner ham.

O, elste Agib! virkelige Agib!
 Min Ven, som ved et grusomt Trylleri
 Har tabt din Skionhed! tag paa Gravens Bredde
 Din himmelske Skikkelse paa ny,
 Som du i Mesrun's Hauge vandt mit Hierte.

Hun besprænger ham atter med Vand.

Er af Naturen du en fulsortet Mor,
 Saa bliv det! men har snedig Trolddomsmagt
 Forvandlet dig — saa fast din sorte Maske,
 Og bliv igien saa herlig, som du var!

Hurliburli

forvandles til Skovtrold igien, og siger:

Jeg er, hvad før jeg var.

Amine

ude af sig selv.

End større Spot?

Ha, nu er Løsneth givet, Maffkeraden
 Er alt begyndt! Blæs, Storm, i din Basun!
 Pib, Vind, i Fløiten! Slaa paa dine Paufer,
 Du mørkebrune Sky! og quid Fiolen,
 Du vilde Bølge, mellem Sivets Strænge!
 En lystig Leg! Hyrdinden blev til Hex,
 Den Skionnefte blandt Mænd, som Jorden eier,
 Er en affkyelig Trold. Jeg kunde græde,
 Hvis ei det var uhyre latterligt;

Hvis ei min Graad blev Krokodilletaarer!
 Belan, saa lad det nu kun gaae sin Gang!
 Du staaer saa følesløs, du gamle Geg?
 Du smiler tillidsfuld, du tørre Jord?
 Ha, I skal rores til Medlidenheden!
 Og disse kolde Dyr i Hovedstaden,
 Der gaae kun om i Egennyttens Søsler,
 Og spotte med Amines Sværmeri,
 Og bære Brændet alt til hendes Baal,
 For ret at see et Skuespil i Morgen —
 Ha, Daarer! I skal tage Deel deri.
 Hvad skal I med det røde, varme Blod?
 I har dog egentlig en Fisknatur,
 Omtumler i det falske Element
 Af kolde Høfligheder, mens den Store,
 Hvad Dieblis han kan, den Mindre sluger.
 Vel! I skal vorde virkelige Fiske
 Med følesløse Skæl, som før, om Brystet.

Hun svinger sin Stav.

Natur, omskift dig! bræk hver Skikkelse!
 Du, Land, bliv Sø! Forvandle dig, o Stad,
 Til kratbevoget Høi med Steenruiner!
 Men du, forhærdede, steenkolde Fyrste!
 Behold dit Hierte; men en Jænen fare
 Dig giennem dine Been: bliv Marmorsteen,
 Men oven Riød! Halvdelen, hvad du var!
 Alt jeg kan rase ud min Hevn paa dig,
 Og see Forræderblodet Rakken farve.
 Ryst, Geder! Blæs, o Storm! Chaotisk Nat,
 Dæk Jorden, og indhyl mig i min Smerte!

Hun iler bort. Forvandlingen sker.

Sabruen.

Fiskerhytten.

Sandib sidder med et Stykke Pergament paa Skibet og en Korpen,
grundende i dybe Tanker. Lolo leger i Hytten. De Smaae sove i
deres Kurve.

Sandib.

Hvis stærke Følelser, som heftigt røre
Det arme Hjerte Dag og Nat, kan skabe
En stakkels Fisker om til Digter af!
Saa er den trostesløse Fader een,
Som vrider Hænder ved sit Barns Forliis.

Læser:

Dybt i Jorden hvile,
Hustru! dine Been,
Hvor de sølvgraae Pile
Staaer om sunkne Steen.
Moder fik vi atter
I en Søster fik;
Hun var meer end Datter,
Hun var Moder her.

Af, hvor er Amine?
 Er hun ogsaa død?
 Slutte Sygdoms Pine
 Kindens Rosenglød?
 Hun er ei i Muldet
 Bag Cypressens Hæk;
 Hun er solgt for Guldet
 Til en Røver fræk.

Langt fra Hiemmet drager
 Hun paa sin Kameel.
 Trøstesløse Klager
 Blev kun hendes Deel.
 Bittert Taaren bader
 Hendes skionne Bryst.
 „Fader, grumme Fader!“
 Lyder hendes Røst.

„Du, som ømt mig trykte
 Til din Barm hver Dag,
 Naar Amine søgte
 Dine Favnetag;
 Hørte hendes Smiger
 Med en henrykt Hu —
 Hvordan blev en Tiger
 Af en Fader du?“

Tiger? — du fornærmer!
 Tigheren er tro,
 Tigheren beffiermer
 Sine Unger jo,

Tigere ei vælger
 Malmet for sit Kuld,
 Tigere ei sælger
 Sine Børn for Guld.

Men fra Viinbierget vasked den skelende Trolde
 Med Rinden i Purpurluer,
 Som forstaaer at fange sig Hiertet i Bولد,
 Bed at kryste de soulmende Druer.
 Han vifled mig ind i det sledske Garn,
 Jeg fik Zechiner, og misted mit Barn.
 De ligge paa Havet i Sandet,
 Blodpengene tvættes af Vandet.

Dog da der intet Haab er om
 At faae min tabte Eiendom
 I dette Liv tilbage,
 Saa vil jeg kaste taus mit Net,
 Og nøies med den ringe Dræt,
 Og standse med at flage.
 Jeg har jo dog igien de Tre —
 Bort, bort, I fæle Tanker!
 Den Fierde skal jeg hisset see,
 Ei brister Haabets Anker!

Lolo.

Min Faer!

Sandib.

Min Lolo!

Lolo.

Lolo er bedrøvet,

See, han har Vand i Dinene!

Sandib.

Hvorfor?

Lolo.

For det, du læste, var saa rørende.

Sandib sagte.

Han snapper hvert et Ord.

Goit.

Hvad veed du alt

Om Rørende? hvad læste jeg?

Lolo.

Det var

Jo om Amine, om min stoffels Søster.

Sandib.

Hvad hun?

Lolo.

At hun sad borte paa Kamelen,
Og græd, og kom ei mere.

Sandib.

Vær kun rolig!

Lolo.

Nei, jeg er saa bedrøvet her i Hytten,
Fra den Tid hun er borte. Du har lovet,
At hun skal komme; men hun kommer aldrig.

Sandib.

Hun kommer nok.

Lolo.

Ja, hisset hos Vor Herre!

Men jeg vil ikke komme til Vor Herre;
Saa skal jeg puttes i den sorte Jord,
Der er saa koldt.

Sandib opbragt.

Ha, gamle Marcebille!

Fordømte Hæx! dig var det, ene dig,
Som røved mig min Skat; du har forført mig.
Det saae jeg steds i dine lumste Miner,
Naar du besøgte hende. Du misundte
Min Armod sin Lyksalighed.

Lolo angst.

O, Faer!

Skield ei, og kald dog ei paa Marceville!
Der staaer hun ude.

Sandib.

Hvor?

Lolo.

Før Binduet,

Og figer ind, og knuger Næsetippen
Mod Ruden, saa den bliver flad og hvid.

Sandib urolig.

Hvad, Dreng? hvad drømmer du?

Lolo

torrer sine Dine.

Nu er hun borte.

Sandib.

Gaa i din Seng!

Lolo.

Bær ei bedrøvet, Faer!

En anden gammel, venlig Kone, ude
Bed Stranden, som jeg møder ofte der,
Har lovet, at jeg snart skal see min Søster.
Græd ei! i Morgen er det Maanedsdag,
Saa gaaer jeg aarle ud i Morgenrøden
Og finder min Zechin. Saa kan du kiobe
Dig Biin, og drikke vor Mines Skaal.

Sandib

stirrer til Vinduet.

Nu seer jeg hende.

Lolo bange.

Hvem?

Sandib.

Den gamle Drage!

Med Næsen imod Ruden, som du siger.

Hun prøver paa at trykke Næsen flad;

Det lykkes ei, den voxer meer og meer,

Og bliver til en lang, uhyre Pølse.

Lolo

kryber angst til Faderen.

O, Fader!

Sandib.

Kogl du kun, du lede Trol!

Dit Kogleri gjør Sandib atter rolig.

Jeg frygter Gud, og han vil hielpe mig.

I Allahs stærke Navn, forsvind, din Satan! —

Nu er hun borte.

Lolo.

Lad os gaae i Seng,

Men synge først vor Aftenbøn!

Sandib.

Kom, Lolo!

Drengen knæler ved sin Faders Side mod Østen. Sandib synger
med dyb Bas, Lolo med klar og velklingende Discant.

See ned i Naade, Himlens Fader!

Til denne lille Hyttes Tag.

Endt atter er en Livets Dag,

Din skionne Sol vor Jord forlader.

Men ei, fordi fig Dagen fierner,
 Har Haabet dog min Siæl forladt;
 Jeg veed, at giennem Tidens Nat
 Nedblinke Evighedens Stierner.

Hvo staaer vel reen for Herrens Throne?
 Hvo synker ei for Naadens Fod?
 Dog ærlig Anger, kraftig Bod
 Kan Alretfærdighed forløse.
 Blæs, vilde Storm, paa Livets Bove!
 Boy, skarpe Torn, paa Tidens Bei!
 Barmhiertigheden slumrer ei,
 Den vaager — jeg vil rolig sove.
 Baderen klæder sin Dreng af, og gaaer i Seng med ham.

Adenfor Hjttten.

Mørk Natten er, og Stormen gaaer, og vælter Søens Bove,
 I Skum sig kruser dunkle Vand, hoit brøle Strandens Skove,
 Som Volger de sig boie ned, de gule Høstens Toppe.
 Paa Himlen findes Maanen ei, endskiondt den længst er oppe;
 Men lange Rifter pludselig i Skyens Forhæng blive,
 Nu viser den sit Ansigt frem, den lysegule Skive,
 Og Alt fremtræder for dit Syn, du Vandrer hist paa Heden!
 I solverfarvet Heitidspragt dybt rores Volgen neden,
 Men Grønt og Guult og natligt Sort i Skovens Bierge rores.
 En Ugle vipper hist paa Green; dens Skrig i Natten høres.
 Nu figer ogsaa Stiernen frem med dæmpetblege Lue,
 Bag underlige Billedsky man kan dens Blinken skue.
 Den vælter sig som en Kameel, den sortblaa Sky, tilbage;
 Nu brebes den i Længden ud, og bugtes som en Drage,
 Igennem Svælgets dybe Gul de stærke Vinde siunge,
 Der blinker Himmelvognens Stang, og gløder som en Tunge.

Men pludselig det bliver tyst, sig Vinden ganske lægger,
 Et selsomtøbet Sølvspil den hele Sø bedækker.
 Hvo flyder der med hviden Bryst, saa prægtig som en Svane?
 Det er den hierteløse Fæ, den grumme Floristane.
 Hun kieded sig paa Havets Bund; hun nærmed sig at lytte
 I Herestikkelse, som før, ved Sandbids Fiskerhytte.
 Hun horte hans Forbandelser, og svulmed som en Palme,
 For pludselig at knuse ham — da lod hans Aftenpsalme.
 Da veg hun ræd paa Volgen ud, alt som en Havets Pige.
 See, Brystets stolte Hvælvinger nu over Volgen stige!
 Frit lokke sig de gule Haar, de hen for Vinden flakke,
 Og slynge sig velslygt ned ad Fæens hvide Nakke.
 De solvblaae, fine Fiskekæl bedække Bug og Svandsen,
 De fliste Farve tusindfold med Bugt i Maaneglandsen.
 Men stille nu! hun kalder frem saa stolt med Hersterminen
 Den Havfru dybt fra Havets Bund, som Lolo gav Jechinen.
 Der sidde de nu begge to paa Stenen hist i Vandet,
 Og tale høit, og Digteren kan høre dem fra Sandet.

Floristane.

Hvi vader du bestandig her ved disse Fiskerleier,
 Som Manden med sit Net paa Stang, naar han vil fange
 Reier?
 Hvi svømmer du ei fri og fri derude, for at beile
 Til Roes med stolteste Fregat, som bedst forstaaer at seile?

Havfruen.

Tilgiv, o mægtigstore Fæ! din ringe Tienerinde.
 Jeg frygter ei for Volgen, ei for Himlens stærke Binde;
 Men Havet er en øde Mark, hvor ifkun Tanget voxer.
 Hist brøle fromt i høien Græs de mørkebrune Ører;
 Der quiddrer Finken fra sin Qvist; der spredes Blomster-
 duften;
 Der stiger milde Skorstensrøg fra Hyttens Tag i Luften;
 Der synge Fiskerpigerne, hvor Lundens Lov sig krolle.
 Her sufer det uhyre Hiul i Evighedens Mølle.

Det er saa mørkt og koldt, hvor dybt Korallen Grunden
maaler;

Man længes efter grønne Jord og efter Solens Straaler.
Da fryder mig at ligge her paa Stenen nær ved Landet,
Og stundom lidt at sole mig blandt Sivene paa Sandet.
Mig Fisken gaaer trygt forbi ved sine Morgensange;
Det glæder mig, at Fisken er ikke for mig bange.
Jeg følger ham med Beemodsblik, med Taaren i mit Øie;
Men komme Børn og rædde Moer fra Markens grønne
Høie,

Da lader jeg de brede Siv min Fiskehale dække,
Og plumper hurtig ned igien, for ei dem at forstrække.
Floristane.

Du lyver! det er ikke saa; jeg har alt mærket længe,
Hvordan den lille Fiskerdreng du bringer ofte Penge.

Havfruen.

Jeg bringer ham dem ikke selv; men jeg er hans Veninde,
Og lader stundom ham lidt Guld blandt Riselstene finde.
Hans Fader er ulykkelig, han har sin Datter mistet;
Hvis Fattigdom ham pinte til, da blev for haardt han
fristet.

Floristane spodse.

Medlidenheden morer dig, den skal mig ogsaa mere;
Jeg bringer ogsaa Løse Guld, og jeg har Mynter store.
Stif du kun ned til dine Skær, og plei kun egne Unger!
Jeg fylder Løse Hat med Guld — og Bandet i hans
Lunger!

Hans Fader er min gamle Ven. Seer du, jeg vilde nødig
forglemme, hvad jeg skylder ham; thi han er saa ærbødig.
Han taler om min store Magt, som sommer sig en Fisker,
Mit Billed daglig i sin Lund med Blomster han for-
frister.

En Godhed er den anden værd; nu kommer ogsaa Vennen,
 Og hvad hans Fader har fortient, betaler jeg til Sonnen.
 Havfruen sagte.

O, arme Lolo! stakkels Barn! Fordærvelsen dig truer.
 Mit Bryst, bedækt med haarde Skæl, dog kjærligt for dig
 gruer.

Sun mægtig er, langt meer end jeg; hvo kan mod hende
 kæmpe?

Maaskee dog ved Forsigtighed jeg kan din Fare dæmpe.
 Jeg skiuler mig bag vaade Tang, for Alting der at mærke.
 Hvi er den Gode tidt saa svag imod den onde Stærke?

Sun synker i Vandet.

Morgen; Solen staaer op.

Floristane i Vandet, som en deilig Havfrue. Lolo kommer
 løbende ned til Stranden fra Hytten.

Lolo.

Hvor her er deiligt her i denne Morgen!
 See, Solen staaer i Vandet som en Kugle,
 Og brænder. Hvordan kan dog Vandet brænde,
 Som er saa koldt og vaadt? God Morgen, du
 Min gamle Pils! Jeg maa dog see engang
 Min Fuglerede.

Han flavrer op i Træet.

Den er fløiet bort!

Al, mine stakkels Fugleunger, de
 Er borte! — Men hvad svømmer hist i Vandet?

Floristane mellem Sivene.

Indige Blut, som saa rødmostet hænger
 Tungt, som en Frugt, paa den gyngende Green!

Ei kan jeg tvinge min Friktelse længer,
 Havfruen vinker dig ud til sin Steen.
 Skiont som Murikler dig Lofferne kruses,
 Spaltede Kirsebær ligner din Mund.
 Følg mig til klare, koralsrøde Grund!
 Der skal du giestes, og der skal du huses.

Lolo i Træet.

Ei ei! hvad det dog er en deilig Qvinde,
 Som synger der saa smukt.

Raaber.

Hvad vil du mig?

Floristane.

Trykke dig ømt til de svulmende Bryster,
 Sætte dig Sivenes Krands paa dit Haar.
 Jeg er din Moder, og jeg er din Søster,
 Herligt jeg med dig at lege forstaaer.
 Pleies du skal i en skyggefuld Have,
 Alt skal du faae, som behager dig bedst.
 Bølgen og Binden skal vorde din Slave,
 Muslingen Bogn, og Delphinen din Hest.

Lolo.

Ja, det var rart; men jeg kan ei forlade
 Min stakkels Faer og mine Søskende.

Floristane.

Ofte du skal om de Elskede drømme,
 De skal besøge dig tidt, hvor du boer,
 Hvor over Berler Smaafisken svømme,
 Deilige Snog om Krystallen sig snoer.
 Flodens utallige venlige Koner
 Klæde dig af, og klæde dig paa.
 Rølige, saftige, hvide Meloner
 Store som Græskar i Bølgerne staae.

Lolo.

Men det er saa kiedsommeligt dernede,
Og der er fæle Dyr, som gjør Fortræd.

Floristane.

Fiernt du med mig skal til Polerne vanke
Did, hvor af Jis er Paladserne bygt.
Havhesten her med sin finnedede Manke,
Hvergang den seer dig, skal vrinske med Frygt.
Genhiørningshvalen ærbødig skal bære
Bort med sin elfenbeensflettede Stang.
Frygt ei for Haiens tresaugede Riave,
Uhyret flygter for Havfruens Sang.

Lolo.

Nei, nei! hver Dag jeg venter paa min Søster;
Hvad vilde vel Amine sige, hvis
Hun kom igien, og ikke sandt sin Lolo?

Floristane.

Dybt i sit Fangetaarn sidder Amine,
Taarnet er slebet af klar Diamant.
Ofte hun sukker med smilende Mine,
Hvergang du leger ved Havbreddens Kant.
Tydeligt seer hun sin Lolo paa Landet.
Seer du ei hende? Kom, end hendes Nød!
Slipper du Grenen, og springer i Vandet,
Synker du flux i den Elskedes Skød.

Lolo.

Al, jeg faaer saadan Lyst! Men det er sandt,
Jeg først maa søge efter min Zechin
Derhenne mellem Stenene, maa bringe
Min Fader først Zechinen, tage Afsted
Først med min Faer, med Koreb og den Mindste.
Al, skal jeg ogsaa nu forlade dem?

Nei, det bedrøver mig. Mit Dje fyldes
Med Taarer, naar jeg seer til Hyttetaget.
O, send Amine heller op til os!

Amines Billed i Vandet.

Kom, Volo! See, her er jeg.

Volo.

Er du der,

Min Søster? min Amine, er det dig?

Amines Billed.

Spring ned i Vandet til mig!

Volo.

Hvordan kommer

Jeg op igien?

Amines Billed.

Du kommer op igjen

Snart af dig selv, og svømmer hvid paa Bølgen.

Volo.

Nu da, i Allahs Navn! der har du mig!

Han springer ned, Bølgerne slaae ham over Hovedet. En
Stoggerlatter toner hen ad Havsladen.

Floristane

synger vildtghyngende frem og tilbage paa de skumrende Bølger:

Først Fuglen er saa bange

Før saale Klapperslange,

Som gaber dybt ved Træets Rod;

Fra Kvist til Kvist den flygter,

Det hjælper ei, den frygter,

Den drives af sit eget Blod.

Dens Hierne sig forvirrer;

Kun Klapperslangen stirrer —

Og som en Myg i Lysets Blod,

Den styrter i sin Død.

Stiært, bliv Binge! Skæl, bliv Fiær!
 Fisk, bliv Fugl, og svøm ei meer!

Hun stiger i Luften som en Fæe med store hvide Vinger, og forsvinder.

Gaasfruen

stiger op fra Dybet med Tang paa sit Hoved og med Lolo i sine Arme. Hun seer sig frygtsom om.

Er hun borte? Hun forsvinder

Hist ved purpurrode Sky.

Elskte Barn med blege Kinder!

Er der intet Haab paa ny?

Hun lægger sin Haand paa hans Bryst.

Allahs Godhed være lovet!

End dit lille Hierte slaaer.

Læg imod mit Bryst dit Hoved!

Snart din dybe Søvn forgaaer.

Men — i Fald hun skulde søge?

Finder reddet ham ved mig?

Det vil hendes Harm forøge,

Grusomt vil hun hevne sig.

Jeg ham vil paa Stranden lægge

Paa det varme Middagssand.

Røle Blade skal ham dække

Før den alt for stærke Brand.

Der, som død, med Rosenfinder

Skal du hvile nu et Aar.

Hvis dig Feen atter finder,

Troer hun dig paa Dødens Baar.

Vel din stakkels Fæer vil græde,

Naar han seer dig taus og stiv;

O, men større blier hans Glæde,

Naar dig skienkes atter Liv!

Lolo, hvil i Sivets Have,
Bierget vel for Vand og Vind!

Jugen vil dig der begrave,
Naar de see din Rosenkind.

Hun gjør en Indhegning med Siv i Sandet, hvor hun lægger
ham.

Eftermiddagen derpaa.

Sandib med endeel andre Fiskere ved Lolos Liig.

Sandib.

I Fald jeg eengang taber reent Forstanden,
Saa lad det ikke undre eder, Brødre!

En grusom Skiebne følger mig, misunder
Min Hyttes Tang sin tarvelige Fryd.

Den blandte Beesthed i mit Kildervand,
Rev Rosen af min Hæk, lod Tornen staae.

Det er den Tredie, som jeg nu har mistet
I stakket Tid. Dog jeg har To igien,

Naar de er borte, faaer jeg No i Graven.

Han kaster sig fortvivlet ned.

Abubekr.

Fortvivl ei, Sandib! Drengen er ei død,
Han sover kun med røde Kinder.

Sandib.

Død,

Død er min Lolo! Jeg har siddet her
Den hele Dag og pustet Lust og Varme

Med mine Nys og Suk dybt i hans Lunger.
Det hialp mig ei, slapt faldt hans Arm tilbage,

Og Diet er for evig luft.

Abubekr.

Vi kan

Ei jorde ham; han smiler blomstrende.
Men vi vil bære ham med Sørgesange
Hift til den skionne, grønsværfrandste Hule
I Strandens Fjeld. Der kan han staae paa Baaren
Med Blomster om sit Hoveds gule Loffer;
Der kan hans Fader tidt besøge ham,
Og vaagner Livet atter i hans Hierte,
Saa veed han Veien, og kan løbe hjem
Og banke paa den velbekiendte Dør.

En anden Fisker.

Den stakkels Sandib, hvor han stirrer bleg!

Abubekr.

Den gode Mand er sær ulykkelig.
Han elstes af Enhver paa Fiskerleiet,
Og friste skal han nu saa haard en Skiebne.

Schaban, en tredie Fisker.

Han solgt sin Datter har i Drukkenskab,
Nu slæber han som Broder Hielpelos,
Fordi hans Dreng er plumpet ham i Bandet.
En herlig Karl!

Abubekr.

Hold Mund, din visne Kieltring!

Hvis ikke faster jeg dig paa din Hals
I Mudderpolen.

Schaban spodse.

Ei, hvor du er ædel!

Abubekr.

Bort, Basilisk!

Andre Fiskere.

Afsted, du folde Skumler,

Som altid leer, naar det gaaer ilde til,

Og søger smaalig efter Næstens Feil,

Til Halsen proppet fuld af egne Laster!

Schaban.

J vil dog ikke myrde mig?

Abubekr.

O, nei!

Det var et Raffearbeid; men bortjage

Dig som en Hund, det vil jeg.

Sandib

seer op fra sin Søn.

Riære Benner,

Opbringes ei, og fives ei for min Skyld!

Den onde Fisker sniger sig bort.

Noget derfra komme endeel sorte Slaver og bære en europæisk
herre med Secretair paa en Bærebør, omhvalvet af Palme-
grene. De sætte dem ned, de stige ud.

Herren begejstret.

Her er det altsaa?

Beiviseren.

Kun tre Skridt endnu

Til Benstre! See — her er det, Deres Raade!

Herren.

Kan jeg nu være vis forsikkert om,

At det var her, hvor Pharaos forfulgte

Den store Moses over Havet? Er

Nu dette virkelig det røde Hav?

Beiviseren.

Ja, Deres Raade! det er uden Tvivl.

Herren.

Det seer mig dog just ikke meget rødt ud.
 Jeg havde tænkt mig det langt rødere,
 Som Dreblood, som Blæk, som Syltetøi.

Beiviseren.

Det har et rødtligt Skær af Sandet, Herre!
 See, det er Alt. Med sliq Benævnelse
 Laer aldrig Geographen det saa noie.
 Det hvide Hav er ikke hvidere,
 Det grønne Forbjerg er ei altid grønt,
 Og mængen Skipper har tilsat sin Belsærd
 Paa skjulte Banker ved det gode Haab.
 Det maa ei tages lige efter Ordet.

Herren

flaær Hænderne sammen.

Her er det altsaa! Herregud, her er det!
 Ja ja! det forekommer mig, ved Gud!
 Som jeg endnu kan see i Bandet hiit
 Den Fure, hvor han flygted over Havet.
 Siig mig, min gode Ven! er ei den Stribe
 Derhenne, der, et Spor af Overgangen,
 Uthydeligt og næsten slettet ud
 Af Tidens Haand? Jeg skulde næsten troe det.

Beiviseren.

Just ligesrem et Spor er det vel ei;
 Thi Deres Naade veed vel af Physiken,
 At Bandet lukker sig paa Diebliffet,
 Naar man har fiernet bort den haarde Gienstand,
 Som stiller det. Men jeg forstaaer Dem nok;
 De mener: at den Magt, som Rastevinden
 Har over Bandet paa et enkelt Strog,
 Bar vel det samme, som i fordums Tid

Med mere Kraft adskilte Bølgerne.

Jeg finder denne lærde Hypothese
Særdeles findrig, og vil raade til,
At strax den tegnes op i Deres Dagbog.

Herren.

Aa, Secretair! skriv op: „Paa dette Sted
Blev Moses efterfat af Pharao,
Som man endnu kan see med egne Dine.“

Secretairen

tager en Brevtaske op, putter Blyanten først i Munden, og
skrifer saa paa Pergamentet.

Strax, naadig Herre, strax! „Paa dette Sted
Blev Moses efterfat af Pharao,
Som man endnu kan see med egne Dine.“

Han putter Bogen i Lommen, og siger sagte til Veiviseren:
Var det den lærde Moses Mendelssohn?

Veiviseren.

Nei, Herre! det var hans Tipoldefader.

Herren.

Hvor det er herligt, hvor det er livsaligt
At vandre saa i Tidens ældste Spor,
Og lure den sin Hemmelighed af!
Men hvad er det dog for et Dplob hiit?
Der sidder jo en Mand og græder henne,
Som han var pidstet! Siig, hvad fattes ham?

Schaban,

som har listet sig hen til den fremmede Herre, bukker dybt
for ham, og siger meget underdanig:

Det er en Fisker, eders høie Naade!
Som mistet har en Søn; hans Barn er druknet.

Herren.

Jh, du min Gud! han gjør et Bæsen af det,
 Som om han havde tabt en kostbar Onyx
 I Vandet, der i sin Tid havde tilhørt
 Den mægtige Kleopatra. Har ogsaa
 Den Smaaahedsaand udbredt sig fra Europa
 Til Kysten af det røde Hav? Min Gud!
 En Fiskerdreng maa drukne lidt imellem,
 Det er i Tingens Gang. Men siig mig dog,
 Har Ingen noget Sieldent her at sælge?
 Jeg kjober gierne smaae Mærkværdigheder,
 Som ikke er for dyre.

Schaban

tager et Stykke Muursteen op af Jorden, tørrer det af i sin
 Kiortel, puster derpaa, og præsenterer det meget pænt mellem
 Tommel- og Pegefingeren.

Denne Steen

Slog Pharao i Nakken efter Moses,
 Just som han skulde drukne. Eders Naade
 Kan see, der er endnu lidt Rødt i Kanten
 Af Nakkeblodet. Den er ikke dyr,
 Den koster kun en Baham.

Herren

kjober den, og slyr den til Secretairen.

Secretair!

Put den i Lommen.

Secretairen.

Jeg er saa belæsset
 Alt som en Arbeidsvogn, der kjoerer Muursteen.

Herren.

Jeg saaer at kiobe mig endnu et Gesel;
 Thi her er flere sieldne Kioftbarheder
 I dette Land, end først jeg havde tænkt.
 Og de er ikke meget dyre. Hvad
 Er vel en Baham for en saadan Steen,
 Som Pharaos slog efter Moses med?
 Nu vil jeg eftersee de dybe Huler,
 Der hist beboes af Trygolytterne,
 Som lever end fra Moses Tid.

Beiviseren.

Ei de,

Men deres Afkom, paa den samme Viis.
 Af Trogloodyterne — men det er paa
 Den anden Side, hist i Africa.

Herren.

Saa bærer mig da fort i Portechaisen!

I det han kommer Sandib forbi.

Græd ei, min Kiære! Ih, sy skamme sig!
 Han boer her mellem lutter Sieligheder,
 Har dagligdags den Strime for sit Die,
 Som Moses gjorde i det røde Hav;
 Hans Huus maaskee er bygt af lutter Teglteen,
 Hvormed Egypterne i fordums Dage
 Slog Jøderne i Rakken — og han græder,
 Fordi et Barn er død! O, Menneſke!
 Du er en Drm. — Nu bærer mig afsted!
 Jeg længes efter fleer Mærkværdigheder.
 Det Smaalige indsnæpper kun mit Sind,
 Jeg længes efter Pyramiderne.

Dem, Secretair! skal han optegne mig
 I Legemstørrelse.

Secretairen studser.

Herren.

Forstaa mig ret,
 Jeg mener perspectivisk i Forkortning.

Beiviseren.

Behager Deres Naade denne Bei?

Herren

sagte til Secretairen.

Naar det er seet, saa har jeg fast besluttet
 At gaae i Luften op i Luftballonen;
 Thi denne Flakken varer mig for længe,
 Og passer ikke til min Hurtighed.

De bære ham bort.

En aaben Hule i Nærheden af Stranden.

Den er rummelig og mørk, med mange naturlige Piller.
 Fiskerne komme med Lolos Liig; han bæres paa Klarer,
 sammenflettede med Siv. En Krands har han paa sin
 Tøse. Efter ham følger Faderen Sandis med det yngste
 Barn paa Armen og det andet ved Haanden, i Sørgekla-
 der. Fiskerne bære Fakler.

Sang.

Sov, hulde Dreng, i Søvnens Arme!
 Din Grav er aaben, stor og luun.
 Du slumrer, som paa Dødens Duun,
 Og slagred kort i Solens Barme.

O, vend til elskte Faderarme,
 For Israfil med sin Basun
 Opvækker Alle fra det Døde
 Til Evighedens Morgenrøde!

Stivt udstrakt paa den haarde Lilie
 Han har sit muntre Døe Lukt;
 Dog er ei Ungdomsrosen slutt
 Af Dødens grønlig-hvide Lilie.
 Høilovet være Allahs Villie!
 Kun ham tilhører modne Frugt;
 Men — tungt, naar Knoppen Træ forlader,
 Og spæde Barn fortvivlet Fader!

Maa alderstegne Olding blegne
 Med vise Blik, med solvgraae Haar,
 Da rørt du ved hans Leie staaer,
 Men seer ham fro i Graven segne.
 Vi veed: i Evighedens Egne
 Ham blomstre skal en bedre Baar.
 Kun Dødens Slummer ham forstærker;
 Han lever end i Slægt og Bærker.

Men visner paa sin tynde Stængel
 Den unge Rose, neppe fød,
 Og blegner i sin Moders Skød
 Ustyldigheds og Jordens Engel —
 Af! at en Engel vorder Engel
 Ved Videlsen af bitter Død,
 Det kan ei Hiertet tilfredsstille;
 Da maa den hede Taare trille.

O, Allah! huld du os beskytte
 De elste, dyrebare Smaae!
 Til Guld forvandle de vort Straa,
 Og gior et Palads af vor Hytte.
 Hvo vilde vel sin Lolo bytte
 For al den Skat, som findes maa?
 Bed vore Born har du os givet
 Det sande Himmerig i Livet.

Messingskrinet.

Stranden ved Fiskerhytten.

Tidlig Morgen. Naanen skinner endnu. Sandib med sit Net.

Sandib.

Det været har en Storm i denne Nat,
Som skulde Verden undergaae. Nu kiender
Igien jeg neppe Skiaeret, Bankerne;
Thi der er væltet store Stene ind
Fra Dybet. Her er fuldt af Tang. Maaskee
Er Stranden ubeqvem til Fiskeri
Fra denne Nat. Saa maa der bygges Hytter
Da paa et andet Sted; thi Fiskerleiet
Sig retter efter Fisken, det forstaaer sig. —
Jeg bliver her; jeg bliver ved min Hule,
Hvor Lolo ligger strakt paa Fiskeraaren.
Jeg bliver hos min lille friske Dødning
Med stive Lemmer og med Rosenfinder.
Saalænge Rødmen ei forlader ham,
Forlader Haabet heller ikke Sandib.

Hans Død har mere trøstet mig, end ængstet.
Jeg seer, en Fæe maa have her sit Spil.

Ond kan hun ikke være; var hun ond,
 Saa havde reent hun Lolo skilt ved Livet.
 Hun vil maaskee kun drille mig, kun prøve
 Min Jobs=Taalmodighed. Jeg haaber vist,
 Jeg faaer min Datter og min Søn tilbage.
 Saa vil jeg noies med de spæde To,
 Til Himlen mig beskierer alle Mine
 Her — eller i det mindste hist. — Saa faster
 Jeg da mit Net med tillidsfuld Fortrøstning
 Den første Gang.

Han faster ud.

Tre Gange har jeg Lov til
 At fiske kun i samme Dogn. Den Lov
 Er billig blandt os Fiskere paa Leiet;
 Saa raner ei den Ene fra den Anden,
 Kan ei betiene sig af mange Garn.
 Vi taaler ingen Rig imellem os;
 Den Fattigdom er let, som Alle dese.
 Vil Nogen prøve bedre Kaar — velan,
 Saa maa han søge andensteds sin Lykke.

Han trækker op.

Kun Steen og Gruus, kun Siv og Tang!
 Jeg prøve maa den anden Gang.

Han renser Nettet og faster ud.

Sandt nok, den Lov har ofte tvunget mig
 At gaae til Sengs med hungrig Mave. — O,
 Hvor var jeg dog en Daare, da jeg sørged
 For Brød! Jeg havde Lolo, min Amine,
 Og kunde sørge? Saa er Menneket!
 Unøisom med Nærværelsen, han lever
 I Haab kun og Grindring, kalder disse
 Kraftløse Gøglespil sin sande Lykke,

Og mærker ei, han er en Gudsbespotter,
 En Livsforagter, Tidens Vdeland,
 Som lader de kostbare Dieblikke,
 De ædle Perler, hvormed Livets Traad
 Betruffet er og prydet — rulle bort,
 Ufsionsomt, uden Virkning, uden Glæde!

Trækker op.

En Velslsbeenrad? — Stakkels blinde Vsel!
 Hvorledes er du plumpet ud i Vandet?
 Det var jo ingentid dit Element.

Han gjør Rettet reent.

Og dog — du hviilte mere roligt der,
 End paa det faste Land, du stakkels Vsel!
 Dig haaner ogsaa Menneſket, den Vsel!
 Og burde falde dig en ærlig Ben,
 En Lærer i besteden Taal. Jeg vil
 Verbødigt samle dine trætte Been,
 Og grave dig en Grav ved disse Pile,
 Du nyttige Medborger, du, i Staten!
 Meer gavnlig end saamangen Arbeidsherre,
 Der daglig brauter med sin Embedsiver,
 Foragter uden Hierte, Phantasie
 Og sund Fornuft, hvad der er meer end Flid,
 Og mærker ei, at han fra denne Kant
 Dybt under Dyret staaer; at han i Kræfter
 Og Trællelyst ei kappes kan med dig!
 Kom du, min længst misſkiendte Philosoph!
 Her skal du finde Ro.

Han lægger de sammensankede Been paa Stranden, og kaster
 Rettet ud igien.

Nu tredie Gang.

Bestier mig nu min Lykke, gode Allah!

Jeg ønsker ikke meget; kun lidt Gryn
 I Pennesiæren til min Fuglerede.
 De pibe hist, de stakkels Skaldede,
 Al, alt for tidlig rant fra Moderbrystet!
 En stakkels Fader maa opfostre dem;
 Saa negt ham ikke det Nødvendige!

Han trækker op.

Ha, det er tungt! heel tungt! hvad kan det være?
 Det river mig mit bedste Garn i Stykker.
 I Fald det ikke er en sielden Skat,
 Saa er jeg bragt til Bettelstaven, kiser
 Mig ikke sligt et Net igien. — Jeg haaber
 Det Bedste. — Al, jeg vover ei at see!
 End er der Haab og alle Muligheder;
 Maaskee det svinder om et Dieblif,
 Og efterlader kun — Fortvivlelsen.

Han trækker op.

Et Skriin! et Messingskriin! tilluft, forseglet! —
 Ha, Hurra! du har gjort din Lykke, Sandib!
 En Skat! en Skat! — Tilgiv, forliste Skipper,
 Min Fryd! den Gnes Død, den Andens Brød.
 Hvad er der i? O, lad mig skynde mig
 At rense det for Tang og Gruus, og aabne
 Det velforvarte Segl med Joldefniven.

Han løser Seglet uden at brække det, og aabner Kisten. En
 uhyre Røg stiger langsomt i Veiret ud deraf, som en Sky-
 stotte, og udbreder sin tykke Taage over Havet. Det lyner
 og tordner fra Skyen.

En Kæmpeskikkelse

bliver utheldig til Synne deri, og Sandib horer følgende Ord:

Ha, forbandede Fængsel, du!
 Knugt i Mulm, inden din Messingvæg,

Ved hvert Vedemod piinlig Qual,
 Karrigt berøvet Naturens Lys
 Og den friskvederqvægende Luft.
 Steds kun fastere trængt, stedse forhaanet af
 Bølgens Slag og den skurende Steen,
 Bidthensflummende Hav! i dit Purpur,
 Hørte jeg Fiskens susende Flugt
 Giennem et evigumaaleligt Rum;
 Mens til Qualm løst mine Seners
 Magt, mine Been, den uhyre Rygrads
 Bindingsværk, som en Rød i sin Skal,
 I Aarhundreders Lænke bragt,
 Frihed ranet og Vren, jeg laae;
 Ene begravet med Tanken, for ret
 At føle min Skam, og forbande min Munds
 Raadhed — ha, som tirred til Hevn,
 At den Bældige slog med Fordærv mig!

Sandib.

Hvad hører jeg? o, Allah! Muhamed!

Anden

bliver klarere til Synet i sin Sky.

Hellige Frihed! føler jeg atter
 Din qvægende Lyst? Kan jeg strække min Krop
 Ubehindret, vidt, i dit Luftrum,
 Som et Barn efter sin Slum, løst af sit Svøb?
 Bølg nu i Røg, og rund dig, o Skulder,
 I den himmelblaa Luft! Mine Been sig strække
 Fra Strand til Strand! Og som buldrende Torden,
 Lyde min Røst fra de pressede Lunger,
 Syvfoldskraldende hen over Biergtoppens Lind,
 Mens i Daggryet tindrende Lyn
 Blinker det uvante Blik!

Sandib.

O, Himmel! hvilken rædsom Skikkelse!

Aanden.

Salomon, Salomon, store Prophet!

Jeg raaber om Naade.

Aldrig Umgiadt trodser dig meer;

Adlyder blindt dine Befalinger.

Sandib.

De vilde Loffer paa det høie Hoved

Henslagte mellem Stierne. Jeg frygter

Hvert Dieblis, at den uhyre Gud

Skal træde mig paa Jorden som en Myre,

Alt som den tynde Taage meer forsvinder,

Og viser mig hans Ræmpeskikkelse. —

Men — er det virkeligt? Maaskee det kun

Er mig, som kryber ind, og ikke ham,

Som voxer? Er ved Trolddom jeg maaskee

Forvandlet til den Pusling Tommeliden?

Men saa er al Naturen med forvandlet;

Saa er hist Palmen blevet til en Tidsel,

Og Pilen Rosmarin, og Fiskerhytten

Et Sneglehuus, og Havet kun en Bæk,

Hvorover stødtesløst den Boyne stræver.

Mit Syn forvildes, og forvilder mig.

Aanden

træder frem paa Landet, omtrent tre Gange saa stor som

Fisken, og siger rolig efter at have fattet sig:

Nu sig mig Maaden, Fisker! Din Henrettelse

Dig forestaaer, dog vælg maa du selv din Død.

Sandib.

Hvad hører jeg? o, Allah! du vil dræbe mig?

Anden.

Jeg lovet har dit Drab, og holder ærlig Ord.

Sandib.

Afskyligt er dit Lofte, meer din Ærlighed.

Anden.

Bid, Dødelige! her du seer for dig en Mand.

Alt han er vild og kæmpestærk, fornam du alt.

Fra Verdens første Tider stormed Amgiad

Paa bratte Klipper, leged med Steenegene,

Slog Fosens hvide Skum i Porphyrbækkener,

Og rysted Biergets Ceder. Naar ham Hyrden saae

I Dalen; saae ham Jægeren fra Klippens Rand

Paa Skyens Drage ride giennem Lustens Drk —

Da gysle de. De vidste, jeg var lunefuld,

Fandt tidt min Spøg i, ned at styrte Jægeren,

Just som hans Bue sigted mod Steenbuccens Bryst.

Dog ofte hialp jeg atter gavmild Fattigdom,

Lod Qvinden finde Perler tidt paa Bøttens Bund

For Bryn, forvandlede snart mig en til Hyrdehund,

Og Ulven bed, som trued Gubbens Haarehiord.

Saaledes fandt jeg, stormende fra Fjeld til Fjeld,

En deilig Fæe af yngre Jetteslægt end min,

Fra Verdens mere blide Tid, da Skionheds Blomst

I Lænker havde lagt Titaners Kæmpekraft.

Hun fængslede ogsaa mig. Jeg saae, hun baded sig.

Just som de trinde Lænder steg fra Bolgerne,

Just som med runde Læg den yndigspæde Fod

Paa Strand hun satte, blev mig vaer den Deilige.

Hun rødmed, og den hvide Haand for lille var

Til at bedække Barmens unge Hvalvinger.

Forgieves greb hun efter lange gule Lok;

Den slagred ei i Bugter, snoede mørkere

I flamme Strimer ned sig ad den deelte Ryg,
 Som ind sig bugted vellystfuldt. Da fanged mig
 Den sledste Mø i sine Garn. Jeg hendes blev;
 Men hun ei min! Hun troløs var, som Havets Skum,
 Hvoraf hun opsteg. Tidt hun har bedraget mig;
 Men lumskt hun stulste stedse dog sin Utroskab,
 Indtil jeg eengang, som hiin græske Gudesmed,
 Fandt hende blussende troløs i en Elfers Arm.
 O, Daare! — see, da buldred jeg med Hidsighed
 Forbandelser mod Himlen og mod Salomon,
 Den Anders Konge, nævned fræk hans store Navn,
 Det Navn, som ingen Tunge spotter straffeløs.
 Og pludselig af Ebliis, af Seraphen, fast
 I Haaret greben, droges jeg fra Baarens Lund
 I Hav; han pressede mig i dette Messingskriin,
 Og stødte mig til Dybet. Hvad jeg sølte der,
 Du selv kan tænke: sluttet i et Fængselsbuur,
 Mens den Troløse — Skoggerlattren hørte jeg —
 Sig slutte lod i Bolerarme. Saadan laae
 Tre hundred Aar jeg rugende paa Havets Bund,
 Mit Fængsel mig, min Hustru og min Dval bevidst.
 Sandis.

Du arme Aand! da faldt dig Tiden grusomt lang.
 Aanden.

Som Biørnen suger Ladden i sin Vintersøvn,
 Jeg laae taalmodig, qualbetyngt, bag Belgerne,
 Og loved den, som frelst mig, Belønning af
 Gokfondas Diamanter, Ganges røde Guld.
 Thi Dodeliges Haand formaaer, hvad Aander ei:
 At løfte dette frygtelige Ristelaag.
 Men Ingen kom. Aarhundred svandt. Da bød jeg høit
 Min Frelser Throner, Persiens gamle Kongestol,

Arabiens Herfskab, meer: at vorde Tatarchan
 Og Indiens Mogul; svor, han ſkulde herſke vidt
 Som Tamerlan, fra Kyſten af det røde Hav
 Til Chinas Bredder. Ingen kom; ei Tibets Helt
 Paa vilden Stridſhingſt, klædt i ringet Pandſerſærk,
 Ei ſelv Georgiens ſmægtende Blondiners Lyst
 Var mægtig at hidløkke til min Redning ham.
 Et Evigheds Arhundred ſvandt; min Mæſſinggrav
 Stod glemt og ubevægelig. Lidt troede jeg
 Min Redning nær, naar Hvalen, han den Enſte
 Blandt Fiſk, ſom voved ſig ſaa dybt, berørte med
 Sin Finne Laaget. Ha, kun meer han feied det
 Fra Haabets ſierne ſommergrønne Blomſterſtrand!
 Da loved i min Nød jeg tredie hundred Aar
 Min Hielper: huuſlig Glæde, Sundhed, Levskraft,
 I Aſtrachan et Hiem, det ſkionne Paradiis,
 En deilig Biv, ſom elſkte ham, og vakke Børn
 Og Fred og gode Venner. Men et Secul ſvandt
 Selv tredie Gang; og knugt, ſom i ſin Perleſkal
 En Øſters, laae jeg Haanede. Da ſvor jeg vildt,
 At den, ſom nu min tunge Elavelænke brød,
 Den alt for tvære Nøler, ſkulde Døden døe,
 Og ene nyde Dødens Valg til Jindeløn.
 Anap ſvor jeg Eden, før et rædsomt Tordenskrald
 Hentoned over Havets Glader; tydeligt
 Jeg hørte Strømme ſuſe ned ſom Klippevæld
 Fra Himlens ſortnedhængende Bandhoſers Brud.
 Da ſtyrted Havuhyrerne til Havets Dyb;
 I Dødens Ekſæk de ſøgte Land, og knugende
 Hinanden i den bratte Fart, jeg mærkte vel
 Liigfiſten ſkubbes nærmere til Kyſterne.
 Saaledes har du fiſket mig. Jeg ſkylder dig

Din Fjndeløn, mig selv at holde tro min Ed;
 Thi siig mig, Fisker! — hvormed skal jeg dræbe dig?

Sandib.

Med Alderdom.

Aanden.

Ha, spot mig ei, Dumdriftige!

Sandib.

Hvad vover jeg, saafremt du dog vil dræbe mig?

Aanden.

Vel sandt, din hele Rigdom er dit usle Liv;
 Det viser mig din lurvede, luslidte Dragt,
 Dit Kummerstiil, dit revne Net. Ha, tak du mig,
 Som skiller dig paa een Gang ved en moisom Last!

Sandib.

Da blev det sikkert første Gang, at man med Tak
 Belønnet Utafnemlighed.

Aanden.

Hvi klager du?

Sandib.

Jeg aabner, som du selv forsikrer, venlig dig
 Liigkisten, skienker Frihed dig og Liv igien,
 Og du til Giengjæld rover mit, og slutter mig
 I Dødens Fængsel?

Aanden.

Hvorfor kom du ikke før?

Jeg havde gjort til Herster dig i Asien.

Sandib.

Kan mægtig Aand adspørge saa ensfoldigt dog?
 I Sandhed, du beviser, hvad alt mærktes tidt:
 At fiendne Kræfter enes ei med stor Forstand.

Anden.

Hvis ei min Ed var hellig mig, saa laae du alt
Vel femten Favne spaltet ned i sorten Muld.

Sandib.

Saa er dog Noget helligt dig?

Anden.

Mit Hresord.

Sandib.

Men ei din Hre?

Anden.

Rom ei med Haarkloveri!

Sandib.

Den Lov: du skal ei dræbe den Ustyldige,
Er ældre vel, end den, du svor i Rasenhed;
Den burde du dog holde først.

Anden.

Jeg svor den ei.

Sandib.

Rum hvad du svor —

Anden.

Forpligter mig.

Sandib.

Ei Allahs Bud?

Anden.

Hvor har du hørt det lyde? giennem hvilken Mund?

Sandib.

Ha, giennem Alnaturens!

Anden.

Muligt fik da du,

Saa spæd af Lemmer, ogsaa Dret mere fiint.

Den, som er skabt til steds at lyste, seer du vel,

Maa være lydhør. Jeg har ikke hørt det Bud.

Sandib.

Du hører kun dig selv; men hvo ei høre vil,
Maa føle, har du mærket i dit Messingskriin.

Anden.

Dumdriftige!

Sandib.

Nu, stands din ædle Hestighed!
Jeg holder strengt kun til dit eget Vilkaar mig,
Og gaaer ei længer. Døden har du svoret mig;
Belan! men — mig at overlade Dødens Valg,
Det hvor du ogsaa.

Anden.

Holder det, ved Salomon!

Sandib.

Fortræffligt! Altsaa: vælge skal jeg selv, ei sandt?
Ei tvinges. Thi saa meget veed du sikkert længst,
At Evang er ikke Valg.

Anden.

Jeg skal ei tvinge dig.

Sandib.

Heel vel! Og jeg — vil ikke vælge! Altsaa maa
Du følge mig opmærksom stedse, Skridt for Skridt,
For efter Eden strax, saasnart jeg fordrer det,
At stille mig ved Livet. Ingen anden Daad
I den Tid kan du foretage; ingen Flugt
Til andet Land du gjøre kan. Tro, som en Hund,
Maa du opmærksom følge mig til — Gravens Bred
Formodentlig, thi neppe vælger jeg min Død,
For selv den kommer.

Anden fortrædelig.

Gives i Naturen der

Saa glat en Snog, som Mennefskets Spidsfindighed?

Sandib.

Belan?

Anden.

Belan! jeg seer, du vundet har din Sag.
 Lev i din usle Tilstand, du Glendige!
 Som foretrækker stændig Trældom æreløs
 For værdig Død.

Sandib.

Hvor vil du hen?

Anden.

Forlade dig.

Sandib.

Det er imod din Ed; thi du skal følge mig.

Anden.

Jeg dig?

Sandib.

Og vorde Bøddel, naar jeg ønsker det.

Anden

kaster en Talisman til ham.

Gnid den, naar du er fied af Livet, og paa Stand
 Jeg kommer, Fisker! for at brække Halsen dig.

Sandib sagte.

Der blev igien jeg narret; thi jeg haabed vist
 At sætte ham i Løsegæld. Men uforlagt!
 Jeg maa dog see at friste ham. Han stikker just
 Ei dybt i Skarpsind, mærker jeg; hans Hestighed
 Og Stolthed taaler ei, at han nedlader sig
 Til Eftertanke. Ha, maaskee ved ham endnu
 Jeg gjør min Lykke, finder mine Børn igien!

Goit med paataget Eiegenlybighed.

Farvel, du sære And, som vil indbilde mig,
 At jeg dig drog paa Landet i mit Fiskergarn!

Anden.

Indbilde? tvivler Ormen om min Sanddrubed?

Sandib.

Jeg troer, du driver Spøg med den Enfoldige.

Anden.

Hvad? har jeg ei den Trost engang paa al min Nød,
At man beklager mine Qualer? Har jeg end
Den Argrelse, at holdes for en Løgner her?

Sandib.

Hvor kan jeg troe Mirakler, som jeg selv ei seer?

Anden.

Jeg siger dig, det var dog saa.

Sandib

trækker paa Skuldbrene.

I Allahs Navn!

Jeg maa vel troe det nu, det byder Høflighed.

Anden utaalsmodig.

Saa see da selv, du Bantro!

Han opleser sig pludselig i Taage, og samler sig med en utrolig
Fart, som en tyk hvid Røg, i Skrinet igien; fra Rogen
høres af en dæmpet Røst:

Troer du nu mit Ord?

Sandib

smækker hurtig Taaget i.

Nu troer jeg dig.

Anden i Skrinet.

Luf op igjen!

Sandib.

Du er saa stærk,

Prøv selv derpaa!

Anden.

Jeg hæver ei det stærke Segl,
Som du kan løfte, veed du jo; thi skynd dig, Ven!

Sandib

skubber til Kisten.

Nei, sov endnu en Middagssovn tre hundred Aar,
Til atter du en Taabe finder, Jynsfende!
Som lader dig af Fælden smutte.

Anden.

Gode Mand!

Du spøger sikkert.

Sandib.

Nei, jeg er alvorlig stemt.

Anden.

Kuf op! jeg skienker Alt dig, hvad du ønsker dig.

Sandib.

Og hvad forsikrer vel mig om din Ærlighed?

Anden.

Mit Ord.

Sandib.

Og at du atter ei vil hevne dig?

Anden.

Som sagt, mit Ord.

Sandib sagte.

Det holder han; thi ene det

Har reddet mig den første Gang.

Goit.

Belan, vær fri!

Anden stiger ud af Messingskrinet paa samme Maade, som før;
naar Taagen er forsvunden, og han staaer paa Stranden
hos Fiskeren, skyder han Messingskrinet ud i Havet med
sin Fod.

Sandib bange.

Hvad gjør du?

Anden smilende.

Skiller Diet ved et ufiært Syn.

Sandib.

Du svigter dog ei trolos?

Anden.

Frygter Støvets Søn?

Bær rolig! jeg tilgiver dig din Næsviished;

Den Hidfigoverilede fortiente den.

Sandib.

Du vil —

Anden.

Jorlang! jeg skaffer, hvad du ønsker dig.

Sandib.

Saa kan jeg vorde Hersker, hvis jeg selv kun vil,

I Asien, fra Kysten af det røde Hav

Til Chinas Bredder og til Japans Kobberland?

Anden.

O ja! Jeg henter Kronerne.

Sandib.

Umag dig ei!

Saa heller dog, naar galt skal være, Fisker kun,

End Verdens Drot; det blev for svært et Arbeid mig,

Dg sikkert dog alligevel for slet bestilt.

Men skionne Qvinder skaffer du?

Anden.

I Overflod.

Sandib.

De vilde lee ad Barken paa min brune Hud,

Dg hevne sig i Smug paa min Unøisomhed. —

Men Biv og Børn og huuslige Lyksalighed,
Det var dit tredie Tilbud jo?

Anden.

Jeg henter dig
En ung, livsalig Pige til din Venneviv.

Sandib

seer til sin Hustrues Grav under Piletræet.

Kan du opvække Døde?

Anden.

Nei, det kan kun han,
Som skabte Liv, ved Israfil-Basunens Klang.

Sandib

med en stille Tungfind.

Saa lad kun være! —

Med Lune.

Alt, hvad jeg forlanger nu,
Er — Fisk — for Diebliffet. Vil du virke meer
For den, der stienkte dig din Frihed, nu velan,
Saa skaf mig mine Børn, som man har rovet mig!

Anden.

Paa Ryggen tag dit Fiskergarn, og følg mig trygt!
Jeg skaffer dig kostbare Fisk.

Sandib.

Og mine Børn?

Anden.

Taalmodighed! Jeg ventede dig tre hundred Aar,
Til Giengield vente du mit Svar —

Sandib angst.

Den samme Tid?

Anden

med et stolt Smil.

Døgnflue! Kom! jeg har med dig Medlidenshed.

De gaae.

Den forherxede Skou.

Amine sidder uden for Tempelruinen under et Træ, og stirrer ned til Jorden. Floristane kommer som Marcebille, trippende med sin Bog under Armen.

Marcebille.

Nu, Barn? hvorledes gaaer det?

Amine.

Er du der,

Min Skiebnes onde Engel?

Marcebille.

Ja, jeg er.

Jeg har min Bog med Eventyrer med;
Skal jeg maaskee dig læse atter eet
Her i din Gensomhed? Du kieder dig.

Amine.

Lær mig at hæve denne Trolddom atter!
Min Grumhed ængster og forfølger mig.
Hvad kan det hele Land for Fyrstens Ondskab?
Han bør at lide, den Forræder! han!
Og uden Skaansel jeg hudstryger ham,
Ufølsom for hans Blik og for hans Taarer.
Men hvad har Folket og Naturen syndet?
Jeg føler det, at jeg var uretsfærdig.
Her er saa øde nu, som i en Ørk,
Som paa en stille, ubeboet Ø

I Sydens Hav, hvor ene Aben rasler
I Kofustræet.

Marcebille.

Hvordan lever Aben?

Din elskte Hurlibursli mener jeg.

Amine.

Jeg veed, du har fortryllet ham til Skovtrolld;
Men derfor er han altid dog min Agib;
Ihi Kroppen, veed du vel, er kun en Larve,
Som skjuler den udødelige Siæl.

Marcebille sagte.

En selsom Bending har den Galstak taget.
En Fæe kan vel forstyrre Menneſkets
Sands og Forstand, men ei fordærve Hjertet.

Heit.

Her har du Leilighed til Gfirtanke.

Seer til Tornebusken.

Ei ei! see, der staaer jo Beziren henne.
Det var en heel fornøsttig Mand i sin Tid;
Philosopheer du lidt i No med ham!

Amine.

Forlad mig, du Forhadte!

Marcebille.

Selv forhadt!

Hvad nu jeg vilde sige, seer du vel,
Jeg skulde kun berette dig: Du har
Fortryllet alle Landets Born til Fiske;
At være Fisk er altsaa deres Pligt;
Om denne Pligt maa du dem daglig minde.
Dog veed du vel, at de er Menneſker
I Grunden. Skulde Nogen af dem fanges
Og koges, da maa hurtig ved en Trolldom

Du være strax tilstede, og forhindre
 Et fælt, affskyeligt Menneſkeæderi;
 Thi Afjater er ei Cannibaler,
 Det veed du vel. : Da maa du ved et Slag
 Af Trylleſtaven være der tilstede,
 Og give Staklerne den ſidſte Reſt.
 Thi heller Morder du, naar galt ſkal være,
 End den Uſkyldige ſin Næſtes Væder!

Amine.

Hvormed har jeg fortient dit bittere Fiendſkab?

Floriftane

viſer ſig ſtolt for hende i ſin hele Skionhed.

Stif du en anden Gang nu Feer ud,
 Min gode Frue!

Amine forundret.

Himmel! hvilken Skionhed!

Den ſamme Jomfru, ſom jeg ſaae ved Hulen,
 Der rakte mig det frygtelige Guldhorn!

Floriftane lidt formiſdet.

Du finder mig dog ſkion? ei, hvilken Naade!

Du ſkielder ei? Hør — hvad jeg vilde ſige,

Du rører mig dog lidt; og for at du

ſkal ikke tage dig det alt for nær,

Tillader jeg din elſkte Hurliburli,

Saa ſyg han er, at dele dette Arbeid

Med dig hver anden Gang, naar det behøves.

Og ſaa Farvel! jeg har ei meer at ſige.

Hun forſvinder.

Amine

ſtirrer til Jorden.

Jeg mærker det, jeg ſeiler uformærkt,
 Hændrevet paa Afſindighedens Flod,

Tilintetgiørelsens uhyre Malstrøm
 Paa lumste, stille Volger snelt i Møde.
 O, gid den snart kun vilde knuse mig!
 For mig er ingen Fryd paa Jorden meer.

Hun hæver sine Dine; en uhyre Døn bryder giennem de ras-
 lende Grene, svæver paa de udstrakte Binger til Høire, og
 forsvinder i Synskredsen.

Amine,

som foer sammen af Skræk, stirrer efter den, og siger:

Kan Siælen gyse, naar den alt fortvivler?
 Var dette Barsel godt? den fløi til Høire!

Hun gaaer tankefuld ind i Skoven.

En øde Egn ved en Sø mellem fire Høie.

Aanden. Fiskeren.

Sandib.

Hvor fører du mig hen? Jeg kiender ei den Bei,
 Og aldrig saae mit Die før hiin blanke Sø.

Aanden.

Vel meget gives, som dit Die før ei saae.
 Stands her! kast ud dit Net! har du i Stand det bragt?

Sandib.

Her er det.

Aanden.

Gen Gang daglig kun dig tilladt er
 At fiske her; det mærk dig!

Sandib.

Himmel! een Gang kun?
 Mig gav ei hiemme Brødet selv den tredie Dræt.

Aanden.

Her vil du finde Suul til Brodet; ængst dig ei!

Sandib.

Hvor er jeg? Solen synker alt bag Biergene.
Hvorledes kan i Dvæld jeg naae til fjerne Hiem?

Aanden.

Du er alt hjemme.

Sandib.

Hvad?

Aanden.

Der staaer din Hytte jo.

Sandib

opdager sin Hytte paa den fremmede Strand. Aftensolen
skinner ind i den aabne Dør; paa Tærskelen sidde hans
to smaa Børn med Frugter og Brod i Hænderne.

O, Himmel!

Aanden.

Himlen hvælver her sig blaa, som hist;
Hvor du har Huus og Hiem, der er dit Fædreland.

Sandib.

Mit Syn forvildes. Koreb! Sara! seer jeg ret?

Koreb fra Hytten.

God Aften, Fader!

Sandib.

Men jeg savner Fjeldet, hvor
Min Lolo sover! Ak, hvor er min Diesteen?

Aanden.

Nu, muligt mere nær du er din Datter, Ben!

Sandib.

O, Mahumed!

Nanden.

Nu, stands engang Forundringen!

Alt gruble meget over Livet, veed du vel,
 Kun stienker liden Fordeel. Ei din Hønsesjæl
 Udgrunder rigtigt Aarsagen til Virkningen,
 Om du til Graven lægger din Forstand i Blod.
 Saa handle! lad med dristigt Mod det flink staae til!
 Det er det Rette. — Naar du nu har fisket her,
 Da giem i Rusen Drætten til den aarle Dag.
 Slaa Fisken saa i Bøttens Vand, og vandre paa
 Din Fod ad Strandens ubekiendte Blomstersti
 Til Kongens skionne Marmorslot bag Biergene.
 Der vil du finder Kiøber snart. Gaa hjem igien,
 Og fiske og sælg, dig lede lad af Hændelsen;
 Hvad rimeligt dig foreslaaes, det gjør og følg!
 Og Alt vil lykkes. Tab ei Modet! tro din Ven:
 De tabte Perler fisker du kun her igien.

Nanden forsvinder.

Sandib

sætter sig ned paa en Steen, støtter sit Hoved til sine Arme,
 sine Arme til Knæene, og stirrer ned til Jorden; saaledes
 sidder han nogen Tid, derpaa staaer han rolig op.

Saa vil jeg da nu heller ikke grunde,
 Vil ikke længer undres; thi jeg mærker,
 Sligt ængster kun, og hjælper ingensunde.
 Han er en Aand — en Aand gjør Underværker,
 Det er naturligt; Mandens svage Kræfter
 Hos sligt et Væsen tifold sig forstærker,
 Og meer! — Her fange Gruus og Velselskræfter
 I denne rene Sø, det vil jeg ikke.
 Jo meer sig Diet hen paa Gladen hester,

Jo mere viser sig for mine Blikke
 I klare Vand de nydeligste Fiske.
 Godt Vandet er, og deiligt til at drikke.
 See, hvor de smutte vevre, smutte friske
 Hinanden tæt forbi. Ha, de vil smage,
 Vel tilberedet, paa de Stores Diske!
 Nei, Saadant saae jeg aldrig mine Dage,
 Thi Vandet er saa klart, som selve Lusten.
 Jeg troer, jeg kunde dem med Haanden tage.
 Fra Strandens Hække vifter Rosendusten,
 Og Rosens Tid er længe dog forsvundet! —
 See, kommer du nu atter med Fornuften?
 Jeg troer, jeg her har Paradiset fundet.
 Mit Hierte røres, mine Sandser glædes,
 Og kun min Kundskab er i Lænker bundet.
 Ha, det er næsten Synd, at I skal ædes,
 I smukke Fiske! Nogle svømme røde,
 Med Purpurskæl, Guldfinner de beklædes;
 Som Ild og Gnister de i Vandet gløde.
 Jeg holder næsten meer dog af de hvide,
 Hvis Skæl som Perlemor paa Farven bøde.
 Saa stolte de forbi de andre glide;
 Og hvor de mødes af de gule, blaae,
 Der smutte disse ydmygt til en Side.

Smilende.

Nu faaer jeg atter Lyst til at forstaae:
 De hvide tyffes mig Muhamedaner;
 Fra rene Tro kan reent kun Lysset gaae,
 Og hvide slagre Helligdommens Faner.
 De røde tyde hen paa Ildens Gnist,
 De forekomme mig som Persianer,
 Som Ildtilbedere. Dog hine hist,

De stakkels blaae, som neppe sees i Bandet
 (Thi Blaat i Blaat er som et Blad paa Qvist,
 Det taber sig i Mængden), ha, hvad Andet
 Skal jeg dem giøre til end Christne vel,
 I Slaveri, og skilt fra Fædrelandet?
 Det høie Blaa bedækker deres Skæl,
 Lidt sorgeligt, lidt lystigt, men dog Himlen
 Maaskee saa nær, som Maanen over Fjeld.
 Men disse gule, som med driftig Stimlen
 Snart stilles ad, og snart hinanden møder,
 Og skubbes og beskubbe tidt i Brimlen —
 Hvad er de Stakler Andet vel end Jøder,
 Som undertiden fra de Andre nappe,
 Hvis Hurtighed og Kløgt paa Kraften bøder? —
 Men det er koldt, hvor lagde jeg min Kappe?
 Nu vil jeg skynde mig at faae min Dræt,
 Thi jeg er træt, sig mine Sener slappe,
 Jeg trænger til en Sovn.

Han drager op.

Ha, det var ret!

En hvid, en rød, en blaa, en af de gule?
 Tak, du min Mand! den Gangst var ikke slet.
 Nu vil jeg dem i Hyttetæppet stuele.
 I Morgen i det ubekjendte Rige
 Jeg sælger dem; men hviler først en Smule.
 Nu maa jeg mine Børn Godaften sige;
 Det lader til, de har slet Intet mærket,
 Den lille Dreng, den stakkels lille Pige,
 Til Hyttens Flytning og til Underværket.

Han gaaer ind i Hytten.

Fiskene.

Et stort hælvet Riakken.

Toende Muus

sidde paa Bordet, og gnave paa et Pølseskind.

Første Muus.

Jeg skammer mig næsten,
Min Bedste! for Resten,
At jeg dig skal byde
Til sligt Tractement.
Med Spand og med Gryde
Du mindre var tient.
Ihi Intet de levne.
Usalige Stævne!
Sig Hvælvingen buer
Vel herlig i Pragt;
Men Ildstedets Luer
Har tabt deres Magt.
Det er deres Bane:
Her Alting de rane,
Og lidt kun man skienker;
Os Allah staae bi!
Beziren kun tænker
Paa Deconomie.
Hver Kof har sin Hielper,

Hver Hielper sin Dreng;
Og Hver skal dog spise,
Før han gaaer i Seng.

Anden Muus.

Jeg negter ei: hiemme
Der sættes ei Klemme
Paa Skab eller Kruus;
Fuldt op af Guds Gaver
Før hungrige Maver
Fra Herre til Muus.
Dog, Alt maa betænkes:
Mig sagtens der skienkes
Lidt meer at fortære
Som Riibmandens Giest;
Du svømmer i Vre,
Bed Sultanens Fæst.

Første Muus.

Beständig at æde,
En maadelig Glæde!
Man sloves derved.
Man vænner sit Dre
Tilfidsst kun at høre
Det knagende Spid.
Al aandelig Nyden
Og Skionhed og Dyden
Maa miste sit Krav.
Bor Vre det koster;
Man bliver et Foster
Fra Bugge til Grav.

Anden Muus.

Min Hierte! du taler
Saa funde Moraler,

At jeg var en Mær,
 Om ikke med Glæde
 For læffreste Gæde
 Jeg hørte dem her.
 Dog, Alt kan outreres:
 Godt nok, der studeres;
 Men Mad vil der til.
 Og sulter den Arme
 Med skrigende Tarme,
 Saa kan han ei høre
 De Dyder, som røre,
 Hvor gierne han vil.

Første Muus.

Af Legem og Siælen
 Fra Jøse til Hælen
 Bort Bæsen bestaaer.

Anden Muus.

Og begge skal næres,
 Og ikke fortæres,
 I hvordan det gaaer.

Første Muus.

Med Skionhed og Dyden.

Anden Muus.

Med Maden i Gryden.

Første Muus

hæver Poten belærende i Veiret.

Men Fasten og Lyden
 Forsage man bør.

Anden Muus.

O, vise Masoeur!

Pause.

Det meget mig fryder,
 Alt ind du mig byder,
 Alt til dig jeg kom;
 Alt sidde til Taffel
 Ved slebne Karaffel,
 Endstiondt den er tom.
 Næst Maden og Freden
 Forsængeligheden
 Mæst kildrer mit Sind.
 Jeg sulter jo ikke;
 Mig fryder at slukke
 Af fornemme Pølse
 Det fornemme Skind.

Første Muus.

Hvis Tilfældet forte
 Hid Nogen, som hørte
 Vor fiendne Forstand!

Anden Muus.

Ei Mennesket tænker,
 Naturen os skienker
 Alt tale, som han.

Første Muus.

Fordi han forstaaer ei
 Bort pibende Sprog —

Anden Muus.

Han bryster sig tøffet,
 Troer ene sig klog.

Der gaaes med en Dør udenfor.

Første Muus.

Man kommer —

Anden Muus.

Min Bedste,

Farvel da til næste

Forsamling igien!

Første Muus.

Farvel da, min Putte!

Behag kun at smutte

Bag Bassen, min Ven!

Jeg selv vil bag Rækken

Arbejde mig frem

Til Spiiskammersprækken;

Der har jeg mit Hiem.

De smutte bort.

Rokkedrengene komme, giøre Ild paa Skorstenen, og sætte Vand paa. Lidt efter lidt forsamle sig alle Rokkene i hvide Troier, med Forklæder, ved Siden bære de Knive i sorte Skeder. Der hakkes Løg og Persille, Krabes Gulerodder etc., Riib kommes i Riidlerne. Efterhaanden bliver Alting muntert. Luerne gnistre op i den store sorte Skorsteen. Vandet koger. Der hakkes, spækkes, bestroes med Meel. Stegene sættes paa Spid. Naar Alt er i Bevægelse, træder.

Kiøgemesteren

frem med Gravitet, og holder følgende Tale:

Mundkofke! Mesterkofke! vakkre Drenge!

Forsikket om den Dannished, den Iver,

Hvormed ved alle Leiligheder I

Anvende Stegevendren, Spækkenaalen

Til Statens Tieneste, jeg kalder eder

I Dag til med fordoblet Nidkærhed

At spænde Kraften an, saa at den Ild,

Der luer her paa Fædrelandets Alter —

Beger paa Skorstenen.

Maa gnistre med fordoblet Virkfomhed.

Seer! Sagen, Børn! er korteligen denne:

En fløgtig Trolldmand fra Europas Lande

Er arriveret hid til Asien.

Vi troede alle først, paa Juglen Roc;

Men, som han sank — det var just midt i Gaarden

Af Kongens Palads — mærkte vi med Undren,

Det var en stor, uhyre Dreblære,

Som bar ham giennem Lustens Ocean.

Forunderligt er denne Trolldmand klædt,

Og sær phantastisk. Riolen sidder knapt

Om Livet, render spids ham ned om Bagen

Som Lap, og dingler ved hvert Skridt, han gjør.

I Haaret er han overmaade skaldet,

Og hvad han har, det sidder som en Krands

Om Lindingen i frygtelige Borster.

Bleg er han til, tyknæset, fuld af Koparr,

Tæer Ennustobak for sine svage Dine,

Og lader ikke til at være nær

Den Mand, han er. Nu staaer han og forklarer

Sit Fartøis Sammensætning og Natur

For Kongen og det hele Hof i Gaarden.

Bor Sultan vil, han giestes skal med Pragt;

Det kan I tænke. Derfor, kiære Benner!

Jeg beder eder, strenger eder an,

Og kjober Alt, hvad sieldent er og lækkert;

At Europæeren ei trække skal

Paa Næsen af vort Riosken.

Vil gaae, men vender om igien.

Det er sandt:

I Baaden under Dreblæren sad

En Skikkelse hos Trollden, murehvid.

Vi troede først, det var et Spøgelse;
 Men tværtimod, det var en Secretair,
 Der skriver Alting op, hvad Herren seer.
 Beslitter eder nu paa eders Kogen,
 Saa kan I ogsaa blive nævnt i Bogen.
 Saasnart han kommer hjem, den trykkes blier
 I Folio paa Medianpapir,
 Med Kobberstykker og forgyldte Kanter,
 Og hensat mellem andre Folianter.

En Kok kommer.

Det træffer sig særdeles heldigt, Herre!
 Her er en Fisker uden for vort Kioffen,
 Som har forunderlige Fisk at sælge;
 Men han er dyr.

Kisgemesteren.

O, lad mig see engang!

Koffen bringer Botten.

En hvid som Perlemor — det er en Giedde,
 Saavidt jeg troer. Rødspættten er den røde;
 Den blaa mig forekommer som en Torst,
 Og denne gule ligner lidt en Nal.
 Men aldrig saae jeg før deslige Fisk,
 Thi alle har de Skæl, og hine Fisk, som
 De har en Lighed med, har ingen slige.

Til Fiskeren, som kommer.

Hvad koster denne Dræt, min gode Ven?

Fiskeren.

Jeg sælger dem for fire hundred Bahams.

Kisgemesteren.

Ha, det er Røverkøb for slige Fisk!

Til Mundkoffen.

Jeg kun betroer den Ret i dine Hænder.

Men jeg vil være selv tilstede, naar
De sættes over Ilden; thi jeg frygter,
Der kunde muligt skee en Confusion.

Koffen.

Befaler du maaskee, at de skal steges?

Riøgemesteren.

Hvad steges? steges? Ubetænksomme!
Var det nu ikke godt, jeg var tilstede?
Troer du, jeg giver fire hundred Bahams,
Blot for at Sultan og den Fremmede
Skal see, hvorledes branket Meel seer ud?

Koffen.

Men Smagen —

Riøgemesteren.

Smagen! hvis du havde Smag,
Saa vidste du, at Smagen spiller her
En underordnet Rolle. Smagen falder
Gi noget Menneske i Dinene.
Hvad er det Vigtigste ved disse Fiske?
De synderlige Skæl, saavidt jeg skielner!
De maae bevares. Koges skal de.

Koffen.

Blaae?

Riøgemesteren.

Den blaa kan du affoge blaa, den røde
Rød derimod, den hvide hvid, og gul
Den gule.

Koffen.

Men i Fald de tabe Farven
I Kogningen?

Riøgemesteren

lægger sin Haand paa hans Skulder.

Saa har du gjort din Pligt,

Og for det Andet maa Naturen raade.

Kom, Fisker! jeg skal flye dig dine Penge.

De gaae.

Slotsgaarden.

Den europæiske Herre staar med sin Secretair ved Luftballonen, omringet af Sullanen og hans Hof.

Den unge Sultan.

O, store Mand! din Kundskab og din Wijsdom

Har dybt ydmyget mig. Jeg føler nu

Først levende, hvor svag jeg er i Magt,

Jeg, hvem dog Allah skienkte Enevælden!

Men hvad er Armens, hvad er Senens Vælde

Mod Tankens, mod Geniets? Jeg beundrer

Dig, der har selv opfundet, som du siger,

En sliq Indretning.

Europæeren meget beskeben.

Mægtigste Monarch!

Du er for god, i Sandhed for aimable!

I Fald jeg ogsaa nu er slumpet til

At være den uværdige Opfinder

Af sliq Maskine — nu — du milde Gud!

Det er jo derfor ikke dog al Verden.

Sagte til Secretairen.

De gode Følk! jeg holder det for bedst,

Vi lade blive dem i den Formening,

At vi har fundet Luftballonen op.

Det sætter altid i en Slags Respect;
Og i et Land, hvor Anbefalinger,
Credit- og Brevbrev ganske mangle,
Der er et slikt Behov altid vakkert
I Mangel af et andet.

Secretairen.

Uden Tvivl.

Vil naadig Herren ikke ogsaa tilstaae,
De har opfundet Krudtet og Compasset,
Bogtrykkerkunsten og Uhrmageriet?

Europæeren besværende.

Nei, man maa være smuk besværende, Kiære!
Og aldrig smykke sig med laante Fier,
Undtagen hvor det kniber. Kiender han
Ei den Historie om Alliken?

Secretairen.

Jeg bruger aldrig laante Fier, undtagen
En enkelt Pen iblandt af Gaasevingen,
Hvormed jeg skriver Deres Naades Dagbog.

Sultanen til Europæeren.

Saa har du virkelig ved simpel sund
Forstand, ved grundig Kundskab, findrig Grandstning
Opsvunget dig til sli en smuk Idee,
Og ei ved Trolddom?

Europæeren smilende.

Trolddom? Høie Fyrste!

Der gives ingen Trolddom her i Verden.
Forundring er Uvidenhedens Barn
Og Overtroens Moder; ene den
Ophidser Hiernen til Indbildninger,
Som findes kun i Hiernen.

Sultanen.

Troer du ei

Paa Hexeri?

Europæeren.

Nei, naadigste Monarch!

Sultanen.

Paa Aander?

Europæeren.

Endnu mindre.

Sultanen.

Men du har

Dog selv en Aand!

Europæeren.

Det er endnu et Spørgsmaal.

Dog, det vil føre os for langt fra Maalet.

Saa meget siger jeg kun nu, at Alt

Gaaer her i Verden plat naturligt til.

Som for Exempel her med Luftballonen:

Saa snart den fyldes kun med Vandstofgas,

En Luftart mere let end Atmosphæren,

Saa stiger den i Beiret. Menneſket

Kun veier fire Pund i Vandet, seer du,

Og noget meer i Luften; overveies

Nu denne Bægt af forholdsmaessig Lethed,

Saa hæves Tyngden. Det er mathematisk.

Sultanen.

Hvordan fortynder du da denne Luft?

Bil du vel giøre mig deelsagtig i

Din hemmelige Kunst?

Europæeren.

Med Hjertens Glæde.

Sultanen.

Jeg skal ei være utaknemmelig.

Europæeren.

Nei, store Sultan! du maa love mig

At du vil ei betale mig derfor.

Jeg hader Egennytten; men jeg elsker

Naturen — Mineralier og Stene!

Jeg samler paa de Sidste; det er nu

Min Faible. Hvert et Menneſke har ſin.

I Fald maafkee der findes i din Samling

Et dobbelt Exemplar af een og anden

Demant, Rubin, Smaragd og Hyacinth —

Sultanen.

Dem ſkal du faae.

Europæeren bukker dybt.

Og jeg ſkal giøre Bind,

Saa meget ſom din Luſtballon behøver.

De gaae.

Kiøkkenet.

Kiøgemesteren. Kokkene.

Kiøgemesteren.

Nu? har I dem i Kiedlen?

Kokken.

Nyſtig, Herre!

De kommen er i Vandet ganſke friſke.

See, hvor de reiſe Hov'derne i Veiret,

Og gabe mellem de glohede Babler

Med Glabene.

Risgemesteren.

Ja, det er curiøst!

Haard Døden er dog altid at gaae paa,
Saavel for Fiske som for Menneſker.

Roffen.

Langt meer for dem, de er ſeiglivede.

Risgemesteren.

Men, Himmel! hvad er dette? Muren revner!

En Dame! — Allah, hvilken Deilighed?

Skorſteensvæggen revner. Amine træder frem i hvidt ſlagrende
Atlaſt, med blottet Bryſt og Arme, hvide Skoe; paa Ho-
vedet en Rosenkrands, ſlagrende Loffer; en Myrtegreen i
ſin Haand. Hun ſlaaer med Grenen i Kiedlen, og ſiger:

Fiske, Fiske, Fiske! gjør I eders Pligt?

Risgemesteren

ſlaaer forbaufet Hænderne ſammen.

Er det en Drøm? er det et Digt?

De fire Fiſk

hæve deres Hoveder i Beiret, og ſynge:

Vi har ſvømmet i Sø,

Vi, ſom aanded i Luften.

Skal i Luen vi døe,

For du tabte Fornuften?

Vi fik Skællenes Glands,

Harde Huden dog heller;

Fik for Benene Svands,

Og for Lungerne Giæller.

Vi fik Bølge for Land,

Efter Troen vor Farve;

Men vi hade vor Larve.

Løſe Gaaden, hvo kan!

Risgemesteren forbauset.

Jeg kan det ei, jeg giver strax mig tabt.

Amine.

Gist! beklager I jert Mord?

Siger mig et Trøstens Ord!

Fiskene.

Ikkun Menneffets Bryst

Kan i Nøden forsage;

I Naturen er Trøst,

Og ei Dyret kan klage.

Den, som danned os hist,

Som har Skabning os givet,

Kan af Asken forvist

Kalde Funken til Livet.

Skiondt vi sortnes til Kul,

Skiondt vi brænde tilsammen,

Er ei Sælen et Kul,

Og den stiger af Flammen.

Risgemesteren

betrægtende Amine.

Ha, hvilken Skionhed! Tydeligt jeg seer

De unge Hvalvinger med Sløret stride.

Amine

med udbrydende Taarer.

O, tunge Skiebne! Morderen er meer

Ulyffelig, end de, som Døden lide.

Hun vælter Fiskene i Asken, og forsvinder.

Risgemesteren.

Mundkof! knib mig i Næsen.

Mundkoffen hurtigt.

Ja, min Herre!

Han kniber stærkt, Risgemesteren striger, Koffedrengene see.

Risgemesteren.

Jordomte Menneske! er han besat?
Hold op for Satan! plager Fanden ham?

Koffen.

Jeg efterlever jo kun høiest Ordre.

Risgemesteren.

Der Maade er med Alting, veed du dog!

Jeg vilde ret kun overttydes, om

Jeg vaaged, eller om det var en Drøm.

Koffen.

Nu fik du Troen da i Hænderne.

Risgemesteren.

Det er ei første Gang, min gode Udsigt!

At jeg har mærket dine Finter, seer du!

Tag dig i Agt!

Koffen sagte.

Det er ei første Gang,

At jeg har taget ham ved Næsen; men

Dog ingentid saa føleligt, som nu.

Risgemesteren.

Er Fisken tilstede?

En Koffedreng.

Ja, han er.

Risgemesteren.

I Morgen maa han atter skaffe mig

Deslige Fisk for samme Priis; saa vil jeg

Indbyde Sultan og den Fremmede

Til dette kostelige Skuespil.

Beslitter eder paa at holde Alt

I Morgen blankt, som i et Speil, til den Tid!

Med Afte skurer Risoffenbordet hvidt,

Som Bierget, naar det dækkes fint med Snee;

Og Kobbertøiet blankt, som røden Maane,
 Naar den i Dunster staaer i Horisonten! —
 Hvis kun min Næse kommer sig til den Tid;
 Thi den fordomte Kof — Din plumpe Haand
 Er vant kun til at røre slagtet Kiød,
 Som reent har mistet Liv og Følelse.
 Jeg kommer til at lægge Salve paa.
 Men nu til Fiskeren! Hvis han var borte,
 Saa stod jeg der en Kion med hele Planen.

Han gaaer.

Kiøkkenet.

Næste Dag. Alt er meget pænt og net. Kobbertøiet og Kiøkkenbordene skurede. I Vassen er sprængt Lævendelvand. Gulvet er bonet. For Vinduerne er Kullegardiner; for Skorstenen et Transparent med sort Grund: man seer en Egekrands og to Basunengle i Skjerne med Laurbær og Palmegrene. Selim kommer med Europæeren og følge; strax spilles en stor Symphonie, som udtrykker det Hemmelighedsfulde i Situationen, dernæst Bandets Rogen og Fiskenes Død.

Europæeren henrykt.

Sublimt, i Sandhed! herligt og sublimt.
 Jeg havde aldrig troet, at ogsaa Smagen
 Saa vidt var kommen alt i Asien.

Selim.

Saa har man ogsaa slige Ting hos eder?

Europæeren.

Hvad har vi ikke der? der har vi Altting.
 Men her — det overraster mig særdeles!
 Parole d'honneur! det har jeg ikke ventet.
 I Sandhed, jeg beundrer denne Engel,
 Som blæser i Basunen. Hvilket Udtryk

I Kiæverne! hvor de staae spilede!
 Den anden griber sig saa stærkt ei an.
 Det kalder jeg Nuancer, Overgange!
 Og denne Palmegreen! Og Symphonien,
 Som maler os med Toner Alt, hvad man
 Kan see for Dinene — med Contrapunkt
 Og Generalbas, Tact og Modestole —
 Ha, det fornoier mig usigeligt!

Selim sagte.

I Luften er maaskee den gode Ven
 Ret flog; paa Jorden bliver han en Nar,
 Det mærker jeg.

Til Kiøgemesteren.

Jeg længes meget efter
 At see Miraklet.

Kiøgemesteren.

Strax, min ædle Herre!

Transparentet tages bort. Potten med Zifferne sættes paa J-
 den. Imidlertid spilles en Marsch med Janitscharmusik,
 for at udfylde Tiden, til de fuge.

Europæeren kommer sig.

Jeg seer, Theatret forestiller her
 En Skorsteen. Hm! det er da uden Tvivl
 En Art af shakespeare'sk Drama. Man har dannet
 Sig efter Shakespeare? Nu, man skal begynde
 Med Noget. Herregud! paa Reisen tager
 Man ikke Alt saa nøie. Heller havde
 Jeg seet en Tragedie, oprigtig talt,
 Af en af Galliens Udødelige.

En Rokkedreng sagte.

Udødelige? doer man ei i Galgen?

Muren revner. Vakkelsvands springer frem af Nabningen i sin oprindelige Skikkelse, med Lov om Bæltet og Findingen, og en Knippel i Haanden.

Vakkelsvands.

I Fiske smaae! nu skrifter mig reent, om ret I opfylde Pligten.

Fire comiske Fiske

hæve sig i Botten, og sige:

Vor Pligt, Herr Skovtold! lyde vi tro; at sige: vor Drift og Naturen.

Vakkelsvands.

Bedrøver jer ei Forvandlingen meer?

Fiskene.

Hvor kan Forvandlingen krænte?

Som Fiske har vi dog Fiskeforstand; som Mennesker havde vi ingen.

Vakkelsvands.

Det er dog ei saa galt, som man troer, at være Menneske-skabning.

Fiskene.

Snif Snaf! hvis Mennesket virkelig var lykkelig Menneske vorden,

Troer du, han stræbte da Dag og Nat, for atter at nærme sig Dyret?

Vakkelsvands.

Hvori bestaaer da jer Fiskefryd?

Fiskene.

Først har vi Driften for Intet.

Hist nodes vi ei i Kielder at gaae, for ængstlig Klasten at tomme,

Betale den med vor sidste Skjerv, og faae Rubiner paa Næsen.

Der æde vi op, og ædes vi op, og Ingen dadler vor
Handling.

Postheste bruge vi ei og Vogn, men i den snelleſte Slæde
Vi ſkyde giennem vor bølgende Luſt.

Bakkelfvands.

Saa har dog Fuglen det bedre.

Fiskene.

Af, Fuglen trættes langt meer, end vi; maa hvile paa
Dviſt og paa Stene.

Vi ſkyde med Lethed hundrede Mil hen over Korallernes
Banker.

Bakkelfvands.

Men Solen ſkinner dog ei for jer.

Fiskene.

Saa giſpes ei heller af Hede.

Vi køles i Bad bag Sivenes Blad i Havets ſkyggende
Lunde,

Og Solen os er en Maane bag Sky, naar vi Havfladen
os nærme.

Bakkelfvands.

Men Klæder har I dog længer ei.

Fiskene.

De deiligſte Baabenklæder.

Hvor findes en Smed, der ſmedder en Helt en ſlig ſkal-
blinkende Brynie?

Bakkelfvands.

Hvor er nu den forrige Fadersryd, og hvor den huuslige
Glæde?

Fiskene.

Som Mand jeg havde kun fire Børn, ſom Fiſt mig ſkien-
fer min Huſtru

En Leg af hundred tusinde Liv, i Fald de trivedes Alle.

Bakkelsvands.

Den sluger en Mund som Caviar dig i et eneste Maaltid.

Fiskene.

Belan, saa kastes en Leg igien; det regnes ikke saa nøie.

Bakkelsvands.

Men evige Fiendskab og evige Strid er dog paa Bunden
af Havet.

Fiskene.

O ja! som paa Gladen af Jorden, min Ven! naivt vi sluger
hinanden.

Bakkelsvands.

Hvad siger du om den uhyre Hval?

Fiskene.

For ham maa Sildene stielve;
Sværdfisken ridser ham Bugen op, saa til Sydhavet han
flygter.

Bakkelsvands.

Men høre kan I jo hisset ei; man siger, Fisken er døvstum.

Fiskene.

Ei længer; nu har vi et Institut, der lære vi prægtig
at tale.

Bakkelsvands.

Saa nødig jeg vil, saa nodes jeg dog at vælte jer Stakler
i Afsen.

Fiskene.

En Fisk, min Ven! er en Philosoph; han tier, og taaler
sin Skiebne.

Bakkelsvands vælter dem i Afsen, og forsvinder. De blive til Kul.

Selim springer op.

Besunderligt! høist, høist forunderligt!

Europæeren.

Særdeles artig! Men hvad kommer nu?

Jeg haaber dog, det er ei alt forbi.

Kiøgemesteren buffer.

Det er forbi.

Europæeren.

J Sandhed? det var snart.

Nu nu, det havde i det mindste dog

De trende Genheder, og det er vigtigst.

Og Mechanismen var særdeles artig.

Ha, jeg beundrer Deres Majestæts

Mechanici, som med saa megen Klogt

Forstaae at lade døde Fiske tale;

Thi det er meer, end levende formaae.

Sagte til Secretairen.

Saaledes gaaer det altid hos Barbarer:

De kildre Dret kun og Sandserne;

Men Siælen, hvad faaer den? Hvad finder jeg

For Hjerttet her og for Forstanden? Intet!

Udvikles der en Character? jo pyt!

Undtagen at det skulde være min.

Dog, man maa vel for Høflighedens Skyld

Nu holde gode Miner.

Secretairen.

Det forstaaer sig.

Selim

til Kiøgemesteren.

Lad Fisken paa Diebliffet hente!

Europæeren

nærmer sig Hørsten meget galant.

Jeg takker dig, min store Hørste! for

Den Godhed, du har viist en stakkels Fremmed,

At tage med ham i dit Skuespil.
 Den sidste Act var rigtig allerfjærest;
 Dog maa jeg tilstaae dig, at Transparentet
 Med Krandsen og de hiertelige Engle,
 Kort sagt, Prologen glædede mig meest,
 Og staaer i sandt artistisk Værd langt over
 Det Følgende.

Selim

gaaer Fisken heftig i Møde.

Ha, hvad er dette, Fisker?

Er du en Trold? er du en Heremester?
 Paa Diebliffet her tilstaa mig Sagen!

Fisken.

Jeg er en fattig Fisker, store Konge!
 Og intet meer.

Selim.

Og disse Fiske?

Fisken.

Dem fanger

Jeg i en Sø imellem fire Høie,
 Som ligger en Miils Vei kun fra din Stad.

Selim.

Jeg aldrig før har hørt om sliq en Sø.
 Man sadle skal min Hest paa Diebliffet;
 Mit Hof skal følge mig med mine Telte,
 Og du skal vise Veien os derhen.

Fisken.

Det vil jeg gierne. Men jeg tør ei fiske
 Igien for Morgengry.

Selim.

Og hvorfor ei?

Fisken.

Et Løfte binder mig, som jeg har svoret
En mægtig Mand.

Selim.

Saa staaer du altsaa dog
Jo i Forbindelse med Mander!

Fisken.

Nei.

Jeg kiender ham saa lidt, som du, Herr Konge!
Jeg drog ham i et Messingskæde fra Dybet,
Og redded ham af Fængselet; til Giengæld
Har han mig ladet fange slige Fisk.
Hvordan det hænger sammen, veed jeg ikke.

Selim.

Det maa jeg vide! Jeg har ingen Ro,
Før jeg opdager Sagens Sammenhæng.
Man følge mig!

Han gaaer hurtig bort; Alle følge, undtagen Europæeren og
Secretairen.

Europæeren.

Jeg bliver tummelumst
I Hovedet. Hvad er dog dette hersens?

Secretairen.

Det er en virkelig Forhæjelse.

Europæeren.

Hvad? primer han? har Luften smittet ham?
Kom mig dog ei med slige Barnestreger!

Secretairen.

Hvad troer da Deres Naade?

Europæeren

smilende, efter et Diebligs Eftertanke.

Seer han vel,

Nu har jeg det: det er en vittig Spøg
 Af Fyrsten her, for at bedrage os.
 Man veed jo, Indianerne forstaae
 At giøre mange Tassenspillerkunster
 Med Slinger og deslige; stikke dem
 I Barmen, uden mindste Frygt for Bidet,
 Naar Gifterns hule Tand er bruffet ud.
 Hvorfor da ikke Gist saavel som Slinger?
 Jeg negter ei, det var naturlig giort.
 Og for nu ret at styrke Illusionen,
 Saa spilled Fyrsten selv en Rolle med,
 Og lod os staae tilbage med Forundring.
 Men vi er ikke slige Narre, vi,
 At troe, hvad vi har seet med blotte Dine!
 Den Vre vil vi ikke giøre dem.
 Afsted! og lad mig see, hans Ansigt viser
 Ei mindste Træk af sliig Forbauselse;
 Thi, Kiære! det var iafra dignitatem.
 Men skriv nu op, før reent vi glemme det.

Han dicterer Secretairen:

„Den tredie hujus seet et Skuespil
 Hos Kongen i —“ Ja, Hillemand! — hvor er vi?
 Vi har ei faaet Tid i denne Skynding
 At forespørge os om Landets Navn.
 Nu, lige meget! Skuespil bør være
 Smukt i det ene Land, som i det andet;
 Thi Smagen, Kiære! giør os alle lige,
 Som Vandets Draaber i den klare Kilde,
 Der smager bedst, naar det af Intet smager.

Hvad var det altsaa nu, jeg vilde sige? —
 „Den tredie hujus seet et Skuespil
 Hos Kongen paa — de malebarste Kyster —“

Secretairen.

De malebarste?

Europæeren.

Eller de barbarste;

Det kommer ud paa eet. „Et Skuespil
 Hos Kongen paa de malebarste Kyster,
 Som dog var meer mechanisk end æsthetisk,
 Og viste Kunstens Barndom der i Landet.“
 Nu? har han det?

Secretairen.

Ja, Ord til Ord.

Europæeren.

Saa kan man

Dog i Europa, naar vi komme hjem,
 Og Reisen trykkes, faae en Slags Idee
 Om Morgenlænderne og deres Sæder.

De gaae.

Marmorstøtten.

Skov og Krat,

som ender sig i en deilig Have med et Slot.

Selim og Sandis vandre sammen.

Kongen.

Alt Skumringen begynder

Af dække Jorden; Stiernes Blik forkynder,

Af Natten er os nær.

Alt længst forlode vi de hvide Telte;

Nu ville vi som Helte

Os bane Veien mellem disse Træer.

Fisken.

En Drot er vant til Fare,

Med Sværd i Haand han maa sit Land forsvare;

En Fisker er det med.

Den barske Bind ham Dag og Nat forfølger

Paa Havets falske Bølger,

Og lumske Død kun lurar i hans Fied.

Kongen.

Hvad selsomt du fortalte,

Mig til din Hielp, mig til din Redning kaldte;

Jeg føler dybt dit Savn.
 Ung er jeg kun, har ingen Døttre, Sønner,
 Dog fuldeligt jeg skionner,
 Hvad Fryd det er at bære Fadernavn.

Fisken.

Dig aldrig Lykken friste,
 Og skienke det, som du igien skal miste!
 Det Barn, som du ei har,
 Du elsker ei; men søle kun din Glæde
 For Tabet at begræde —
 O, ingen Qval paa Jorden er saa svar!

Kongen.

Kun stoffet jeg dig kiender,
 Og alt min Hu sig kiærligt mod dig vender.
 Jeg trænger til en Ven.
 Jeg ingen fandt i Hoffets Glimmerflaar;
 Maaskee kan denne Fare
 Og dette Eventyr mig skienke den.

Fisken.

Hvis diærv Uegennytte
 Kan gjøre taalig dig en Fiskerhytte,
 Du, som er vant til Pragt —
 Besøg mig stundom i mit stille Sæde,
 Og Venstabs rene Glæde
 Skal møde dig med Hiertets stærke Magt.

Kongen.

Du kunde Fyrste vorden
 I Asien og over hele Jorden,
 Og det forsmæede du?
 Jeg maa beundre denne Tænkemaade,
 Og dine Fiskerbaade
 Mig tyffes lutter gyldne Throner nu.

Fisken.

Naar Sorger Hiertet trykke,
 Da agter Siælen ingen anden Lykke;
 Mit Savn kun faldt mig ind.
 Og om jeg havde hørt min Aands Forkynden,
 Viig Græken i Tonden,
 Troer du, jeg kaldte Dyd mit Egenfind?

Kongen.

Ei meer vi os forvilde.
 Naturen synes her sig at formilde.
 Det tættindvoagne Krat
 Tilside træder. Over hine Grave
 Gaaer Broen til en Have,
 Og Maanen skinner i den klare Nat.

Fisken.

Hvor her er deiligt! Lustigt Bladet gynger,
 Og Rattergalen synger,
 Med hvide Sand sig slynger revne Gang.
 Og kælent aabne sig ved Maanens Straaler
 De sværmerfke Bioler,
 Som vække Længslen, og gjør Barmen trang.

Kongen.

Seer du det røde Slot med fine Spire,
 Som gyldne Maaner zire?
 Seer du dem glimte ved den stores Ekin?
 Der brænder Lyset i et eenligt Kammer.
 Seer du, hvor sært det flammer,
 Som om det vinkte dig? Der maae vi ind!

Fisken.

Mørkt Slottet er for Resten,
 Det funkler ei med Kierterne til Festen;

Dog maae vi faa'kke frem.
 Mulm dækker tykt de lange sorte Ruder,
 Og Stilheden bebuder,
 At her er Gensomheds og Sorgens Hiem.

Kongen.

Hvo vilde Mørket frygte?

Fisken.

Jeg Fyrtøi har; jeg tænde vil min Lygte.
 Besynderlige Slot!

Kongen.

Propheten ei de Troende forlader.
 Jeg følger dig, min Fader!

Fisken.

Og jeg vil lyse dig, min ædle Drot!

De vil gaae ind.

Aanden Amgiad

staaer for dem ved Slottets Port med Messingskrinet i en
 Rem paa Ryggen.

Kongen forboven.

Hvad seer jeg? hvilken Kæmpe!

Men hi! jeg skal dig Overmodet dæmpe.

Som kaldet du mig kom!

Jeg strider til mit Maal og for min Ære.

Fisken

holder ham tilbage.

Lad være, Søn! lad være!

Det er den Aand, jeg har fortalt dig om.

Aanden.

Vil Orme nu mod Elementer stride?

Kongen vilb.

Du skal i Græsset bide.

Anden leende.

Fordi jeg blødte for din Knappenaal?
 Styr Heltemodet, som dig overvælder,
 Paa Tidsler og paa Nelder,
 Og stod i Balg det latterlige Staal!

Rongen.

Hvad vil du os, Uhyre?

Anden.

Med Enden af min Finger som en Myre
 Jeg kan dig knuse let;
 Men du har Jld og Mod i dine Bliffe,
 Og derfor nænner ikke
 Jeg her med dig at lege Himmelspræt.

Jeg fattet har et Forsæt, du skal høre;
 Du skal min Plan udføre:

Jeg hjælper denne Fisker til sit Barn,
 Du bringe skal min Guldfisk mig i Rusen.

Rongen stolt.

Du bruger mig?

Anden smilende.

Som Løven brugte Musen,
 Da han var viklet i en Jægers Garn.

Gaf først med Fisken, for hist at seue
 Ved Rattens blege Rue,
 Hvad vel kan vække din Medlidenhed!
 Kom saa igien; jeg venter dig i Haven,
 I Hækken her ved Graven,
 Imellem disse skønne Blomsterbed.

Du seer, jeg har et Skrin paa Ryg at bære,
 Det vil jeg dig forære,
 Det er af Messing, saare kunstig giort.
 Med Sælhundsskind jeg har det overtrukket,
 Og naar det er oplukket,
 Saa kan du deri giemme Smaat og Stort.

Hvordan du dette fældne Skrin skal bruge,
 Og hvad dit Skrin skal sluge,
 Det siger jeg dig siden, ikke nu.
 Gaa nu med Fisken, for at begræde
 En Koning i sit Sæde,
 Der eengang folte sig saa stolt, som du!

Han gaaer ind i Hækkerne, Kongen og Fisken op paa Slottet.
 Kongen.

Nu uforfærdet, tapper!

Fisken.

Ha, hvilke skionne, brede Marmortrapper!
 Hvor de er deilig bygt!
 De høie Hvalvinger sig dristigt hæve;
 Men dækt med Spindevæve,
 Og overalt er Støvet tommetyft.

Kongen.

Bemærker du Figuren,
 Som hist i Marmorvæggen pryder Muren:
 En Hest med Binger paa,
 Med Mandehoved, smykt med Edelstene?
 Det er Prophetens Hest, jeg skulde mene,
 Al-Borak, som vi saae.

Fisken.

Mon ikke da du kiender
 Den Mand, som staaer og folder sine Hænder?

Bel Døden er ham vis.

Den anden har et Sværd, men stiv, forstenet;
Med Rugler under Benet —

Kongen.

Det er Figurer fra Persepolis.

De gaae ind.

Fisken.

Her aabner sig en Hal: paa dens Tapeter

Afblegede Propheter,

Og Konger uden Navn.

Hist sælges Joseph bort til Beduiner,

Her knæler Hagar med fortvivlte Miner,

Med Jæmael i Favn.

Kongen.

Hvor mørkt! knap kan man skue

Den blege Bæb ved Lygtens blege Lue.

Her er et Gallerie.

En Stemme — hører du den dæmpet lyde?

Fisken.

Gud! hvad kan det betyde?

Kongen.

Maaskee en Fange, som vi skal befrie.

Her ind! her lyder sørgelige Tone.

De gaae ind i Bærelset.

Kongen studser.

Hvad seer jeg — Gud!

Fisken.

En Konge paa en Throne

Med Purpurkaaben og med Kronen paa.

Det skønne Ansigt hvidt! En Lampe brænder.

En Cithar har han i de blege Hænder.

Han synger. Mon vi Sangen kan forstaae?

Agis

siddet paa en Forheining i Baggrunden af en øde, rummelig Sal, over ham brænder en nedhængende, dæmpet Lampe; han synger ved Guitarren, uden at see de Stemmende.

Du hoitidsfulde Nat,
Du Dødens Datter!
Du dækker Skov og Krat
Og Borgen atter.

Mulm ruger i den stille Hal, i Haven,
Og forbereder Sorgen paa Graven.

Lyd i din Tensomhed,
Min svage Stemme!
Syng om den Kiærlighed,
Du ei kan glemme!

Syng om den hulde Grumme, der sig fryder,
Naar hendes Liliehaand mit Blod udgyder!

Dog fylder du mit Bryst,
O, min Amine!
Og løser selv i Lyst
Min Qual og Pine.

Jeg seer dig dog, mit Die paa dig brænder,
Og Straffen er mig kjær af dine Hænder.

Naar Purpurfaaben du
Af Skuldren fører —
Hvor kildrer det min Hu!
Du mig berører!

Hvor mangan Elsker ønsked ei at bløde,
Til sødt han i den Elstes Arme døde?

Hun slaaer ham med Foragt,
Hun seer ham ikke.
Han seer ei Ildens Magt
I hendes Blikke.

O, søde Harm! mon vel jeg bytte skulde
Dit raske Blus med ligegyldig Kulde?

Den Gud, som stiller ad,
Kan gienforbinde.
Blier Kiærlighed til Had —
Maa Taaren rinde;

Men i min Qual er Haabet mig ei røvet:
Hun elsker end — thi hun er selv bedrøvet!

Ei skal den onde Fee
Vor Troskab rokke;
Før skal hun begge see
Som Marmorblokke.

Omt i dit Raseri du Agib nævner!
O, min Amine! Himlen har en Hævner!

Selim

nærmer sig Agib med megen Hosflighed.

Tilgiv, min ædle Drot! to Vandring smænd,
At de saa dristigt nærme sig din Throne.
Men Ingen har os mødt. Alt tomt og øde;
Kun du, i dæmpet Lampestkin ved Githren
I Rattens Hal! Ha, ved Prophetens Grav,
Her kunde være Marsag nok til Frygt,
I Fald vi kiendte denne Liden skab.

Agib.

Tilgiver, kiære Venner! at jeg ei,
Som Giestfriheden byder, møder eder,

Dg henter Vand, og afstoer eders Fodder.
 Jeg kan ei reise mig, jeg vel er undskyldt.
 Seer, og beklager mig!

Han slaaer Purpurkaaben tilside, og viser dem, at han staar
 neden af til Bæltet er af hvidt Marmor.

Selim

slaaer Hænderne sammen.

O, Allah!

Fiskeren.

Jeg er vant til Hæxeri,
 Mig tyffes Sligt ei meer besynderligt.

Agib.

Hvorledes kommer J paa dette Slot,
 Hvor ingen Dødelig tør nærme sig;
 Hvor bleg Bertinden som et Spøgelse
 Omsværmer, fiendnere den grumme Fæe;
 Og hvor jeg sidder som en Milepæl
 I Tidens Gang, hvis Alabaster blegt
 Seer Livets Glæder ile sig forbi?

Selim.

Et Hæxeri maa være foregaaet,
 Land, Sø og Bierg forstyrret, sammenknugt.
 Knap er jeg reist en Dag, og finder mig
 Alt i en øde Egn, saa ubekiendt,
 Som stod jeg paa det fjerne Tibets Bierge!
 Ved Skovens Indgang var jeg i mit Land,
 Og ved dens Udgang her jeg kiender ei
 En Busk, et Træ, en Flod — og dette Slot —
 Og du — Alt vækker min Forbauselse.

Agib.

Jeg kan ei ganste løse Gaaden dig;
 Dog staaer dit Eventyr, min ædle Broder!

I Sammenhæng med min uhyre Skiebne.
Søg ei den at erfare; vend mig Ryggen,
Som man med Afsty viger den Spedalske!
Maaskee undskylder du da endnu den Straf,
Der sikkert lurker paa din Dristighed.

Selim.

Og om jeg skulde døe i næste Stund,
I denne maa jeg uden Ophold styre
Nysgierrigheden.

Agib.

Tving din Lyst!

Selim.

Det har

En Konge fielden lært.

Agib.

Jo, naar, som jeg,

Han giennemgaaet har sin Modgangs Skole.

Selim.

Jeg ønsker ei at kiøbe denne Viisdom
Saa dyrt.

Agib sukker.

Du har vel Ret.

Selim.

Mit Hierte bløder

For dig og for din Nød. Du rører mig,

Du blege Yngling! som du sidder der

Med folde Taarer paa din Lieliefind.

Jeg kan bevæge mig, jeg har et Sværd,

Jeg gløder i min unge Sundhedskraft,

Mit Glavind og mit Liv er offret dig,

Hvis det kan hielpe.

Agib.

Al, hvad hjælper vel
Din Tapperhed imod en Trolddomsmagt?

Selim.

Det lader til, vi vundet har en Aand,
Som vel kan redde, hvis han vil.

Agib.

Forlad mig!

Thi mulig blev din Hielp mig større Qval,
End Nøden selv, hvori du nu mig finder.
Jeg elsker, jeg tilbeder Dag og Nat
Den søde Aarsag til min bittre Skiebne.
Og hvis min hulde Fiende skulde lide,
Da blev mig større denne Lidelse,
End al min egen.

Selim.

Baa et Trylleslot

Der taler man i Gaader, det forstaaer sig;
Men løs mig Gaaden, hvis du finder min
Deeltagelse Fortroligheden værd.

Agib.

Nu vel! saa vid: jeg var en Ungersvend,
Saa fiæf som du, i al min Kraft og Barme;
Jeg elskte Wren, Faren var min Ven,
Og gierne dvælte jeg i Lystens Arme.

For qvindlig Skionhed blussede høit min Sands,
Men modent var for Elskov ei mit Hierte;
Og hundred Piger i en yppig Dands
Snart forekom min Længsel uden Smerte.

Paa sorte Haar og lyst jeg mig forstod,
Jeg vidste vel, hvo heftig var, og kiælen,
Jeg kiendte Bryst og Arm og Lænd og Fod;
Men ukiendt mig var Følelsen og Siælen.

Saaledes traf jeg eengang til min Bee,
Paa mine Vandringer i Skoven silde,
I Grottens kule Læ en deilig Fee,
Som var forelskt, og atter elskes vilde.

Den, som dig søger, skiotter du ei om;
Den stolte Yngling vil sin Seier vinde.
Jeg ikke hendes Omhed forekom,
Og gjorde hende stedse til min Fiende.

En Slavehandler drog paa sin Kameel —
Uventet smiler Lykken, jo man siger;
En Jisserdatter blev min Siæl til Deel,
Den Deiligste blandt alle Verdens Piger.

Guldkommen skion var hendes Barm og Haand,
Og hendes Ansigt, alle Legemsdele;
Men endnu mere skion var hendes Aand,
Og Alt forbandt sig til et yndigt Hele.

Da Kiærlighedens Sol for mig oprandt,
Da var ei længer Tiden mig til Byrde;
Og hvad jeg forhen ei som Fyrste fandt,
Det fandt jeg nu, forvandlet til en Hyrde.

Men Ridkiærlheden er en hæslig Trold,
Som flammeligt misbruger hver en Evne.

Kun for den Gulde varm, for Andre kold
Seer Floristane mig; det maa hun hevne!

Min Hustrues Sind forvirrer hun paa Stand;
Til Hielp hun kalder sine lede Trolde,
Dg Bierg og Dal og Undersaat og Land
Maae bøde, fordi Agib er den Kolde.

Dg Alt forvandler sig, hvert Træ, hvert Blad;
Land vorder Sø, og Fiske Landets Søner,
Dg min Amines Kiærlighed til Had,
Hvis Grusomhed er døv for alle Bønner.

En Jønen giennemfarer mine Been,
Men for at gjøre sølelig min Smerte,
Forvandles jeg kun halv til Marmorsteen,
Foroven med et omt og kiærligt Hierte.

Hver Ugedag den gyselige Fæe,
Som nu jeg hader meer end nogenfinde,
Sig lader her for mig paa Borgen see,
Dg spørger spodst, om jeg vil hende vinde?

Dg naar med Harm jeg beder hende gaae,
Saa reiser hun sig med et mægtigt Bulder,
Dg sætter mig til Haan min Krone paa,
Dg binder Purpurkaaben om min Skulder.

Da kommer, som et Gienfærd, som en Aand,
Den forhen elskende, den ømme Qvinde
Med Svøben i sin liliehvide Haand,
Dg tugter mig, mens hendes Taarer rinde.

Da lyder dybt mit Suf i denne Sal,
Der for kun gientog Kiærlighedens Eder.
Dog — mere sød end Lyst er Elskovs Qual,
Og sødt at døe for den, som du tilbeder!

Selim utaalmodig.

Det maa jeg sige — nei, den Kiærlighed
Gaaer mig for vidt. Hvorledes? elske den,
Som haaner og foragter dig? Tilgiv,
Ja, det er ikke Kiærlighed, men Svaghed!

Agib.

Den sande Kiærlighed gjør stedse svag.

Selim.

Oprigtig talt, jeg ynder kun den Stærke.

Agib.

Just for den er saa stærk, betvinger den;
Svag var den, hvis den lod sig selv betvinge.

Selim.

Jeg kan kun elske den, som elsker mig.

Agib.

Saa elsker du i Andre kun dig selv.

Selim.

Min Vre gaaer for Alt.

Agib.

Samvittigheden

Er altid fri, naar du er brødeløs,
Og Himlen kiender ingen anden Vre.

Selim.

Du taler som en Præst, ei som en Konge.

Agib.

For kort Tid siden talte jeg, som du.

Selim.

Saa har da Trylseriet svækket dig?

Agib.

Mit Hoved og mit Hierte blev ei Steen.

Selim.

Nei, alt for bløde, frygter jeg, desværre!

Agib.

I Modgang modner sig den bittre Frugt.

Selim.

Ulykkelige Yngling!

Agib stolt.

Og mig ei!

Selim.

Jeg krænker dig med min Nærværelse.

Mishager dig maaskee en Sammenligning?

Agib.

Nei, tværtimod! du lader klart mig føle,
Hvad jeg har vundet, medens jeg har tabt.

Selim

sagte til Fisken.

Ha, hvilke stolte Blik den Yngling kaster!

Kan vel en Krøbling føle sig saa dybt?

Fisken.

Fornærm ei den Ulykkelige, Søn!

Selim.

Jeg kommer jo med Sværdet i min Haand

For at forsvare ham. Han turrer mig.

Fisken.

Du turrer ham. Du mærker ikke selv

Din Hestighed. Giv ham din Haand, vær god!

Selim

omfavner Sandib.

Ha, du skal være min Geheimeraad!

Goit til Agib.

Har jeg fornærmet dig?

Agib

rækker ham venlig sin Haand.

Nu ikke meer!

Selim.

Det gjør mig ondt, hvis jeg har krænkert dig.

Alt, hvad du siger, har en egen Vægt;

Dit Ansigt og din Røst behager mig —

Agib.

Du talte diærvt, som alle Lyffelige.

Selim.

Jeg er ei vant til rast Modsigelse;

Og min Guldblodighed —

Agib.

Jeg fattet det;

Jeg var, som du.

Selim.

Jeg offerer dig mit Liv,

Hvis det kan redde dig.

Aanden Amgiad

figer ind med sit uhyre Hoved giennem Salsvinduet i andet

Stokværk, aabner Vinduet, strækker sin lange Arm ind i

Bærelset, og siger til Selim:

Guldblodige!

Hvis du vil redde ham, velan, vær dristig!

Spring op paa Gladen af min høire Haand,

Sæt dig paa skrævs om Ledet, hold dig fast

Bed Tommelfingeren!

Agib.

Hvad nye Syner?

Selim rask til Nanden.

Er du en Mand af Vre? Du er stor,
Det seer jeg nok; men har du ogsaa Vre,
Og kan jeg slaae min Lid til dine Løfter?

Nanden tager ham i Nakken, og løfter ham ud af Vinduet.

Fisken.

Min Konge — Baabenbroder —

Angiadt til Fisken.

Vær du rolig!

Jeg frummer ei et Haar paa Heltens Hoved.
Jeg sætter ham saa varligt ned paa Jorden,
Som du en lille Hund.

Rækker ham en Glaske.

Der er et Æg

Med Hovedvand, som du kan lugte til,
Hvis du faaer Ondt af Angst for Heltens Skiebne.
Snart vil du faae at see en deilig Viv,
En bleg, en sværmerst Nattevandrerstke,
Som vist du kiender. Nærm dig hende dristigt!
En Skionplet pryder hendes vensire Bryst;
Dog var det mere smukt foruden den.
Faa hende til at vaske Pletten af
Med denne Spiritus, du har i Glasken;
Saa vil det Hele faae et bedre Syn.
Nu maa jeg tale med min unge Helt,
Som ligger der og kravler som en Frø
Paa alle Fire i det bløde Græs.

Han lukker Vinduet, og gaaer.

Fisken

i den hoieste Glæde.

O, det er sikkert: jeg skal see min Datter,
Freløse hende! — Maanen straaler klar,

Alar i sin Rundhed over Havens sorte
 Cypressers Toppe; gyder Haabets Straaler
 I dette Hierte.

Agib.

Himmel! min Amine —

Fisken.

Er ogsaa min, min Datter, mit forliste,
 Mit dyrebare Lam!

Agib

hoist forundret.

Du hendes Fader?

Fisken

gaaer henrykt hen imod ham.

Ja, kiære Son!

Standser undseelig.

Dog — Allah! du er Konge;

Hvad vover jeg?

Agib.

Jeg Konge? O, min Fader!

Ydmyg mig ikke meer! Bedkiendes du
 Den stakkels Svigersøn, der ei engang
 Kan kalde sig et Menneske?

Han seer paa sit Marmor.

Fisken.

Fat Mod!

Jeg har den bedste Tro til disse Draaber
 Og til min lunefulde Kampeaand.

Det gaaer med en Dør.

Agib blegner.

O, Gud!

Fisken.

Hvem kommer der i Galleriet?

Amine

kommer langsomt giennem Galleriet i en Kammerbugt Slæbe-
kiole; om de flagrende Loffer har hun en sort Krone, en
Lygte i den ene Haand, og en Svøbe i den anden.

Agib sukkende.

Al! Kiender du igien den Skikkelse?

Fisken med Taarer.

Meer pyntet, ei saa frisk, som da hun sad

Og fliste Net i Hytten med sin Lolo.

Al, hun har været syg!

Agib.

Ja, hun er syg.

Amine.

Hvor her er lummet her i Galleriet!

Hun aabner et Vindue.

Fisken.

Hun taler sagte.

Agib.

Altid med sig selv;

Thi hendes Sjal er i en evig Uro.

Amine

derinde, uden at mærke de Andre, seer paa sine Fodder.

Det er saa fugtigt giennem Havens Bed

Om Ratten; Duggen falder fast som Regn.

Jeg bliver altid vaad om mine Fodder;

Jeg giver mig ei Tid at gaae i Gangen,

Men springer over Bæxter i Rabatten.

Det morer mig at træde Blomster ned;

Thi jeg er selv en stakkels nedtraadt Blomst.

Fisken.

Hun seer os ikke.

Amine.

Jeg har Tid endnu.

Først naar det gule, blege Dødningshoved,
 Som svæver hist i Luften, sætter sig
 Paa Gedertræets Top, saa maa jeg ind.

Agib.

Hun mener Maanen.

Fisken.

Ak, min arme Datter!

Hvad har du da forbrudt, at du skal friste
 Saa haard en Skiebne? Intet! nei, det siger
 Mig din uskyldige, din høie Mine.
 Men det er kun en Sygdom, elskte Barn!
 Og den skal ei fordærve dig, o nei,
 Den skal ei dræbe dig. Din Redning laa
 Paa Havets Bund, Amine! men din Fader
 Har fiske den.

Agib.

Ak, hvis du talte Sandhed!

Amine

Lukker Vinduet i Galleriet.

Nu maa jeg straffe ham.

Hun nærmer sig.

Agib til Fisken.

Træd lidt tilside!

Amine

gaaer langsomt ind imod Agib.

Ulykkelige! lærer Smerten dig
 Endnu ei Sanddrøhed? paastaar du fræk,
 At du er Agib, end, min elskte Hyrde?

Agib.

Jeg er din elskte Agib, min Amine!
 Og døer for denne dyrebare Sandhed.

Amine.

Du tvinger mig igien? saa tag din Straf!

Hun blotter hans Skulder for Purpurkaaben, og svinger sin
 Svøbe i Veiret.

Fisken

træder hurtig frem i heftig Sindsbevægelse.

Stand! stand, min Datter!

Amine

lader Svøben synke, forundret.

Hvem er denne Mand?

Fisken

med qvalt Stemme.

Din Fader! Kiender du ham ikke meer?

Amine

staaer længe og stirrer paa ham i Uvisshed, derpaa bryder
 hun ud i Taarer.

Ja, det er dig!

Hun kaster sig i hans Arme.

Fisken.

O, Allah være lovet!

Hun kiender mig.

Amine.

Min Fader!

Fisken.

Min Amine!

Amine.

O, Glæde! du er her!

Seer sig heftig om.

Hvor er min Lolo?

Han følger dig! ei sandt? han gaaer derinde

Og seer paa Billeder i Galleriet?

Hvor er min Lolo?

Fisken

søger at skjule sin Bevægelse.

Lolo? — han — er — hjemme.

Amine.

Hvad? ikke med? besøger ei sin Søster?

O, stemme Lolo!

Kysker Faderen.

Men jeg har dog dig!

Du er vist træt; kom, Fader! sæt dig ned,

Og lad mig tørre Sveden af din Pande.

Du vandret er ud i den vide Verden

At finde din Amine, ikke sandt?

Og finder hende, saa ulykkelig!

Åh, saa ulykkelig!

Han græder, og knuger sig til hans Bryst.

Fisken.

Fat Mod, mit Barn!

Amine

med kjærlig Hefstighed.

Hvorledes leve dine mindste Smaa?

Staaer endnu Pilen ved min Moders Grav?

Er Stenen revnet nu og væltet bort?

Den var alt længe sprukket.

Fisken.

Nei, mit Barn!

End hviler Stenen paa din Moders Grav.

Amine.

Men Palmetræet over Cederbænken,
 Hvor jeg saa mangen venlig Aften sad —
 Og Rosenhækken ved det lille Gierde,
 Som svalte mig for Solens Middagsstraaler,
 Den er vel visse? Ingen vander den.

Fisken.

Jo, jeg har daglig vandet den for dig.

Amine.

Har du? med dine Taarer? O, min Fader!
 Nu var jeg lykkelig, hvis ei mit Bryst —

Fisken.

Dit Bryst? hvad fattes det?

Amine undseelig.

O, det er Intet —

Fisken.

Tal, kære Barn!

Amine fortrolig.

Dig kan jeg sige det,

Thi du er jo min Fader — al, jeg frygter,
 Jeg faaet har en Skade i mit Bryst,
 Som lægger mig i Graven.

Fisken.

Gode Gud!

Amine.

End er det kun en lille kulsort Plet;
 Men sælt den trykker mig, saa omt, saa haardt,
 Jeg kan ei sove for den. Forhen var den
 Min Trøst, jeg vilde jo saa gierne døe;

Men nu, da du er her, har fundet mig —
 Af, Gud! saa vilde jeg saa gierne leve.

Fiskeren.

Kom, blot dit Bryst! jeg veed et sikkert Raad.
 Tag denne Flaske, dyp din Begesfinger
 I Vandet, Barn! og stryg din Barm dermed.

Amine

betragter Flasken forundret.

Hvor har du faaet denne skionne Flaske?
 En eneste udhulet stor Smaragd,
 Saa deilig slebet, og saa glædesgrøn,
 Som Haabet i en græsklar Foraarsdag!
 O, giv mig Flasken!

Fiskeren.

Det er Livets Vand.

Amine vasker Pletten af sit Bryst. I det samme klinger forunderligskionne Accorder af sig selv giennem Agibs Guitarre paa Bordet. Hans Fortryllelse og hendes Forvirring op-høre; han stiger ned fra Thronen som en skion, blomstrende Dngling.

Amine.

Hvad seer jeg? Hellige Prophet! min Agib —
 Fortryllesen er hævet! du er min!

Agib

omfavner hende.

Ja, evig! Kiender du mig nu?

Amine.

Dit Billed

Har staaet i min Siæl som i et Speil.
 Kun Døden kan udlette det.

Agib.

O, Elskte!

De omfavne hinanden.

Amine forundret.

Hvor var du?

Agib ventlig.

Borte.

Amine

lægger Haanden paa sin Pande.

Jeg har havt en fæl,

En hæslig Drøm.

Agib.

Tænk ikke meer paa den!

Amine.

Det forekom mig, som du var forvandlet —

Som om jeg var en Fee, og kunde hege' —

Som om en Anden gav sig ud for dig.

Den stakkels Yngling! af, han ligte dig.

Og jeg hudfletted ham. Det var ret grusomt!

Skiondt kun det var en Drøm, maa jeg dog græde.

Agib.

Ja, Glædestaarer.

Amine

trykker ham til sit Bryst.

Du har reddet mig

Fra Brilleslangen, og jeg kunde nænne

At drømme sliq en Drøm, at jeg hudfletted

Dit elskte Billed?

Agib.

Giv mig nu et Kys,

Saa er alt Saaret lægt.

Amine kysser ham.

O, Gud! min Agib,

Tilgiwer du din stakkels tro Amine?

Agib.

O, søde Troløshed! o, hulde Grumhed!

Du haded mig, fordi du elskte mig,

Og var mig troløs, just for du var tro.

Fiskeren træder imellem dem; de trykke hans Hænder til deres Læber.

Sandib.

Fortræffligt, Amgiad, min vakkre Skjytsaand!

Du lonner kongeligt din Fiskers Moie.

Skaf mig endnu min Volo, gode Væsen!

Og du har gjort mig mere lykkelig,

End om du havde skienket mig et Herfskab

Fra Chinass Kyster til det røde Hav!

De gaar.

En Louhutte i Haven, ved en Flod.

Aanden. Kong Selim.

Aanden.

Du husker, hvad jeg siger dig?

Selim.

Men troer du, det vil lykkes mig?

Aanden.

Den kiender Jlden, som er brændt;

Jeg veed, hvor let hun bliver tændt.

Bogt dig kun selv, at ei du faaer

Bed denne Leilighed et Saar!

Selim.

Frygt ei! jeg saares ei saa let.

Anden.

Hun er saa smuk, som hun er slet,
 Og veed at bruge hvert et Kneb,
 For at faae Folf i sine Neb.
 See kan hun saa uskyldig ud,
 Som om hun skulde strax til Gud;
 Slaaer Dine ned med Rosenkind,
 Forvirret i sit stille Sind,
 Som om det var den første Gang,
 Man gjorde hende Barmen trang.
 Hun gaaer i Mode dig, min Tro,
 Naar I kun først er ene To;
 Og før du aner selv din Lyst,
 Du trykkes til et Evanebryst.
 Men vent ei mindste Sympathie!
 Som Ræven i en Gaasesti,
 Hun bider — ei af Blodtørst, nei,
 Saa koldt et Bæsen tørster ei;
 Hun seer kun efter med Behag,
 Hvor mange der er bidt i Dag;
 Beundrer selv sin Skionheds Guld,
 Og skriver glad sin Liste fuld.

Selim.

Men hun har Marmorkongen kjær,
 For hans Skyld kommer hun jo her;
 Hvad ændses jeg paa denne Sti?

Anden.

Jo vist; thi hun skal her forbi,
 Og du er artig, vittig, skion.
 Vær du kun rolig, kiære Son!

Jeg kiender hende. Seer du, blot
 Fordi paa det forhegte Slot
 Ung Agib trodser hendes Magt,
 Og straffer hende med Foragt,
 Kun derfor har hun saadan Jil,
 Og er forhippet paa hans Emil.
 Dog — i den lange, bittre Tid
 Er Agib bleven mager, hvid.
 Hun ærgrer sig; hvis nu hun seer
 En bedre Ungersvend, som leer,
 Og lader mere heftig, tam —
 Saa tro du mig, hun glemmer ham.
 Tilfældet lod det saadan gaae,
 At hun i lang Tid Ingen saae,
 Der har forstyrret hendes Ro;
 Nu troer hun, hun er Agib tro.
 Men seer hun først, hvad lokke kan,
 Et kjærligt Bæsen, kort — en Mand,
 Som bide vil paa hendes Krog
 (Gud hielp ham det arme Skrog),
 Saa styrter hun, med Diet stivt,
 Som Fluen i sin Honninggift.

Selim.

Belan da! jeg skal giøre Mit.
 Hvad kommer der for noget Hvidt
 Bag Busken? See, i Gangen der!

Anden.

Bed Salomon, min Hiertenskiær!
 Du veed, hvad jeg dig nu har sagt,
 Og at — i Skiul jeg giver Agt.

Han forsvinder. Selim lægger sig hen, som han sov, med Hovedet paa Messingskrinet.

Floristane

Kommer forbi, bliver Selim vaer, og standser.

En deilig Mand — hvad seer jeg! — hist
 Bag Hæffens grønne Blomsterqvist!
 Han støtter Hov'det til et Skriin.
 Hvor Rinden blusser med Carmin!
 Hans Haar i Loffer, hvid hans Hud!
 Hvordan mon Dinene see ud?
 Han sover.

Hun betragter ham med Omhed.

Ha, en herlig Mand! —

Hvor havde jeg dog min Forstand,
 At Agib dette Hierte stjal?
 Nei, her, her er mit Ideal.
 Har Agib sig en dreiet Fod?
 Har Agib sig et Ungdomsblod?
 Vel hvælves Agibs Pande rund,
 Men hvad er det mod dennes Mund!
 Vel Agibs Hage fløstes ind,
 Men denne har et Hul i Kind.
 Jeg bliver bleg, jeg bliver rød,
 Mig Rinden blusser, som en Glød.
 Han vaagner! Hvilke Diekast!
 Jeg har alt nok.

Selim sagte.

Det var i Hast.

Han lader, som han vaagnede.

Floristane

nærmer sig undseelig med skjælvende Stemme.

Hvem er du, unge Dødelige?
 Tilgiv en stakkels, fremmed Pige,

Som har forvildet sig i Nat,
 At hun betroer sin bedste Skat,
 Ustyldighedens Helligdom,
 I Nattens gyselige Fare
 Til den, hvis Mine vidner om,
 At han kan Svagheden forsvare.

Selim

reiser sig, og hilser ærbødigt.

Skiondt jeg har intet Sværd og Spyd,
 Saa vær forsikkert om, din Dyd
 Skal være her saa sikkert hjemme,
 Som sluttet i din Moders Giemme;
 At Maanen, som bag Træet staaer,
 I Nat skal skue dig saa gierne,
 Som Solen saae paa dig i Gaar,
 Og som i Aftes Himlens Stierne.

Floristane.

Du er elskværdig, ridderlig;
 Ei større Held mig kunde gives.

Sætter sig hos ham.

Dog vil jeg gierne tilstaae dig,
 At alle Ting kan overdrives,
 Og at fra tøset Snerperi
 Til det, at være alt for fri,
 Er milevid Forskielligheden.
 At bryde Blomsten i sit Eden,
 Det er en Synd, min unge Mand!
 Da rødmer Kiærlighedens Engel;
 Men — Ingen dig forbyde kan,
 At lugte til den paa sin Stængel.

Selim.

Ustyldige Erfarenhed!
 Hvad kan sig mod din Ynde væbne?
 Jeg ei i Sandhed rigtig veed,
 Om jeg beklage skal min Skiebne.
 Mit Guld en Røverbande tog —
 Deri maa man sig eengang finde;
 Din Ynde mig i Skoven slog,
 Og hvad er Guld mod sig en Qvinde?

Floristane.

Du plyndret er?

Selim.

Min Eiendom

Faldt i en Stratenrovers Hænder.
 Du seer min Kuffert: den er tom,
 Til hvilken Side jeg den vender.
 Jeg er en fattig Kræmmerqvend,
 Den Yngste blandt min Faders Sønner,
 Der agter mig til Bagdad hen,
 For der at kobe Mokka-Bonner.

Floristane lidt misfornoiet.

Din Mine tyder meget meer
 Paa noget Stort; din Ansigtssfarve —

Selim.

Man daares let ved hvad man seer;
 Tidt Ormen har en deilig Larve.

Floristane levende.

Ja, du er deilig! det er sandt.
 Det andet Glimmer Diet blænder,
 Men Skionhed altid Seier vandt.
 Er der en Rang, som Elskov kiender?

Selim

begynder at blive forelsket, og siger sagte:

Ha, hun fortryller! Hvilket Bryst
Og Arm og Haand! Hvor Diet taler,
Hvor Læben skælver med en Lyst,
Hvis Attraa sig paa Kinden maler!

Floristane.

Min hulde Ungersvend! undsee
Dig ei, fordi din Stand er ringe.
Du er saa smuk, at selv en Fee
Sin Stoltthed kunde let betvinge,
Forlade fro sin Marmorhal,
For kærligt her ved Nattetide,
Bed Sølvbækkens Perlesald,
At glemme Tiden ved din Side.

Selim sagte.

O, Himmel! Allah! det er meer,
End Dødeliges Bryst kan taale.
Hvergang jeg Smilehullet seer,
Jeg træffes af en dobbelt Straale.

Floristane smilende.

Du er forvirret?

Selim

fatter sig, og lægger Haanden paa sin Pande.

Kom, Forstand!

Du svageste blandt Ungdomsevner!
Og hielp din Herre, hvis du kan,
For Drukkenskabens Intet levner.

Floristane.

Hvad siger du?

Selim seer i Beiret.

Hvo kommer hist?

Han farer sikkert ei med Lempe.

Seer du ham ei bag Skovens Qvist,

Den store, drabelige Kæmpe?

Floristane forfærdet.

O, Salomon! ja, det er klart!

Det er en Aand, som mig forfølger.

Han, som jeg troede vel forvart!

Slaaer Hænderne sammen.

O, grumme Hav! o, falske Bolger!

Selim.

Er det en Aand? Den Kæmpe saae

Jeg flygtig for i Gederstyggen.

Han gav mig Lov til bort at gaae

Igien med Rufferten paa Ryggen.

Det lod til, som han ynkes lidt

Bed hvad jeg stakkels Svend forliste;

Han sagde: Tag, hvad der er dit!

Og rakte mig den tomme Kiste.

Floristane fatter sig.

Det har han sagt? saa er mit Gald

Ei afgjort end.

Selim.

Det troer jeg gierne.

Men jeg? hvad skal jeg med en Skal,

Som mistet har sin hele Kiærne?

Floristane hurtig.

Bær rolig! den kan saae igien,

Hvad den har mistet, paa min Vre!

Jeg skjuler mig deri, min Ven!

Og du skal mig til Skoven bære.

Selim.

Du, Frue! der? Du gjør mig stum
Af Skræk — Forundring — Plads derneden?

Floristane.

O, hvor der kun er Hierterum,
Er altid Plads for Kiærligheden!
Du bærer mig kun tusind Skridt
Hen til en Eg i Gederstoven;
Det kongelige Træ er mit,
Og der er jeg igjen forboven.

Hun smutter i Kisten.

Selim

Naar skælvende Naaget i.

Vig der, du Arme! Livets Lyst
Du neppe meer i Solen finder.

Sukker, og stirrer paa Kisten.

Man siger jo, det er en Trøst,
Naar Fristelsen man overvinder.
Jeg finder ikke Trøsten stor;
Jeg har den Yndige begravet!
Af, hun forlod sig paa mit Ord —
Og Perlen kastet er i Havet!

Amgiad kommer med Agib, Amine og Fiskeren.

Amgiad.

Saaledes vi da Seier vandt;
Nu skal hun ned i Søens Bover.

Til Selim.

Du er forelsket? ikke sandt?
Bær du kun rolig! det gaaer over.

Han vender sig til sine Medfølgende.

Fortryllesen er hævet, fiære Børn!
 Hvor før var Tomhed, sees nu Folkevrimmel.
 Den tynde Bolge stivner sig til Muld;
 Den spæde Gist udvoxer, Skællet vorder
 Til Hud igien, og Jinnerne til Been.
 Den aabne Lunge fylder sig i Lusten;
 I Bolgen lurker Død, hvor før var Liv.
 Alt vaagner op, som af en Vinterslum:
 Den brune Løve strækker sig i Hulen,
 Bag Grenen rasler atter Hiortens Tak,
 Og Maanen skinner paa det sorte Bildsviins
 Sneehvide Huggetand. I Palmeoven
 Vil tusind høie Fuglestruber snart
 Med liflig Skingren hilse Morgenrøden,
 Og Morgenrøden speile sig i Bisten,
 Som den forsængelige Paafugl spreder.
 Den travle Borger iler til sin Dont,
 Og veed ei af den forrige Forandring.
 For Ploven spænder Bonden, der i Vandet
 Nys glimted som en Solversild, sin Dre,
 Og deler Muld, som Bolgen før, i Furer.
 Den Gierrige besøler nu igien
 Med magre Fingre sine gylde Mynter.
 I Retten griber Skriveren paa Bordet
 Den gamle Pen; den klæber end med Blæffet
 Af Dypningen fra sidst. Forbryderen
 Fortvivlet gnaver paa sin tunge Lænke.
 Med lette Fod paa tynde Saaler sniger
 Sig lyffelige Veiler til sin Pige.
 Det gamle Had, den gamle Kiærlighed
 Er ikke rustet under Soens Bolger.
 Naturen træder i sin første Ret,

Saa god, saa ond, som den bestandig var —
Dg Trylleriets svinder som en Taage.

Han tager otte Kul af sin Lomme og kaster i Græsset. To
Mahumedaner, to Perser, to Christne og to Jøder reise
sig op, rygte sig, og gaae deres Vej.

Agib.

O, lykkelige Dag! Jeg raaber Land
Saa henrykt, som fra Merset blege Skipper,
Naar Dens Rofustoppe vise sig,
Jagt som den gyselige Tærning ruller,
Der skal bestemme Hungerdødens Offer.

Amgiad styrer hen.

Men — hvem er hist den lille tykke Mand,
Som kommer der med Halsen fuld af Arr?
Han var en Træbuk nys paa Landeveien.
Hvad seer jeg? Doctor Duban!

Duban.

Ganske rigtig,

Min ædle Fyrste!

Amgiad.

Skal vi træffes her?

Hvorledes har du levet siden sidst,
Jeg traf dig paa din Reise giennem Orken,
Dg skienkte dig den Magt at trodse Døden?

Duban.

Heel slet, min Herre! og jeg beder dig
At stille mig igien ved denne Gave.

Amgiad.

Din Hals har mange Arr; hvor ofte er du
Halsbugget, gode Ven?

Duban.

Tre hundred Gange.

Amgiad.

Nu, det er lidet i tre hundred Aar.

Duban.

Den Hals, som ikke bøies vil, maa knæffes,

Det har jeg lært i denne lange Tid.

Men jeg er fied af det Experiment,

Og beder dig at skille mig ved Kunsten.

Det Liv, du skienkte mig, kan jeg desværre

Ei atter skienke mine Patienter.

Det bliver mig til Byrde. Et Sæt Benner

Forældes, svæffes, bortdoer paa det andet.

Hvad meest fornøied mig den sidste Tid,

Var, at jeg skilte denne unge Drot

Bed en affhyelig Fader, der bestemt

Ham havde dræbt, var han ei forekommet.

Derfor betragter jeg i denne Areds

Mig som et Lem nu af Familien.

Til Agib.

Jeg frelst dig dit Liv, og byder dig

Min Tieneste til Døden, hvis du vil.

Agib

omfavner ham.

Gid jeg maa længe eie dig, min Ven!

Og aldrig bruge dig.

Duban.

Det kan Fyrstinden

Ei ønske. Ikke sandt? den unge Kone

Behøver undertiden Lægens Hielp?

Amgiad.

Saa lev da saa naturligt, som du kan!

Duban.

Og udsat Døden, som Enhver, ei sandt?

Amgiad.

Forstaaer sig.

Duban.

Det vil strøe mig Salt paa Livet,
Og giøre mig langt meer omgængelig.

Betragter Selim.

Men, ei! hvad fattes denne unge Mand?
Det lader til en Feberpatient.

Agib.

Der, Doctor! feilte dit Erfaringsøblik.
Det er en sund, en uanfegtet Helt,
Den Raskeste, den Trodsigste blandt os.

Selim sagte.

For mig er Ebbe, hvad for ham er Flod.

Agib til Selim.

Nu deler jeg din Rækhed, raske Ven!

Selim sagte.

Og jeg din forrige Tungsindighed.

Agib.

Hvad siger du?

Selim.

Jeg siger: Bladet har
Sig hurtig vendt.

Agib.

Til Alles Fordeel.

Selim.

Neppe.

Agib.

Hvordan?

Selim

peger paa Kisten.

Hun sukker i sit Messingskriin.

Amgiad.

Har du Medlidenhed?

Selim med Ild.

Hør mig, du Stærke!

Som Ynde pryder Skionhed med sit Bælte,

Saa smykkes Kræften af Barmhiertighed.

Af Fængslet har dit Magtens Ord befriet

Den hele Skabning her; hvi skal saa yndig

En Skabning, som din Hustru, ene fængsles?

Giv hende løs, lad Naade gaae for Ret!

Jeg er den Eneste, som har at klage

I dette Samfund. Du har tvunget mig

Til lav Forstillelse; min Ære kræver,

At jeg udvikler hende fra den Snare,

Jeg selv har sat, hvori jeg loffed hende.

Giv hende fri, slet ud dit Regnebræt,

Og lær, hvad venlig Overbærelse

Formaaer i den Taknemmeliges Hierte!

Amgiad.

Et saadant Forslag vover du, Forbovne?

Dog, jeg vil troe, du snapper i en Feber,

Fordi den Sledste har bedaaet dig,

Som Slangen med sin Dunst og sine Dine.

Tag det til Straf for din Hovmodighed,

Lær smukt at have Ærefrygt for Aander,

Og venlig Medynk med din Broders Svaghed!

Saa finder du med Tiden en Amine,

Som trøster dig. Men —

Beger paa Kisten.

det Chamæleon?

Nei, om hun aldrig havde ligget før
 I Vand, saa skal hun ligge der i Nat,
 Ret dybt, hvor ingen Fisk og Havuhyre
 Kan stubbe hende frelsende til Stranden;
 Indslettet af Korallens krumme Grene
 Til Dommедag. Jeg frelser Berden for
 Et hæsligt Dyr. Hvad er Hyænen vel
 Imod den kolde, følesløse Glane,
 Som glæder sig, hvergang et Hjerte bløder,
 Og græder lumst, forstilt, som Krokodillen,
 Blot for at sluge den Uheldige,
 Der røres til Medlidenshed; som hykler
 Naturens skionne Gøelse: om Elskov,
 Blot for at vække Had, Foragt og Tvedragt,
 Og med en Engels Ansigt sælt forbinder
 Den frække Veflen af en Marekat?
 Nei, ned! til Bunds! — Farvel! Jeg svinger mig
 I Luftens Region, og standser ei
 Før midt i Sydens Hav, hvor ingen Ø
 Sig hæver nær med Redningskyster. Der
 Skal ræd Delfhinen høre Kisten plumpe,
 Naar først den tynget er med Kampesteen.
 Farvel! Farvel! Vi sees vel neppe meer!

Han forsvinder i Luften med Skrinet.

Amine medlidende.

Du stakkels Floristane! altsaa har
 Du spaaet din egen haarde Skiebne, da
 Du læste mig dit lange Eventyr?
 Blev selv Prindsessen med den lange Næse!

Jeg ynſes over dig, og vilde gierne,
 Met gierne frelſe dig, i Fald jeg kunde.

Fisſkeren morf.

Jeg ikke!

Agib.

Fader! hvilken Kummerſky
 Formorfer nu dit Blik?

Fisſkeren.

Bort flyver han

Forbittret i ſin Ridſiærhed, og lader
 Mig ſtaaе tilbage uden Hielp. Jeg Arme!
 Jeg fandt et Barn, men hvor er nu de tre?
 Hvor er min Hytte henne? mine Smaaе?
 Hvor er min Lolo's Grav? hvo vækker ham
 Nu fra det Døde? Ha, er det min Løn?

Amine fortvivlet.

Hvad hører jeg? hans Grav! er Lolo død?

Fisſkeren.

Hvad har jeg ſagt!

Amine.

Min Dieſteen! min Broder!

Min lille Lolo! af, min Ven er død!
 Ha, ſkal da ingen Glæde giennembaеve
 Den Dodeliges Hierte, uden blandet
 Med Sorgens Malurt? Gud, hvad er da Livet!

Gun vrider ſine Hænder.

En liſtig Muſik toner hen ad den lille Flods Bover. En Skare
 Gaaſtruer komme ſvømmende op ad Floden hen imod Amine
 og Fisſkeren. De ſynge:

Barmen os baner

Beien giennem Bover,

Halvranke Evaner
 Seile vi derover,
 Dristige paa Gladen,
 Bildgaasens Vige,
 Hver dog en Pige.

Foran vor Moder
 Spreder sine Binger.
 Dronningens Broder
 Kiærligt hun bringer,
 Bringer ham, den lille
 Sovende, den Spæde,
 Faderens Glæde!

Endt er hans Slummer,
 Muntert skal han vaage.
 Forrige Kummer
 Spredes, som en Taage;
 Spredes, som i Lusten
 Solstraaler brede
 Skyerne sprede.

Havfruen
 med Lolo i sin Arm.

Ei er jeg bange;
 Ondskab er begravet,
 Volgernes Fænge
 Ligger alt i Havet.
 Laae kun nu i Skrinet
 Alt, hvad hende ligner!
 Allah velsigner!

Alt til sin Orden
 Altter er indviet,
 Bandet fra Jorden,
 Løst er Tryllet.
 Himlen vil længe
 Naadeligt beskytte
 Borgen og Hytte.

Til Fiskeren.

Længes du saare,
 Dine Born at stienke
 Hellige Laare?
 Det kan jeg tænke.
 Derfor med Lolo
 Dine Mindste følge,
 Lette paa Volge.

Hun rækker ham de andre Born.

Snart vil paa Landet
 Festens Fakler lyse;
 Al, mens i Vandet
 Havfruer gyse.
 Sætter os ved Stranden,
 Bed de Bover dunkle,
 Lys, som kan funkle!

Glimter da Straalen
 Bistende for Vinden,
 Stiger med Skaalen
 Smilende Veninden.
 Sneglehuushornet

For jert Held hun tømmer,
Suffer — og svømmer!

De forsvinde.

Amine omfavner Solo, Agib hende, Sisteren sine smaae Born.

Sandib

efter at have stirret hen for sig, med et klart Blik til Himlen.

Modgang os stifter
Held, som Hjertet fryder.
Uden Bedrifter
Hvad var vore Dyder?
Uden ved Savnet
Bittert først at græde —
Hvad var vor Glæde?

Wer hat Geld zum Leihen?

Geld — es leihet mir!

Es leihet mir!

Keine andere Art, sich Geld zu leihen, ist so leicht.

Capitel

Wer hat Geld zum Leihen? Wer hat Geld zum Leihen?

Wohin es führt?

Geld, das leihet mir!

Wer leihet mir?

Geld, das leihet mir!

Wer leihet mir?

Geld, das leihet mir!

Geld, das leihet mir!

ANMÆRKNINGER.

ANMERKUNGEN.

Fiskeren, forfattet i Sommeren 1815 (Dansk Litteratur-Tidende for 1815, Nr. 25, meddeler: „I det skandinaviske Litteraturselskabs Møde d. 29 Juni forelæste Professor Oehlenschläger de tre første Akter af Æventyret om Fiskeren og hans Datter“), udkom (A) i Marts 1816 (see Aftenunderholdningsprogrammet i Kbhns Adresse-Avis for 22de Marts), men averteredes først til Salg den 8de April. Efterat Oehl. i sine Morgenländische Dichtungen, 1831, havde udgivet en stærkt omarbejdet og forkortet tysk Oversættelse af Digtet, kaldet Die Fischerstochter, underkastede han Originalen den samme Behandling, hvorefter den fremkom (B) i Digterværker, IV, 1836, og (C) i Digterværker, V, 1845, under Navn af Fiskeren og hans Datter. Endnu meget stærkere omarbejdet og beskaaret fremtraadte Digtet (D) i: Fiskeren og hans Børn. Dramatisk Eventyr af Oehlenschläger. Omarbejdet for Skuepladsen af Forfatteren. Kbhns. 1840. Disse senere Bearbejdelser ere i nærværende Udgave kun for saavidt komne i Betragtning, som der fra dem er hentet nogle stilistiske Rettelser og to ganske smaa Forkortelser i de Afsnit, som i det Væsentlige ere blevne uforandrede af Digteren. Eventyret om Prindsessen med

den lange Næse, Side 9 til 18, som i Bearbejdelserne tillige med hele Digtets Begyndelse indtil Side 23, Linie 4, blev udeladt, indførte Oehl. siden (1846) imellem sine Romancer i Digterværker, XVII, (R).

At Stoffet til Fiskeren (af Tusind og een Nat) tidligt har interesseret Digteren, sees af hans, i hans Siofna for Aaret 1802, Side 3 til 78, indførte Oversættelse efter Wieland: Vintereventyret, en arabisk Fortælling.

Oehls Levnet, II, 1831, Side 317:

Fiskeren er ikke saa skønt et Emne, som Aladdin; i Fabelens Ynde staaer den tilbage for hiin. Dette var nok for mine Modstandere til at dadle Arbejdet som mislykket. Men jeg har selv opfundet mere i Fiskeren, end i Aladdin, og seer man i Aladdin den phantastiske, sangvinke Ungling, saa seer man i Fiskeren den alvorlige, færlige Fader. For Resten burde nogle Episoder i dette Drama udelades, og det Vyriske træder undertiden for stærkt frem, til Skade for det Dramatiske.

Oehls Erindringer, III, 1850, Side 80:

Jeg skrev i Fiskeren et Skrubtudsekor (det findes ikke i senere Udgaver), hvori jeg paa aristophansk Vis snertede ham [Baggesen] og Consorter. Det var naturligt, at han altsaa faldt over Fiskeren med fordøbet Forbittrelse.

Ved denne Scene mellem Alferne og Skrubtudserne, der findes Side 121, Linie 4, til Side 123, Linie 20, maa bemærkes, at Baggesen, før Fiskeren udkom, havde i sit Ugeblad Lille Søndag-Aften, Marts—April 1814, indført „en allegorisk Fortælling“,

Pindsvinet, hvori den danske Dramaturgie fremstilles som en So, til hvilken „en Asagalt“ efter lang Tids Courmagerie beiler. Baggesen havde derefter i det samme Ugeblads Nr. 13, Juni 1814, „paa Litteraturens, Modersmaalets og Smagens Vegne“ forkyndt Oehl., „som Foragter af Kunstens evige Regler, som Sprogets Tyran, og Parnassets Despot, ærlig aabenbare Krig“, og erklæret, „at med Asagalten fornemmelig var meent Freias Alters, Langelandsreisens, Jesus i Naturens, Kanarifuglens, Faruks, Mads Gedebugs, Mutter Ludlams, Røverborgens, Digtingernes, Novellernes, og det parisiske Trimeterbrevs“ [Svaret til Baggesen paa hans Brev Noureddin til Aladdin; skrevet i Paris 1806] „alt for ugeneerte Genialitet“. I J. Kr. Høsts Ugeblade Dannora og Den nordiske Tilskuer havde Baggesen fra December 1813 til December 1814, tildeels meget skarpt, recenseret Oehls Hakon Jarl, Correggio, Hugo von Rheinberg, Røverborgen, og Axel og Valborg; og endelig i sit Maanedsskrift Danfana for Januar 1816, Side 96, erklæret, at Krigen „nu først for Alvor skulde begynde“. — Verset Side 122, Linie 19, i Fiskeren:

Som vifter heden og deden
sigter udentviyl til Baggesens Oversættelse af Iliadens første Sangs 59-60de Vers (Nye blandede Digte, 1807, Side 57):

„Om i Taaget igien, Agamemnon, vende vi
hiem da,
Sværrende heden som deden, hvis ellers Døden
vi undflye.“

(Efter Wilsters Oversættelse:

„Atreus' Søn! nu troer jeg forvist, at vi atter
paa Vildfart
Hjem maae tye, om ellers herfra vi slippe med
Livet.“)

Baggesen underkastede ikke, som man efter Oehl's
anførte Yttring i hans Erindr. kunde troe, Fiskeren
nogen gjennemgaaende Kritik, men berørte dette Digt
blot i Forbigaaende eller i Forbindelse med Andet i
„Kritisk Vurdering af Ludlams Hule“, „Peer Vrov-
lers yderst grundige Commentar“, „Asenutidens Abra-
cadabra“, og flere Steder.

Martsheftet af Danfana, hvori „Kritisk Vurdering
af Ludlams Hule“ begyndte, averteredes den 5te April,
og udkom altsaa omtrent samtidig med Fiskeren.

- Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:
- Side 11, Linie 25: daarer ham med listig Aand] = R;
A: sønderflider Hjertets Baand
- 13, — 4: snart de hvide] = R; A: de snehvide
- 16, — 3: hendes] = R; A: Landets
- —, — 17: En ulykfsalig] = R; A: Ulykkelige
- 17, — 2: kæmpelange Pølsenæse] = R; A: pølse-
lange Ræmpenæse
- 19, — 5: Tid] A: Dit (i B, C og D udeladt)
- 22, — 2: det] A: der (i B, C og D udeladt)
- —, — 9: Bindvesruden] A: Binduesruden (i B, C
og D udeladt)
- 23, — 14: mit] = C; A: min
- 26, — 24: hans] = B; A: sin
- 27, — 32: Teltet] = C; A: Teltet
- 28, — 29: Pudet, Ben] = B; A: Pudet min Ben
- 32, — 10: Huri] = D; A: Huri

- Side 32, Linie 19: til] = B; A: med
 — 36, — 7: bleven] = C; A: blevet
 — 40, — 4: hans] = B; A: sin
 — 41, — 3: Uartig] = B; A: Unvaten
 — 42, — 24: sendt] = B; A: seet
 — —, — 26: Med dette] = B; A: Med det dette
 — 43, — 5: Havfrue] = B; A: Havfru
 — 44, — 7: slagre] = B; A: slagrer
 — 47, — 32: et] = B; A: en
 — 51, — 12-13: Glaske hængende ved Siden.] = B; A:
 Glaske, ved sin Side.
 — —, — 28 til Side 52, Linie 4: Det sørged Glassets
 Pandser for. Velan! osv.] = B og C. (hvor dog
 de to Linier:

Drifker.

J Sandhed, Haab og Tillid er i Druen.
 mangle, men uidentvivel kun ved en Trykfeil); A:
 Det sørged Glassets Pandser for. Tilgiv
 Profet! Jeg veed — det bør just ei saa være;
 Og jeg skal gjøre Bod for denne Synd,
 Naar først den er begaaet. Jeg er kold;
 J Kilden sniger sig den lumste Feber;
 Og bedre mener jeg, naar galt skal være,
 En kraftig Synder, end en skranten Helgen. (drifker)
 Alting til Naade, siger Sadis Viisdom.
 J Sandhed, Haab og Tillid er i Druen.
 Nu blomstrer osv.

- 54, — 11: Din Trusel dræber ei.] = C; A: Din
 Truen er det meer.
 — —, — 31: blænder] = B; A: blinder
 — 55, — 1: Og vegelsidig Overvægt maa føles] = C;
 A: Og føle vegelsidig Overvægt

- Side 60, Linie 5: Bar] = B; A: Er
 — —, — 9: gider] = B; A: gidder
 — 63, — 24: ligne] = B; A: ligner
 — 66, — 13: mød] = B; A: til
 — 67, — 14: eet] A, B og C: et (i D udeladt)
 — 69, — 8: der sættes] = B; A: du sætte
 — 73, — 11: anseelig, dig en] A: anseelig, en (i B og C forandret; i D udeladt)
 — 76, — 16: om] = B; A: til
 — 80, — 3: Naar du gaaer] = B; A: Ved at gaae
 — 83, — 1: synes, jeg har aldrig] = D; A: synes
 aldrig, jeg har
 — —, — 20: skal] = B; A: vil
 — —, — 22: stygger med sit brede] = B; A: hvælver
 oven med sit
 — —, — 23: med] = C; A: ved
 — 84, — 25: Zephyr] = B; A: Zefir
 — 85, — 11: og trykker mig [aa blødt] = D; A: saa
 blødt og friller mig
 — —, — 29: hvist] = B; A: hvidfle
 — 88, — 7: mørke] = B; A: dunkle
 — 89, — 11: ei med] A: med ei (i B, C og D ude-
 ladt)
 — 94, — 2: Du, som sniger dig] = D; A: Hvorfor
 fryder du
 — —, — 18: fun] = C; A: selv
 — —, — 19: selv] = B; A: hist
 — 98, — 29 og Side 99, Linie 16: Floristane.] A:
 Feen. (i B, C og D udeladt)
 —103, — 5: angst] = B; A: hist
 —107, — 25: ei du er] = B; A: er du ei
 —109, — 31: Og venter der Udfaldet af min Ewig.]

I A fortsættes denne Monolog med følgende otte Vers,

som ere udeladte i B og C (i D er hele Monologen omskreven):

Jorelskelsens og Videnskabens Magt
 Af Savnet næres, styrkes ved Foragt.
 Var han alt min, da var jeg meer ei hans!
 Nu nægter han mig stolt min Seierskrands.
 Elig Stoltthed gjør det Smukke mere smukt;
 Den bedste Frugt er den forbudne Frugt.
 Og i en Strid med en livsalig Ven,
 Jeruoier Kampen meer end Seieren!

Side 112, Linie 28: Bambusrør] = C; A: Bombusrør

— 113, — 1: Proppen af Bog] = B; A: Veddens Prop

— 122, — 2: Intet at gjøre] A: intet gjøre (i B, C og D udeladt)

— 125, — 14: det] = B; A: dig

— 127, — 16: til] = B; A: fra

— 128, — 8: Hensuser] = C; A: Hensrufer

— 129, — 7: eller] = B; A: heller

— 131, — 16: urimeligt] = B; A: Bizarrerie

— —, — 17: Gensidigt Sværmeri] = C; A: Gensidig Dovenskab

— —, — 31: Granfer male] = B; A: Græfer malte

— 133, — 15: Blufærdighed] = B; A: Blyfærdighed

— 145, — 24: ei saa slem] A: ei slem (i B, C og D udeladt)

— 146, — 3: bestyrtet] efter Oehls senere Skrive-
 maade; A: bestyrtset (i B, C og D udeladt)

— 151, — 19: Jeg veed at finde mig i Skiebne's
 Luner] = B; A:

Jeg er hvad Græfen falder Stoiker,

Og veed at finde mig i Skiebne's Luner

— 154, — 5: bort af] = B; A: giennem

- Side 155, Linie 14: Til[sfuerne.] = B; A: Alle Til-
sfuerne.
- —, — 15: Heel] = B; A: Heelt
- 158, — 3: Læge; den var daarlig Læge] = B;
A: Doctor! Det var en daarlig Doctor
- 160, — 2: er daarlig] A: er en daarlig (i B, C
og D udeladt)
- 165, — 19: affsnoret] A: absnoret (i B, C og D
udeladt)
- 171, — 12: *faut* troer vel] A: *faut?* troer du vel
(i B, C og D udeladt)
- 174, — 3: Og] A: O (i B, C og D udeladt)
- 179, — 9: om til] = B; A: til en
- —, — 13-14: hvile, | Hustru! dine] = B; A:
hvile | Elste Hustrus
- 181, — 13: Dog] = B; A: Men
- 185, — 23: natligt] = B; A: natlig
- 187, — 3: Man] = B; A: Men
- —, — 11: Hisehale] = B; A: fæle Hale
- —, — 25: fun egne] = B; A: de egne
- 189, — 26: tidt] = B; A: hist
- —, — 32: Bølgerne] = B; A: Havet skal
- 190, — 12: Uhyret flygter for] = B; A: Svalerne
flygte ved
- —, — 25: den Elskedes] = B; A: det fiærlige
- 191, — 20: Havsladen] = B; A: Havsladen
- 192, — 16: dybe Søvn] = B; A: Svimmelhed
- 193, — 8: Liig] = B; A: Gravsted
- 195, — 18: Herre med Secretair paa] = B; A:
Herre paa
- —, — 19: dem ned, de stige] = B; A: ham ned,
han stiger
- 195, — 24 og 31: Deres] = B; A: Eders

- Side 196, Linie 26: Deres] = B; A: Ederes
 — 197, — 11: skriver saa paa] = B; A: skriver paa
 — 200, — 5: ret] = B; A: da
 — —, — 8: Deres] = B; A: Ederes
 — 201, — 2: med] = D; A: i
 — —, — 11: Men — tungt, naar Knoppen] = B;
 A: Men bittert Knuppen
 — —, — 12: Og spæde Barn fortvivlet Fader] =
 B; A: Og bittert spæde Barn sin Fader
 — 203, — 7: Igien jeg] = C; A: Jeg atter
 — —, — —: neppe] = D; A: ikke
 — 205, — 29-30: faster Rettet ud igien.] = B; A:
 faster ud.
 — 206, — 23: det] = B; A: den
 — 208, — 9: høie] = B; A: ranke
 — —, — 26: Landet, omtrent] = B; A: Landet i en
 forholdsmæssig Størrelse, omtrent
 — 209, — 2: ærlig] = B; A: ærligt
 — 210, — 1: ad] = B; A: af
 — —, — 14: greben, droges jeg] = B; A: grebet,
 drog han mig
 — —, — 15: J Hav; han pressede mig dette Mes-
 singskriin] = B; A: Ud over Havet; præsed mig i
 dette Skrin
 — —, — 16: til] = B; A: paa
 — 211, — 1: Tatarhan] = Oehls tydske Oversæt-
 telse i Morgenländische Dichtungen; A, B, C
 og D: Taterkan
 — 212, — 11: luslidte] = B; A: lugslidte
 — 214, — 17: Tvang er ikke] = B; A: ikke Tvang er
 — 217, — 30: forsvunden] = C; A: forsvundet
 — 218, — 20: Kronerne] = D; A: Kronen dig
 — 219, — 10: han] = B; A: hin

- Side 219, Linie 11: Liv, ved Israfil-Basunens Klang] =
 B; A: Livet, straalende paa Dommедag
 — 223, — 16: mig hen? Jeg kiender ei den Bei] =
 B; A: mig? Ei jeg kiender denne Bei
 — 225, — 15: gier] = B; A: virk
 — —, — 21: til] = C; A: i
 — 226, — 32: Ildtilbedere] = B; A: Ildstille-
 dere
 — 227, — 8: Maaskee saa nær, som Maanen over Fjeld]
 = B; A: Saa nær, som Mahom'smaanen ranke Fjeld
 — —, — 25: men hviler først] = B; A: og styrker mig
 — 232, — 17: Eskeder] = B; A: Gutteraler
 — —, — 28: falder] = B; A: fordrer
 — 233, — 14: han overmaade] = B; A: især han meget
 — 234, — 12: vort Kioffen] = B; A: ved Kiofnet
 — —, — 25: Gisseren, som kommer.] = B; A: Gisseren.
 — 236, — 8: Herre staar med] = B; A: Herre med
 — —, — 14: Jeg, hvem] = B; A: Mig, som
 — —, — 17: opfundet] = C; A: opfunden
 — —, — 22: jeg ogsaa] = B; A: maaskee jeg
 — 242, — 1: Kiogemesteren.] = B (mangler i A)
 — 243, — 9: Kien] = B; A: Smuf
 — —, — 13: skurede] = B; A: skuret
 — —, — 13-14: Gulvet er bonet] = B; A: Gulvet
 bonet
 — —, — 14: et] A, B og C: en (i D udeladt); smlg.
 Side 244, Linie 18, og Side 249, Linie 3.
 — —, — 23: kommen] = B; A: kommet
 — 244, — 6: med Contrapunkt] = B; A: og Con-
 trapunkten
 — 244, — 28: Tragedie] = B; A: Tragedie
 — 245, — 8: Potten, og sigge:] = B; A: Potten.
 — 246, — 9: og paa Stene] = B; A: og Stene

- Side 246, Linie 20 og 26, Side 247, Linie 1, 5, 11, 17
og 22: Bakkelsvands.] A: Skovtrolden. (i B,
C og D anden Forandring)
- 247, — 6: Strid er dog] = B; A: Strid dog
- —, — 15: Bugen] = B; A: Flaben
- 249, — 3: Transparentet] = C; A: Transparenten
- —, — 25: mig med] = B; A: med og
- 252, — 17: i Europa] = D; A: ogsaa hjemme
- 253, — 4: Selim og Sandib] = B; A: Selim.
Sandib
- —, — 11: bane Veien mellem] = D; A: bryde
Veien giennem
- 254, — 14: fiærligt] = B; A: venligt
- —, — 17: fan] = B; A: at
- —, — 18: skienke] = B; A: skænker
- 255, — 7: mit] = B; A: min
- —, — 16: her] = B; A: det
- 256, — 4: her] = B; A: det
- 267, — 12: Selim.] A: Sandib. (i B, C og D
udeladt)
- 272, — 3: om] = B; A: over
- 279, — 25: Den] A: Du (i B, C og D udeladt)
- 288, — 18: veed ei af] = B; A: mærker ei
- —, — 26: Af Dypningen fra sidst] = B; A: Fra
Dypningen igaar
- —, — 31: Søens] = B; A: Havets
- 289, — 4: Perser] = B; A: Persianer
- 293, — 4-5: ligget før | I Vand, saa skal hun ligge
der i Nat] = B; A: lagt i Vand, | Saa skal hun
ligge der i denne Nat
- 297, — 13: var] = B; A: er
-

Rettelser

til første Deel.

Side 76, Linie 16: indspængte læs: indsprængte

— 116, — 2: maa læs: maae

— 128 efter Linie 25 mangler Replikoverskriften: *Alf.*

— 176, Linie 25: forstaae læs: forestaae

- III. Dramatiske Digte: Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepris 5 Rdl; nedsat Pris 4 Kr.
- IV. Episke Digte: Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepris 4 Rdl; nedsat Pris 3 Kr.
- V. Dramatiske Digte: Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepris 8 Rdl 64 β; nedsat Pris 10 Kr.
- VI. Dramatiske Digte: Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepris 1 Rdl 64 β; nedsat Pris 2 Kr.
- VII. Erindringer. Bogladepris 2 Rdl 24 β; nedsat Pris 3 Kr.

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Pris af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Pris **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær **Rudolph Klein**, Lille Rjøbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Mehlen Schlägers Skrifter.

1875.

